

De mens.

“Zijn wezen en bestemming”.

Door:

C. R. Stam.

Van de vertaler: Sommigen, waaronder broeder C. R. Stam, zijn van mening dat de brief aan de Hebreëen door Paulus is geschreven en dus ook voor ons, als leden van het Lichaam van Christus, is bestemd, het wordt echter door velen weerlegd. Zie, onder andere, op mijn website, www.bedelingdergenade.nl, onder “boeken”, het boek: “De brief aan de Hebreëen” door: T. D. McLean (Pagina 3-4 en 5).

Inhoud

Voorwoord

Hoofdstuk – 1 (blz.).

De ziel en het lichaam

--Overleeft de ziel de dood van het lichaam?

--Bewijzen dat de mens een ziel heeft

--De mens: lichaam, ziel en geest.

--De geest en de ziel zijn niet hetzelfde

Hoofdstuk – 2 (blz.).

De Dood

Onjuiste inzichten

--De dood is niet een ophouden van het bewustzijn

--De ziel slaapt niet tijdens de dood.

Wat de Schrift leert met betrekking tot de dood

--De dood van de inwendige mens

--De dood van de uiterlijke mens

--De tweede dood

Hoofdstuk - 3. (blz).

De tussentijdse toestand

--Sheol

--Een onjuist vertaald woord

--Sheol is niet het graf

--Hades

--Een poging om de “Hades” het “graf” te maken

--Hades is niet het graf

Hoofdstuk 4. (blz.).

De rijke man Lazarus

--Bevat dit verhaal valse leer?

--Is het een fabel?

--Is het een gelijkenis?

--Is het een “dispensationeel” verhaal?

--Hetgeen het verhaal leert

Hoofdstuk-5. (blz.).

Bestaat het vagevuur?

--Het vagevuur in de Rooms Katholieke leer

--Het vagevuur komt niet voor in de Schrift

--Inconsequenties van deze leer

--Wat zegt de Schrift?

Hoofdstuk 6. (blz.).

Sheol - Hades en de voortgaande openbaring

--Het paradijs verplaatst naar de hemel

--Hades wordt geworpen in de poel van vuur

--Het loon van de zonde

Hoofdstuk – 7. (blz.).

Opstanding

--Onjuiste theorieën

--Beide, gelovigen en de ongelovigen, worden opgewekt

--De grote uitzondering

--De hoop van de opstanding

--Alleen het lichaam wordt opgewekt

--De identiteit bewaard in de opstanding

--In welke toestand zullen de doden worden opgewekt?

--Christus zijn relatie tot de opstanding

Hoofdstuk – 8. (blz.).

Het komende oordeel

- God, de allerhoogste Rechter
- Het oordeel aan de Zoon gegeven
- De verschillende woorden voor “oordeel”
- De komende dag van het oordeel
- Niemand kan ontsnappen aan Gods oordeel
- Gelovigen zijn reeds geoordeeld voor hun zonden
- Het oordeel van gelovigen als christenen
- Een ontmoeting in de lucht
- Wat gebeurt er met de gelovigen uit andere bedelingen?
- We moeten allen verschijnen
- De kwaliteit van ons werk wordt onderzocht
- Beloning of verlies
- Een terugblik op onze houding
- Beloningen voor het lijden

Hoofdstuk – 9. (blz.).

De grote witte troon

- Niet een algemeen oordeel van allen
- Geen oordeel over de gelovigen
- Het uiteindelijke oordeel van de ongelovige doden
- De plaats van handeling
- De troon, Die er op zit en degenen die er vóór staan
- De “boeken” en het “boek”
- De grondslag van het oordeel
- Het boek des levens
- De uitvoering van het vonnis
- Eeuwigdurende straf
- De zonde van het afzwakken van deze Schriftplaatsen

Hoofdstuk 10. (blz.).

Alverzoening

- Zonde toegeschreven aan God
- Wat zegt God er Zelf van?
- Zonde en de menselijke verantwoordelijkheid
- Het standpunt van de Alverzoeners aangaande de verantwoordelijkheid voor de zonde
- Schiep God de duivel?
- De verharding van het hart van Farao
- De heiligheid van God betwist
- Het standpunt van de Alverzoeners aangaande de rechtvaardigheid van God aangaande de eeuwige straf
- Het standpunt van de Alverzoeners aangaande de liefde van God in de eeuwige straf
- Het standpunt van de Alverzoeners aangaande de werkzaamheid van Golgotha
- De belangrijkste snaren op de harp van de alverzoener
- Allen zullen niet gered worden maar u kunt nog steeds gered worden

--Grootschalige ketterij

Hoofdstuk – 11 (blz.).

Voorwaardelijke onsterfelijkheid

- Zullen de goddeloze doden ophouden te bestaan?
- Het wijdverspreid meningsverschil onder degenen die er aan vasthouden dat de goddelozen zullen ophouden te bestaan
- Waarom deze leringen een beroep doen op de ongelovigen
- De etische vraag
- Wat aangaande de heidenen?
- Bewijsvoering vanuit de Schrift
- “Leven”
- “Onsterfelijkheid”
- “Vernietigen” en “Vergaan”
- “Eeuwig” en “Voorgoed”
- De dag van verlossing

Hoofdstuk – 12 (blz.).

De uiteindelijke bestemming van degenen die gered zijn

- De Koninkrijks heiligen
- De leden van het Lichaam van Christus

Voorwoord

Bewust of onbewust zijn alle mensen bezorgd over hun uiteindelijke bestemming en eveneens wat er komt onmiddellijk nadat dit leven voorbij is.

Als dat niet zo was, dan zou de angst voor de dood universeel niet zo overweldigend groot zijn en zou alleen een vast geloof in God en Zijn Woord hen triomfantelijk door deze ervaring heen kunnen voeren.

De meeste mensen verwonderen zich ook betreffende zulke onderwerpen als: de relatie tussen de innerlijke mens en de uiterlijke mens; leven, dood en opstanding; hemel, hel, etc., en velen zouden graag meer feiten aangaande deze dingen willen weten.

Terwijl er klaarblijkelijk veel is dat we niet weten van al de genoemde onderwerpen is het verbazingwekkend hoeveel we hierover vanuit de Bijbel kunnen leren, de Bijbel is de enige bron die hierover met autoriteit informatie over geeft.

Met dit in gedachten en ons realiserende dat er veel is geschreven over deze onderwerpen wat tegengesteld is aan de goddelijke openbaring, hebben we een serie artikelen geschreven met als titel: “De mens en zijn toekomst” welke verschenen zijn in de Berean Searchlight van 1954 tot 1956.

Sinds die tijd zijn er aanvullende vragen gesteld en beantwoord in onze privé correspondentie, het resultaat daarvan heeft zijn neerslag gevonden in deze huidige uitgave.

Terwijl velen zich verwonderen over de belangrijkheid van de hierin besproken onderwerpen is het ook waar dat, vanwege de zonde, de meerderheid bang is om dit in zich op te nemen. Dwaas genoeg leven ze alleen voor dit leven alsof het nooit eindigt, en alsof het hierna volgende leven nooit begint.

Als we daarom dit boek naar onze lezers sturen bidden we dat de Heilige Geest onze gebrekkige inspanning wil gebruiken om velen te helpen om behoudenis en eeuwige zekerheid te vinden in Christus, en hen helpen dit leven te leven met de eeuwige waarden in het vooruitzicht.

Cornelius R. Stam

Chicago, Illinois

Maart 1961

Hoofdstuk – 1

De ziel en het lichaam

Voor ons hebben we vele artikelen liggen over “voorwaardelijke onsterfelijkheid”, welke, in vele opzichten onderling verschillend, velen leren dat onsterfelijkheid, in plaats van verkrijgbaar voor alle mensen of hun zielen, alleen te verkrijgen is door geloof in Christus. Verder leren ze dat degenen die niet aldus onsterfelijkheid verkrijgen vernietigd zullen worden, “verdwijnen”, of “niet meer bestaan”. Echter leren sommigen van hen, met betrekking tot de ongelovigen, dat de gehele mens, bij zijn dood, ophoudt te bestaan en weer levend wordt gemaakt in de opstanding om berecht en veroordeeld te worden tot “de tweede dood”, terwijl weer anderen leren “dat de ziel de dood van het lichaam overleeft tot de oordeelsdag, daarna vernietigt God ziel en lichaam van de goddelozen in de hel (hades).

Omdat blijkbaar de meerderheid van de Annihilisten (die de leer van vernietiging aanhangen) de laatstgenoemde visie aanhangen zullen we in eerste instantie de vraag behandelen of de ziel de dood van het lichaam overleeft en zien wat het antwoord daarop betekent.

Overleeft de ziel de dood van het lichaam?

In feite geloven ook wij dat onsterfelijkheid wordt verkregen door geloof in Christus. Het Woord van God spreekt nimmer over “de onsterfelijkheid van de ziel” omdat de ziel kan sterven, want “de ziel die zondigt, die zal sterven” (Ezechiël 18:4). Maar de Schriften leren niet dat de dood alleen een ophouden van het bewustzijn is of een andere bestaanswijze is, en ook niet dat onsterfelijkheid alleen een toestand is waar zo’n ophouden van het bewustzijn onmogelijk is. Onsterfelijkheid is volgens het Woord van God de volheid van het leven, onaantastbaar door de dood, die alleen God in Zichzelf bezit (1Tim.6:16) die geschonken zal worden aan de gelovige in de opstanding (1Kor.15:53,54).

Sommigen leren dat nadat God “in zijne neusgaten geblazen den adem des levens: alzo werd de mensch tot eene levende ziel” (Genesis 2:7) de mens niet meer is dan “een schepsel dat leven heeft”. Dit laatste gezegde wordt gebruikt voor het scheppen van de dieren in Gen.1:20, vandaar dat ons verder wordt verteld dat “dit begin van leven is waar voor alle levende schepselen, want zij allen

hebben enerlei adem” (Prediker 3:19). Als dus God “de adem des levens” wegneemt blijft er alleen een dood lichaam achter omdat de “levende ziel” (Gen.2:7) heeft opgehouden te bestaan. Ter bekrachtiging hiervan wordt Gen.3:19 geciteerd: “want gij zijt stof en gij zult tot stof wederkeeren”.

Maar in dezen is er verschil tussen mensen en de dierlijke schepselen, maar omdat het waar is dat de dieren eveneens “levende zielen” worden genoemd (Gen.1:20-24) verteld de Schrift nergens dat God in de neusgaten van dieren heeft geblazen zoals Hij dat bij de mens heeft gedaan. Hierin ligt het grote verschil tussen de menselijke en de dierlijke schepselen. Door het goddelijk “inblazen” heeft de mens een verbinding met God en dat hebben de dieren niet.

Ook is het volgens Genesis 2 waar dat de mens een levende ziel werd maar hieruit volgt niet dat het lichaam daardoor een ziel is geworden zoals dat soms wordt geleerd, maar eerder dat de mens nu meer is dan een lichaam: een levende persoon.

Maar, als men volhoudt dat een mens een ziel is maar geen ziel heeft, zullen sommigen uit de groep van de Annihilisten ons er aan herinneren dat mensen regelmatig zielen worden genoemd in de Schrift (Gen.46:18,22,25,26,27; Hand.2:41,43). Het voorgaande is waar, doch is het niet natuurlijk om de mens te benoemen naar de zetel van zijn bestaan; namelijk dat de ziel de persoon zou zijn? Dit is minder verwonderlijk als het feit dat het lichaam ook vaak de persoon wordt genoemd. Maar de Annihilisten zullen uitroepen: “Maar natuurlijk”! Beweren wij niet dat het levende lichaam de ziel is?”. Ja, maar een dood lichaam wordt ook vaak aangeduid als de persoon. Bijvoorbeeld, “David....zag verderving”(Hand.13:36), “en enige godvruchtige mannen droegen Stéfanus te zamen ten grave”(Hand.8:2) en Jozef “en men leide hem in eene kist in Egypte”(Gen.50:26). We lezen niet dat er een hoeveelheid stof werd begraven aangezien de man in kwestie niet meer bestond en de adem des levens was weggenomen. Dus het lichaam en de ziel blijven gescheiden entiteiten, ofschoon ze beide soms als ‘persoon’ worden genoemd – zo raadselachtig zijn lichaam en ziel verstrengeld.

Maar hier distantiëren sommige Annihilisten zich van hun originele opstelling door te beweren dat de ziel alleen “het leven” is dat God ingeademd heeft in de mens, hetwelk of voor eeuwig verlengd kan worden of kan worden afgesneden. Maar het feit dat de mens een “levende ziel” werd bewijst dat alleen de ziel zelf niet het leven van de mens is.

Het is waar dat de aanwezigheid van de ziel het leven in het lichaam onderhoudt, en als de ziel het lichaam verlaat dat het lichaam ontbindt, maar het leven dat de ziel aan het lichaam geeft moet niet worden verward met het leven dat God geeft aan de geredde gelovige, want dat leven wordt nauwelijks besproken in het Oude Testament, en in het Nieuwe Testament uitgedrukt door een ander woord, weergegeven als ziel (psuche, ziel: zoe, leven). De Goede Herder geeft zijn ziel (Gr., psuche) voor de schapen (Joh.10:11) en geeft hen eeuwig leven (Gr., zoe, Joh.10:28). Dus een louter verzekerde voortdoring van natuurlijk leven is in geen geval onsterfelijkheid.

Als een mens een ziel is, dan is hij tevens een lichaam, en als hij een lichaam heeft dan heeft hij ook een ziel. Deze twee zijn onderscheiden delen van de hele mens. “Want gij zijt stof en gij zult tot stof wederkeeren” (Gen.3:19) is waar wat het lichaam betreft maar niet de hele mens. Er is zo veel in de Schrift betreffende dit onderwerp dat men zich moet verwonderen dat iemand dat niet ziet.

Bewijzen dat de mens een ziel heeft

Een voorstander van een variatie op “Voorwaardelijke Onsterfelijkheid”, beweert dat de gehele mens, inclusief zijn lichaam, een ziel is, deze heeft verklaard: “Als we zeggen dat een mens een ziel heeft spreken we de taal van Plato; als we zeggen dat de mens een ziel is spreken we de taal van Gods Woord”. Laten we deze verklaring de Berea test (Hand.17:11) laten ondergaan en zien of het stand houdt.

Als de ziel de gehele mens is en niet de huurder van het lichaam, wat bedoelde Job dan toen hij zei: “maar zijn vleesch nog aan hem zijnde, heeft smart, en zijne ziel in hem zijnde, heeft rouw” (Job 14:22). Hoe kan David, door inspiratie, gezegd hebben: “ik hef mijne ziel op”? (Psalm 25:1). En hoe kan hij gezegd hebben: “Loof de HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is”? (Psalm 103:1). Waarom sprak onze Heer over degenen die “het lichaam kunnen doden maar niet in staat zijn om de ziel te doden”? (Matth.10:28). En wat zou Elia hebben bedoeld toen hij bad: “laat toch de ziel dezes kinds in hem wederkomen”? (1Kon.17:21).

Sommige Annihilisten maken er opnieuw aanspraak op dat dit alles alleen heeft temaken met het natuurlijke leven of de adem, maar hoe kon David dan zijn leven of adem verheffen en wat kan onze Heer hebben bedoeld toen Hij zei dat de mensen het lichaam kunnen doden maar de ziel niet kunnen doden? En verder, wat bedoeld Paulus met “de uitwendige mens” en “de inwendige mens”? (2Kor.4:16). Waarom spreekt hij van “ons aardsche huis dezes tabernakels”? (2Kor.5:1). Waarom spreekt hij van “inwonende in het lichaam” of “uit het lichaam uit te wonen”? (2Kor.5:6,8). Wat bedoeld hij met zijn verklaring dat hij, in een ervaring, één van beide was “in het lichaam....of....uit het lichaam”? (2Kor.12:2). Wat bedoeld Hand.15:24 met de uitdrukking: “uwe zielen wankelend gemaakt”, of 1Petr.1:9 met “de zaligheid der zielen”, of Rom.2:8,9 met “verbolgenheid en toorn.....over alle ziel des menschen die het kwade werkt”? Waarom wenst Johannes Gajus toe: “dat gij welvaart en gezond zijt, gelijk uwe ziel welvaart”? (3Joh.:2).

Dit alles getuigt van het feit dat de mens een ziel heeft als een onderscheiden deel van zijn wezen; een onstoffelijke “inwendige mens”. Er is inderdaad een nog hoger deel in de mens zijn wezen: “de geest”.

De mens: geest, ziel en lichaam.

Paulus schreef, door inspiratie, aan de gelovigen in Thessalonika, in 1Thess.5:23:

“En de God des vredes zelf heilige u geheel en al, en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst onzes Heeren Jezus Christus”.

Zeer zeker was de apostel hier niet biddende voor de heiliging van het lichaam en zijn leven en de adem die het voortbracht, omdat het natuurlijke leven niet geheiligd moet worden, en de adem die het voortbracht was van God. En verder, als zo’n gebed mogelijk was, dan zou het gedaan worden voor het **lichaam, de ziel en de geest** en niet voor de **geest, de ziel en het lichaam**. Ook verwijst de geest hier niet naar de nieuwe mens zoals sommigen leren, want de nieuwe mens zondigt niet, en kan zelfs niet zondigen (Ef.4:24).

Het is duidelijk dat de apostel hier bidt voor de heiliging van de gehele persoon en er moet worden opgemerkt dat hij twee keer “en” gebruikt om het feit te benadrukken dat de geest, de ziel en het lichaam allen onderscheiden delen zijn van de gehele mens: “uw gehele geest **en** ziel **en** lichaam”.

Annihilisten leren over het algemeen dat de geest van de mens een deel is van God’s Geest, oorspronkelijk ingeademd in de mens, en verklaren dat Prediker 12:7 betekent dat bij het sterven ieders persoonlijk deel van God’s Geest eenvoudig weer terug gaat naar God.

Maar het is buiten kijf dat er geesten zijn die als individuele persoonlijkheden bestaan (Psalm 104:4; Matth. 12:43-45; Hebr. 1:14). Waarom is het dan zo moeilijk om te geloven dat de geest van een mens bestaat als een aparte persoonlijkheid? God heeft gezegd: “Laat Ons menschen maken, naar onze gelijkenis” (Gen.1:26), Hij heeft niet gezegd: “Laat ons mensen maken als een deel van ons”. Aldus lezen we “de geest des menschen die in hem is” (1Kor.2:11) en niet “de Geest van God die in de mens is”, omdat Zijn Geest niet in alle mensen is (Rom.8:9).

En zoals het ten aanzien van de ziel is zo is het ook met de geest, in 1Kor.2:11 lezen we: “de geest (Gr. Pneuma) des menschen die in hem is” en wordt ons in Zach.12:1 gezegd dat de Heer: “des menschen geest (Heb. Ruach) in zijn binnenste formeert” en dat de Heer zelf “gaf den geest” (Matth.27:50).

De geest en de ziel zijn niet hetzelfde.

Beide, de geest en de ziel zijn onstoffelijk en zijn nauw met elkaar verbonden (omdat beide in het lichaam aanwezig zijn) hebben beiden sommige functies die dezelfde zijn die hen in de Schrift worden toegeschreven en soms wordt gesproken van uitwisselbaarheid (alhoewel nimmer gelijkbetekenend), maar buiten 1Thess.5:23 zijn er verscheidene andere Schriftplaatsen die duidelijk aangeven dat ze niet hetzelfde zijn. In de brief aan de Hebreëen lezen we bijvoorbeeld in Hebr.4:12:

“Want het woord Gods is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan eenig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel en des geestes.....”.

En aan de Korinthiërs schreef Paulus, met betrekking tot het lichaam van de gelovigen, 1Kor.15:44:

“Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt....”.

Als de ziel de zetel is van de emoties, begeerten en genegenheid, dan is de geest de zetel van verstand en oordeel. De verontrustende emoties die de ziel voelt zijn de resultaten van tegenspoed die de geest herkend heeft of beoordeeld. Volgens 1Kor.2:11 wordt alle menselijke kennis toegeschreven aan “de geest des menschen die in hem is”. Het is in woordenboeken gedefinieerd als het rationele deel van de mens; waarop de Geest van God inwerkt en waardoor hij goddelijke en eeuwige dingen waarneemt en begrijpt.

Er is terecht gezegd: wereldbewustzijn behoort bij het lichaam (Matth.6:22; 1Kor.12:14-17), zelfbewustzijn behoort tot de ziel (Matth.16:26; 1Petr.1:9) en Godbewustzijn behoort tot de geest (Rom.1:9; 8:16).

Nergens in de Schrift wordt gezegd dat de beesten een geest hebben, behalve in Prediker 3:19-21, en deze passage wordt veel door de Annihilisten aangehaald. Maar als, zoals ze vanuit deze passage leren, dat wat de mens wedervaart zonder Christus hetzelfde is als wat de beesten wedervaren en “zoals de één sterft zo sterft ook de ander” en “ze hebben allen één adem, zodat de mens geen voorrang heeft boven de beesten” en “allen gaan naar dezelfde plaats”, maar waarom zegt dezelfde passage dat “de geest des menschen opvaart” terwijl “de geest van de dieren nederwaarts vaart?”.

Deze passage is geen openbaring van het wezen van mens of beest. Degenen die proberen dat te bewijzen dat “de doden dood zijn” zien voorbij of ontkennen het feit dat deze woorden de woorden zijn van iemand die zich had overgegeven aan vrolijkheid en plezier, wijn en dwaasheid, om door menselijke kennis en ondervinding uit te vinden wat goed was onder de hemel (Pred.2:1-3). Vreemdgenoeg zijn degenen die Pred.3:19-21 gebruiken om te bewijzen dat mensen sterven als de beesten, zelden iets zeggen van vers 19, een vers dat zo karakteristiek is voor dit boek: “alles is ijdelheid”, of Pred.7:1 en 2 citeren dat het beter is om te sterven dan om te leven. Dit zijn slechts de observaties van mensen “onder de zon” en bewijst in het geheel niet dat beesten een geest hebben of dat mensen en beesten op gelijke wijze sterven. In contrast met deze vermelde observaties van de natuurlijke mens hebben we het verklarende Woord van God dat zegt: “En gelijk het den menschen gezet is éénmaal te sterven, en daarna het oordeel” (Hebr.9:27). Zoiets is nimmer gezegd met betrekking tot de lagere schepping van de dieren.

Prediker is een geïnspireerd verslag van des mensen nutteloze inspanning om de waarheid te leren door menselijke wijsheid. Het is gelimiteerd tot des mensen kennis van de dingen “onder de hemel” en verschaft overvloedig bewijs dat de mens door te zoeken God niet kan vinden. De mens zijn horizon is het graf.

Dus de mensen, in het bezit zijnde van een geest, hebben een andere relatie tot God dan de beesten. God wordt genoemd de God en Vader der geesten (Num.16:22; 27:16; Hebr.12:9) en niet van zielen. Dit verklaart waarom de engelen zonen van God worden genoemd terwijl de dieren niet zo worden genoemd.

Het is waar, de ziel is nog steeds de zetel van het wezen van de mens waardoor hij wordt genoemd “een ziel” maar deze plaats zal op zekere dag aan de geest gegeven worden, waardoor we in 1Kor.15:44 lezen: “Er wordt een natuurlijk (Let., ziels) lichaam gezaaid; een geestelijk lichaam wordt opgewekt”. Inderdaad, zelfs in de ‘tussentijdse toestand’, als het lichaam is afgelegd, identificeert de Schrift de mens eerder met zijn geest dan met zijn ziel. Vandaar “de geesten in de gevangenis” (1Petr.3:19) en in Hebr.12:23: “de geesten der volmaakte rechtvaardigen”.

De ziel is nauwer verbonden met het lichaam dan met de geest. Van engelen wordt niet gezegd dat ze een ziel hebben maar de mens heeft een ziel en wordt daarom een ‘levende ziel’ genoemd om hem te onderscheiden van de engelen welke louter geest zijn.

Dus de verbinding die de verwantschap aangeeft tussen de mensen en de lagere scheppingsorde van de dieren, zijn ziel, onderscheidt de mensen van de engelen. Aan de andere kant, de manier waarop hem zijn ziel werd gegeven en het feit dat hij ook een geest heeft, onderscheidt hem van de beesten. Hij staat tussen de twee in.

Hoofdstuk 2

Dood

Onjuiste inzichten

Een auteur die het bewustzijn, in de dood, ontkend leert dat “de natuurlijke bestemming van alle mensen is om te vergaan” (in de zin van vernietiging van het persoonlijk bestaan) en argumenteert dat de dood niets meer is dan “het terugtrekken van de gave van God – de adem des levens”; dus indien de adem des levens wordt weggenomen de mens tot stof wederkeert.

Een ander iemand, die ook het bewustzijn tussen dood en opstanding ontkend, zegt:

“...Ik geloof niet dat de doden of bewust of onbewust zijn. Ik geloof dat de doden dood zijn. De woorden bewust en onbewust behoren bij de levenden”.

Maar dat is een uitvlucht, want dezelfde schrijver stemt in met de woorden van J.H. Pettengell die gelooft in “de komplette solidariteit van de mens” en “de gehele onbewustheid van de hele persoon in de dood”.

Of een mens nu wel of niet bewust of onbewust is in de dood, de zelfde schrijver maakt zijn standpunt duidelijk genoeg als hij zegt:

“De doden weten niets” is het getuigenis van het Woord van God, en er is niets in de Schrift of in de ondervinding van de mensen die dit tegenspreekt.

Weer een ander, die de theorie van vernietiging van de goddelozen ontkend, maar alverzoening leert, zegt van des mensen dood, bij het einde van zijn leven: “Laat ons er nooit aan denken dat er daarna op de één of andere manier leven is”. Maar dit is een deel van een argumentatie dat de doden op geen

enkele manier kunnen leven, want ook hij ontkent de toestand van het bewustzijn tussen de dood en de opstanding. Van hieruit argumenteert hij verder dat de uitdrukking “dood” is “de goddelijke definitie voor de poel van zwavel en vuur”. Als de doden dan op geen enkele wijze kunnen leven en de poel des vuurs gedefinieerd wordt als dood, dan hebben de ongelovigen weinig te vrezen.

Maar wat aangaande de woorden “vuur” en “kwelling”, die eerder de tweede dood omschrijven? Dit alles wordt verklaard in een ander boek van dezelfde auteur waarin hij van de poel des vuurs zegt: “Laat ons niet in één krimp voor dit afgrijselijke feit, alsof het leidt tot overvloedig lijden en foltering. Door vuur gedood te worden hoeft niet noodzakelijkerwijs pijnlijk te zijn. God heeft toegestaan dat velen door vuur gedood zijn. Sommigen zijn reeds bewusteloos alvorens ze tijd krijgen om de vlammen te voelen. Anderen, speciaal Zijn eigen getuigen, hebben foltering geleden op de brandstapels. De poel des vuurs wordt niet voorgesteld als een plaats van lijden, maar een plaats van dood, in verbinding met het oordeel voor de grote witte troon. Iedere rechtbank heeft bepaalde middelen om de doodstraf uit te voeren, zoals ophanging of elektrocutie. Ze kiezen voor het minst pijnlijke middel. De poel van vuur is de uitvoerder van de grote witte troon. ‘Dood’ moet ogenblikkelijk en pijnloos zijn”. “Dood is altijd in vergetelheid geraken”.

Dus al met al is de poel van vuur nog niet zo slecht! Natuurlijk is de voorgaande verklaring een brutale en schandelijke verdraaiing van het Woord van God met betrekking tot de poel van vuur, welke is een plaats van “kwelling”, waar de goddeloze doden “hun deel krijgen” (Op.21:8) en geoordeeld zullen worden “naar hunne werken” (Op.20:12).

Maar wat het nog erger maakt is dat deze auteur de dispensationele positie van Paulus zijn bediening begrijpt en tevens de waarheid van de verborgenheid beter kent dan veel fundamentalisten, en dat heeft er toe geleid dat sommigen veronderstellen dat deze leer in harmonie is met de genadeleer.

Bovendien vinden al deze eerder genoemde onschriftuurlijke leringen een menselijk welkom onder de ongelovigen omdat het hun een ontsnapping aanbiedt voor de angst voor de straf als gevolg van de zonde.

De dood is niet een ophouden van het bewustzijn.

De dood is geen vernietiging of een zwevende toestand van persoonlijk bestaan.

Zulke onbezonnenheid als “De doden zijn dood” of “Kunnen de doden levend zijn?” zijn slechts uitvluchten die falen om de *verschillende stadia van de dood* te definiëren zoals staat geschreven in het Woord van God.

Het is een feit dat de dood verschillende vormen heeft en dat degenen die op de ene manier dood zijn, levend kunnen zijn op een andere manier.

God waarschuwde Adam: “want ten dage als gij daarvan eet zult gij den dood sterven” (Gen.2:17). En op die dag was hij “gescheiden van het leven van God”, en in verbinding met dit feit zeide God: “met smart zult gij daarvan eten [het kruid des velds] alle de dagen uws levens” (Gen.3:17).

Wij zelf zijn “dood door de misdaden en de zonden” en “wandelende naar de eeuw dezer wereld” (Ef.2:1 en 2). De apostel Paulus verwijst naar de lustige weduwe als zijnde “dood terwijl ze leeft” (1Tim.5:6). Abraham, de rijke man en Lazarus worden allen gepresenteerd als zijnde bij volle bewustzijn tussen dood en opstanding en in het verslag van hun verandering heeft Abraham gezegd dat als Lazarus naar de broers van de rijke man zou gaan hij zou moeten opstaan uit de doden (Luk.16:19-31).

Als de dood, aan het einde van dit aardse leven een ophouding van het bewustzijn of een ander bestaan is, wat bedoelde onze Heer dan toen hij tegen de stervende dief zei: “Heden zult gij met mij in het paradijs zijn” (Lukas 23:43) en hoe kan Hij dan gepredikt hebben tot “den geesten die in de gevangenis zijn”? (1Petrus 3:18 en 19). En hoe kon Hij zeggen:

“overmits Ik mijn leven afleg, opdat Ik het wederom neme.....en heb macht het wederom te nemen” (Joh.10:17 en 18).

Hoe kon Hij zijn leven weer terug nemen als het afleggen betekent een ophouden van het persoonlijk of bewust bestaan? En hoe kon Hij dan tegen zijn vijanden zeggen: “Breek dezen Tempel, en in drie dagen zal ik hem oprichten”? (Joh.2:19).

“Maar hij zeide dit van den Tempel zijns lichaams” (Joh.2:21) en de manier van uitdrukken geeft aan dat Zijn lichaam slechts de woning was waarin Hij woonde.

Inderdaad, als de dood het uitblussen is van het persoonlijk bestaan is het nutteloos om over de opstanding te praten, want dan kan dezelfde persoon die gestorven is niet weer opgewekt worden en wat men dan “opstanding” noemt zou het scheppen van een andere persoon zijn.

Deze ketterij treft de leer van de opstanding, want als de dood het ophouden is van het bewustzijn of een ander bestaan, hoe kan iemand dan “eeuwig leven” ontvangen op aarde? En wat aangaande degenen die: “uit den dood overgegaan is in het leven” (Joh.5:24). Moeten zij opnieuw van het leven terugkomen naar de dood aan het einde van hun aardse loopbaan? De theorie dat alle leven en bewust bestaan verdwijnt of buiten werking wordt gesteld bij de natuurlijke dood is zeer zeker een ontkenneng van het huidig bezit van het eeuwige leven.

Het bezit van een lichaam is niet essentiël voor het bewustzijn. “God is Geest” (Joh.4:24) en was Geest zonder een stoffelijk lichaam vóór de incarnatie. Was Hij niet bij bewustzijn? Onze Heer werd in het vlees ter dood gebracht en gedurende drie dagen lag Zijn lichaam in de graftombe van Jozef. Was hij niet bij ‘bewustzijn’ gedurende die tijd? De engelen zijn geesten (Hebr.1:14). Zijn zij niet bij bewustzijn? En onze Heer zou zeker niet hebben “gepredikt aan de geesten in de gevangenis” als ze niet bij bewustzijn waren.

De apostel Paulus geloofde zeker niet dat het uitschakelen van het ‘natuurlijke’, onbewustzijn tot gevolg had, want hij verklaart duidelijk dat hij niet wist of hij “in het lichaam of buiten het lichaam was” toen hij “opgetrokken is geweest in het paradijs”, hij was een intelligente getuige van de onuitsprekelijke dingen die hij daar had gezien en gehoord (2Kor.12:1-7)..

De ziel slaapt niet tijdens de dood.

De theorie dat een persoon zich niet bewust is tussen de dood en de opstanding wordt soms ‘zieleslaap’ genoemd, vanwege de uiterlijke gelijkheid tussen de natuurlijke dood en slapen, en omdat de Bijbel van de overledene spreekt als slapende.

Het argument voor het onbewust zijn tijdens de dood was langdurig hoofdzakelijk gebaseerd op het bovengenoemde, omdat mensen klaarblijkelijk onbewust zijn als ze slapen, maar dit is praktisch weerlegd en er zijn maar meer weinigen die ontkennen dat mensen dan wel degelijk “bewust” zijn maar dan op een andere manier.

In ieder geval, de Schrift beschrijft de dood als slapen met verwijzing naar het lichaam, niet naar de “innerlijke mens”.

Dan.12:2 spreekt over “degenen die in het stof der aarde slapen”. In Matth.27:52 lezen we dat: “en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt” . Stefanus bad: “Heere Jezus, ontvang mijne geest” en toen “ontsliep hij” en godvruchtige mannen droegen hem (zijn lichaam) ten grave (Hand.7:59,60; 8:2). En evenzo, “David....is ontslapen....en heeft verderving gezien” (Hand.13:36).

In 1Kor.15 heeft Paulus, door inspiratie, veel te zeggen aangaande het lichaam. Hij verwijst naar het lichaam van het graan (vers 37 en 38) en naar het vlees van mensen, beesten, vissen, vogels (vers 39)

en naar “hemelse” lichamen en “aardse” lichamen (vers 40) en naar de lichamen van de gelovigen. Betreffende hun natuurlijke dood gebruikt hij de uitdrukking: “Het is gezaaid....het is gezaaid.....het is gezaaid”, duidelijk verwijzend naar het lichaam (vers 42-44). En het is in verband hiermee dat de apostel uitroept: “Zie, ik zeg u eene verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen.....” (vers 51).

Het is belangrijk om op te merken dat we nergens in de Schrift lezen van een “zieleslaap”. We lezen wel van mensen die “slapen”, maar, zoals we hebben gezien wordt het lichaam, samen met de ziel en de geest, soms ‘mens’ genoemd.

Het is dus niet de ziel, noch de geest, noch de gehele mens die slapen tijdens de natuurlijke dood, maar alleen het lichaam. Het is het lichaam dat “gezaaid” en “opgewekt” zal worden; welke “slaapt” en “opgewekt” zal worden (1Kor.15:42,51). Nergens spreekt de Schrift van zieleslaap, alleen van het slapen van het lichaam.

Wat de Schrift leert met betrekking tot de dood

“want ten dage dat gij daarvan eet zult gij den dood sterven (letterlijk: stervende zult gij sterven)” (Gen.2:17).

Dit vonnis waarvoor God Adam had gewaarschuwd werd onmiddellijk van kracht, want het moment dat hij God ongehoorzaam was, is de dood, zowel natuurlijk als geestelijk, “ingekomen” en gaan “heersen” (Rom.5:12-14).

In verbinding hiermee kan er bijna geen sterker bewijs zijn dat God, door Zijn inademing (in de mens) meer dan alleen leven heeft gegeven die alleen het natuurlijke lichaam bezielt, want ofschoon onmiddellijk “vervreemd zijnde van het leven Gods” (Ef.4:18) en “dood door de zonden” (Ef.2:1; Kol.2:13) stierf hij (Adam) de natuurlijke dood eerst eeuwen later. Dus moet de dood van de inwendige mens onderscheiden worden van dat van de uiterlijke mens. Maar zelfs dit is nog niet alles, want al de nakomelingen van Adam zijn “van nature kinderen des toorns” (Ef.2:3) en hun bestemming, losstaande van de verlossing welke in Christus is, is “de poel van vuur.....de tweede dood” (Op.20:14).

Het onderwijs van het Woord van God, aangaande de dood van de mens, kan als volgt onderverdeeld worden:

- 1)-De dood van de inwendige mens.
- 2)-De dood van de uitwendige mens.
- 3)-De “tweede dood” van de gehele mens in “de poel van vuur”.

De dood van de inwendige mens

De dood van de inwendige mens, ook wel de “geestelijke dood” genoemd, is de scheiding, van ziel en geest, van God.

“In die dag”, dat Adam en zijn vrouw van de verboden boom aten, werden ze vervreemd van God. Hoewel ze de aangenaamste gemeenschap met God genoten, deden ze het nu volgende: “Toen verborg zich Adam en zijne vrouw voor het aangezicht van den HEERE God in het midden van het geboomte des hofs” zodat Hij ze moest zoeken, roepende: “Adam, waar zijt gij?” (Gen. 3 :8,9). Dit was meer dan een verbroken gemeenschap; het was een verbroken relatie. God zocht Adam nu eerder als Redder dan als God en Vriend. En toen Adam was gevonden stamelde hij: “Ik hoorde uwe stem in den hof, en ik

vreesde: want ik ben naakt; daarom verborg ik mij” (vers 10). Plotseling overviel hem een gevoel van schuldig zijn en vond zichzelf naakt, schuldig en beschaamd voor God staan.

Dat deze afscheiding van de ziel en de geest van God de dood van de inwendige mens is, en de huidige toestand is van alle ongelovigen, wordt in de brieven van de apostel Paulus, zoals eerder aangegeven, geleerd en daar lezen we dat de natuurlijke mens “dood in zonden” is (Ef.2:1,5) en “vervreemd zijnde van het leven Gods” (Ef.4:18). Het is tevens duidelijk van het bevel van onze Heer: “Laat de dooden hunne dooden begraven” (Matth.8:22) en van Zijn verklaring dat de gelovige “die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven” (Joh.5:24) en evenzo van de geïnspireerde woorden van Johannes: “Wij weten dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven...” (1Joh.3:14).

De dood van de uiterlijke mens.

De dood van de uiterlijke mens, ook wel de natuurlijke dood genoemd, is de scheiding van de geest en de ziel van het lichaam met als resultaat de ontbinding van zijn leden.

Een studie, van de dood waarmee dit aardse leven tot een einde komt, levert veel antwoorden op aangaande de verkeerde konklusies die getrokken worden uit Gen.3:19, dat het lichaam met het leven daarin de gehele mens is, en dat bij de dood de gehele mens terugkeert naar het stof, of dat de geest, die God de mens heeft ingeademd, slechts een onpersoonlijke adem van leven is, die, als hij wordt teruggeroepen, niets meer achterlaat dan alleen een lichaam om te begraven.

Waarom zou onze Heer zeggen: “Vader, in uwe handen beveel Ik mijn geest” (Lukas 23:46) en waarom zou Stéfanus bidden: “Heere Jezus, ontvang mijnen geest” (Hand.7:59) als de geest toch tot God wederkeert als de onpersoonlijke adem van leven? En waarom zou God tot de rijke dwaas zeggen: “in dezen nacht zal men uwe ziel van u afeischen” (Lukas 12:20) als de ziel niet meer is dan het lichaam met de adem van het leven in zich?

In de dood, waarmee dit aardse leven wordt afgesloten, zal de innerlijke mens graag de uiterlijke mens afwerpen, dat is het huis waarin hij leefde. In één passage, in alleen 2Kor.5, wordt dit op vele manieren verklaard voor duidelijkheid en benadrukking. Daar verklaart de apostel dat: “zoo ons aardse huis dezes tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig, in de hemelen” (2Kor.5:1). In de volgende drie verzen spreekt hij over het “ontkleed” worden en “verlangende met onze woonstede die uit den hemel is, overkleed te worden”. Waar kan, in verband hiermee, het woord “ontkleed” naar verwijzen dan alleen naar het afleggen van de uiterlijke mens in de dood? Dan verklaart hij opnieuw dat: “en weten dat wij inwonende in het lichaam, uitwonen van de Heere” en voegt daarbij “en hebben meer behagen om uit het lichaam uit te wonen en bij den Heere in te wonen” (vers 6 en 8).

Aldus zegt ook Petrus, door de Geest: “alzo ik weet dat de aflegging mijns tabernakels haast zijn zal” (2Petr.1:14) en Paulus sprak van “ontbonden te worden” om met Christus te zijn en van de tijd van zijn “ontbinding (= vertrek)” (Fil.1:23; 2Tim.4:6). “Vertrekken” is niet een ophouden van het bestaan, en zeer zeker vertrekt niet het lichaam bij de dood. Het is de inwendige mens die uit het lichaam vertrekt bij de dood. Als Prediker 3:19,20 wordt gebruikt om dit te ontkennen, kan Job 14:10-12 gebruikt worden om de opstanding te ontkennen.

De dood van de uitwendige mens is datgene waarnaar God verwijst in de vloek van Gen.3:17-19 (alwaar de dood van de inwendige mens reeds heeft plaats gevonden) waar Hij zegt: “Want gij zijt stof en gij zult tot stof wederkeeren”(vers 19). Dit is de dood die de mens in zijn gevallen staat het meest, van nature, herkend als een oordeel. Ofschoon de mensen reeds bijna zesduizend jaar lang gestorven zijn en we hun stof letterlijk vertreden, en terwijl met de graven, van eerdere generaties, de glooiingen van de heuvels bezaait zijn, raakt de mens nimmer gewend aan de dood. Het is nog steeds abnormaal en onnatuurlijk als altijd en als de dood toeslaat is het een grote schok voor het slachtoffer en zijn

geliefden en is het net alsof er nog nooit eerder iemand is gestorven. Het is de huidige zichtbare toorn van God over de zonde, en het is deze dood (ofschoon de anderen insluitende) waar hoofdzakelijk naar wordt verwezen in Rom.5:12:

“Daarom gelijk door éénen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood, en alzóó de dood tot alle menschen doorgegaan is, in welken allen gezondigd hebben”.

De tweede dood.

De “tweede dood” is de verbanning, van de gehele mens, van God in “de poel van vuur”. De Schriften aangaande dit veroorzaken ontzetting bij de vroom gezinden. Het is daarom normaal dat oprechte christenen het gehele Woord van God zouden moeten onderzoeken om te zien dat de leringen aangaande dit feit niet op de één of andere wijze wordt veranderd, en zelfs nog meer naarmate ongelovige mensen het trachten weg te redeneren.

En toch staat het daar als een schrik aanjagende waarschuwing tegen ongeloof en zonde. Ook kunnen we geen vragen stellen aangaande de rechtvaardiging van de poel van vuur, want welk recht of bevoegdheid hebben verdorven mensen te oordelen over een zo serieuze zaak van zijn zonde of de juistheid van zijn straf?

Het wordt op speciale wijze twee keer in het boek Openbaring vermeld dat verbanning naar de poel des vuurs “de tweede dood” is (Op.20:14; 21:18).

In Op.19:20 vinden we het toekomstige “beest” en de “valse profeet” die overgegeven zullen worden aan zijn vlammen. In Op.20:10 leren we dat de duivel er ingeworpen zal worden. Een verwijzing in Math.25:41 geeft aan dat de poel des vuurs speciaal is bereid voor “de duivel en zijn engelen”. In Op.14:9-11 wordt ons verteld dat de aanbidders van het beest daarheen zullen worden gezonden, en in Op.20:15 dat degenen die niet geschreven zijn in het boek des levens in de poel des vuurs geworpen zullen worden.

Of nu wel of niet letterlijk vuur en zwavel worden beschouwd is hier geen vraag. In het licht van de hele Schrift en het karakter van dit boek (Openbaring) van tekenen en symbolen mogen vuur en zwavel wel symbolisch zijn, maar dat minimaliseert niet de realiteit van de verschrikkingen van het oordeel, want dan zijn vuur en zwavel slechts symbolisch voor de brandende toorn waarmee God de zondaren buiten Christus zal oordelen.

Dat de poel des vuurs een plaats van foltering is, is duidelijk op te maken uit de passages die daar over gaan. De “overwinnaars” van Op.2:11 “Zal van den tweeden dood niet beschadigd worden”. Aan de andere kan zal een ieder die het beest aanbidt en zijn merkteken ontvangt:

“die zal ook drinken uit den wijn van den toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is in den drinkbeker zijne toorns; en hij zal gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heilige Engelen en voor het Lam.

En de rook van hunne pijniging gaat op in alle eeuwigheid, en zij hebben gene rust dag en nacht.....” (Op.14:10 en 11).

Van het “beest” en de “valse profeet” lezen we dat beide blijkbaar levend “ geworpen worden in de poel des vuurs die met sulfer brandt” (Op.19:20). De ondergang van Satan is als volgt beschreven:

“En de duivel die hen verleidde, werd geworpen in den poel van vuur en sulfer, alwaar het beest en de valsche profeet is; en zij zullen gepijnigd worden dag en nacht in alle eeuwigheid” (Op.20:10).

Vervolgens wordt ons van de ongelovige doden verteld dat “zij werden geoordeeld een iegelijk naar zijne werken” (Op.20:13).

”En zoo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd geworpen in de poel des vuurs” (Op.20:15).

Tenslotte lezen we van dezen allen.....

“hun deel (is) in den poel die brandt van vuur en sulfer, hetwelk is de tweede dood” (Op.21:8).

Hoe onuitsprekelijk goddeloos is het, in het licht van deze plechtige waarschuwingen, om de mensen te leren “dat ze niet in één hoeven te krimpen alsof dit feit gepaard zou gaan met overvloedig lijden en foltering” omdat “een dood door vuur niet noodzakelijkerwijs pijnlijk hoeft te zijn” en “dat de poel van vuur niet aangeduid wordt als een plaats van lijden, maar een plaats van dood” en “de dood zou plotseling en zonder pijn zijn”!

Wat zal het oordeel zijn van hen die anderen naar de poel van vuur sturen door hen te beïnvloeden om Gods waarschuwingen te negeren en hen te verzekeren dat ze niet hoeven te vrezen voor de poel van vuur!

Knoch, die tracht te bewijzen dat de tweede dood slechts een herhaling is van de eerste dood (die hij ook al minimaliseert) en aldus het vuur verzachtende, verklaart met betrekking tot de ongelovigen “Diegenen die zijn opgestaan uit de dood [van wie hij claimt dat het een onbewuste toestand is] terugkeren naar dezelfde toestand in de tweede dood”.

Opnieuw beweert hij aangaande het woord ‘tweede’: “Was niet de genezing van de zoon van de hoveling (Joh.4:46-54) een teken eveneens als toen het water veranderde in wijn tijdens Zijn aanwezigheid in Kana te Galilea (Joh.2:11)? Was de tweede ‘wacht’ niet een ‘wacht’ omdat het de tweede was (Hand.12:10)? En de tweede Mens, is Hij niet eender als de eerste mens, Adam (1Kor.15:47)? Enz.

Maar deze Alverzoener kon nauwelijks eenvoudiger zijn eigen argument hebben beantwoord, want aangaande het tweede teken van onze Heer, ofschoon een teken, was deze in vele opzichten verschillend van de eerste. Zo was de ‘tweede wacht’ ongetwijfeld verschillend van de eerste, en de ‘tweede Mens’ zeer zeker verschillend van de eerste mens, Adam. En wie eerlijk de informatie verzamelt die de Schriften geven aangaande de tweede dood, zou ontkennen dat, terwijl het inderdaad ook dood is, het een bijzondere en geheel verschillende ervaring is dan de eerste dood?

Volgens de leringen van Koch sterven de ongelovigen aan het einde van dit leven, in alle opzichten en bedoelingen, worden ze “niet-bestaand” want, zoals hij zegt, moeten we niet van de dood denken “als leven op de één of andere wijze”. Daarna worden ze opgewekt om te verschijnen voor de grote witte troon. Het vonnis? De tweede dood; de ondergang van het bewust bestaan. En vanuit die toestand zullen ze opnieuw worden opgewekt om tenslotte verzoend te worden met God! Aldus is de tweede dood eerder een bevrijding van straf in plaats van een straf op zich. Al dit voorgaande omdat God uiteindelijk toch de veroorzaker is van de zonde en Hij dat gebruikt als “een genadig voornemen voor een glorieus einde”, en omdat God de mens in ellende heeft gebracht, en de dood door de zonde, is het rechtvaardig als Hij de mens er uiteindelijk ook van bevrijdt.

Dit mag door sommigen worden aangezien als genade, maar in werkelijkheid verzwakt het de genade en maakt het waardeloos, en de verdenking is onweerstaanbaar dat degenen, die de Schriften zo verdraaien aangaande de zonde en Gods oordeel daarop, gedreven worden door het verlangen om aan de verantwoordelijkheid te ontsnappen.

Als Gods oordeel over de zonde wordt verkleind, wordt automatisch Zijn genade verkleind. Zijn toorn aangaande de zonde is net zo oneindig als Zijn liefde voor zondaren. Niemand die de toorn van God

verkleint of ontkent kan de genade van God in waarheid verkondigen, want Zijn genade schijnt tegen de zwarte achtergrond van welverdiende toorn. Het was toen wij waren “kinderen der ongehoorzaamheid.... en..... van nature kinderen des toorns” dat “God, die rijk is in barmhartigheid, door zijne groote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft” kwam om ons te verlossen, te rechtvaardigen en te verheerlijken. Dat is genade!

Door verder de leringen van de Annihilisten en de Alverzoeners te behandelen aangaande dit punt zou een te grote afdwaling betekenen. Dat we hier veel over inbrengen is vanwege de relatie van deze leringen aangaande het onderwerp over de dood en ook om de dwaasheid en zonde aan te geven van het ontkennen van het geschreven Woord van God aangaande Zijn oordelen teneinde Zijn genade te verheerlijken.

Hoofdstuk - 3.

De tussentijdse toestand

(Hoofdstukken 3 - 6)

Tot op zekere hoogte hebben we vanuit de Schrift aangegeven dat de dood niet is “uitroeiing” of “vernietigd” worden, of “in vergetelheid geraken” of zelfs “beëindiging van het bewust bestaan”. Dit feit wordt verder bekeken door de Oud Testamentische geschriften te onderzoeken welke verwijzen naar sheol, het gebied van de overledenen, of de Hades, zoals dat in het Grieks wordt genoemd.

Voordat we deze woorden overwegen en hun gebruik onderzoeken moet er echter iets gezegd worden aangaande de goddelijke openbaring betreffende de tussentijdse toestand. Dit, evenals andere openbaringen, is voortgaand ontvouwd, speciaal als er dispensationele veranderingen bij betrokken waren.

Het zou daarom zinloos zijn om in het Oude Testament de volledige openbaring te zoeken aangaande de tussentijdse toestand of te zoeken waar onze geliefde overledenen heden zijn. En het zou nog erger dan zinloos zijn om deze zaken uit te zoeken, zoals sommigen doen, door de woorden te (ofschoon ze gebruik maken van een geïnspireerd verslag) gebruiken van iemand die zichzelf had overgegeven aan “vrolijkheid” en “plezier”, “wijn” en “dwaasheid”, om door menselijke wijsheid en ervaring te leren wat goed was “onder de hemel” (Pred.2:1-3) en wiens oordeel is dat, alles wat de wereld heeft te bieden, zovaak wordt herhaald dat het vermoeiend is: “Alles is ijdelheid” (Pred.). En als dat zo is, wat moeten we dan zeggen van degenen die passages uit Prediker gebruiken om waarheden weg te redeneren die later worden geopenbaard door onze Heer op aarde en nog weer later door de opgestane Heer, voor de leden van het Lichaam van Christus?

Maar wij leren de eerste fundamentele lessen, aangaande de tussentijdse toestand, uit de Oud Testamentische geschriften, en wel speciaal waar het gaat over de sheol.

Sheol (Hebreeuws).

Bevestiging zoekende in de Bijbel om zijn eigen theorie te bevestigen aangaande sheol, met betrekking tot de onbewuste toestand van de doden, leert E.W. Bullinger:

“De student zal vinden dat “het graf”, zowel letterlijk als figuurlijk genomen, aan alle vereisten voldoet van de Hebreeuwse sheol”. “Hades kan exact en alleen betekenen wat sheol betekent, namelijk, de plaats waar ‘verderf’ wordt gezien.....en waarvan de enige uitgang de opstanding is.....”.

Terwijl hij dit leerde verkeerde hij in slecht gezelschap, notabene de volgelingen van predikant Russell, nu bekend als de Jehova’s Getuigen.

Maar in werkelijkheid was Dr. Bullinger niet zo “exact” in zijn onderwijs aangaande sheol, want terwijl hij catechorisch verklaart dat het “het graf” is, “de plaats waar verderf wordt gezien”, zegt hij eveneens, in hetzelfde boek:

“.....niet dat sheol precies zoveel betekent als een graf, maar algemeen als het graf”.

“Daarom betekent sheol de toestand van dood zijn; of de toestand van de doden, waarvan het graf het tastbaar bewijs is.....het zou weergegeven kunnen worden door een verzonnen woord ‘het rijk der doden’ met de betekenis van de heerschappij en de kracht van het graf”.

Hier is een aanzienlijke verwarring, want aan de ene kant is sheol: “de plaats waar bederf wordt gezien...en waarvan de opstanding de enige uitgang is”, terwijl aan de andere kant het “de toestand van de doden” is, weergegeven door een verzonnen woord.

Het is duidelijk dat Dr. Bullinger gedwongen was om zijn leer aldus te kwalificeren en te verwarren aangaande sheol. Het Oude Testament heeft een passend woord voor ‘graf’ of ‘begraafplaats’. Het is het woord ‘kehver’, ongeveer 70 keer gebruikt en wordt zowel in enkelvoud als in meervoud gevonden. Maar sheol wordt nooit in de meervoudsvorm gevonden. Er is slechts één sheol, niet velen.

Het is waar dat naar ‘graven’, “waar verderf wordt gezien”, collectief wordt verwezen als ‘de graven’, maar in deze zin bestaat “het graf” uit “alle graven” waar de doden zijn begraven en waaruit ze zullen opstaan. Aldus lezen we in Ezechiël 37:12:

“Zie Ik zal uwe graven openen en zal ulieden uit uwe graven doen opkomen, o mijn volk! En Ik zal u brengen in het land Israëls”.

Een onjuist vertaald woord.

Ongelukkigerwijs is ‘sheol’ in de King James uitgave nergens korrekt vertaald. Het wordt 65 keer gebruikt en wordt 31 keer aangeduid als ‘hel’ en 31 keer als ‘graf’ en drie keer als ‘pit’. Het kan **niet** ‘pit’ of ‘hel’ betekenen want er wordt gezegd dat de gelovigen daar heen gaan (Gen.37:35; 42:38; etc). **We moeten ons altijd herinneren dat iedere keer als we ‘hel’ lezen in de Oud Testamentische geschriften het een verkeerde vertaling is van ‘sheol’. Maar evenmin kan ‘sheol’ het ‘graf’ betekenen zoals in het nu volgende zullen laten zien.**

Sheol is niet het graf.

Zoals we reeds hebben gezegd, aangaande de tussentijdse toestand, dat deze voortgaand wordt ontvouwd in de Schriften en het licht dat de Oud Testamentische gelovigen op dit onderwerp hadden was noodzakelijkerwijs verduisterd. Bovendien was Israëls vooruitzicht aards.

Is het daarom niet vreemd dat hun alleen werd verteld over ‘dood’ en ‘opstandingsleven’ maar dat hen weinig tot geen licht werd gegeven op hetgeen zich in de tussentijd voordeed. In verband hiermee is het belangrijk dat het woord *sheol* betekent: “onbekend” terwijl *hades* betekent: “onzichtbaar”.

Wij geloven dat onze vertalers er beter aan hadden gedaan als ze ‘sheol’ vertaald hadden in overeenstemming met de bovenstaande feiten, ofschoon we begrijpen dat ze deze konklusie trokken omdat dit woord soms ‘graf’ betekent voor de vrome Israëlieten, die Jehovah prezen en streefden en verlangden naar de tijd dat Hij in hun midden zou wonen om hun volmaakte lof te ontvangen – voor dezen was de dood het einde van hun zwakke lofprijzing.

Vandaar dat David zegt: “wie zal u loven in het graf” (Psalm 6:6) en Hiskia zegt: “Want het graf zal U niet loven” (Jesaja 38:19). Als we ons inderdaad realiseren dat ‘sheol’ voor hen het ongeziene en onbekende was dan is het niet vreemd dat Salomon zegt: “want daar is geen werk, noch wetenschap, noch wijsheid in het graf waar gij henengaat” (Pred.9:10) en omdat Prediker een geïnspireerd verslag

is, sprak Salomo daar echter niet door goddelijke openbaring maar vanuit de mens gezien en, voorzover hij wist van hetgeen dat tot dan toe geopenbaard was, dat de dood alle menselijke activiteit stopt. Zelfs hier is er geen aanwijzing dat met 'sheol' Salomo de grond bedoelde waarin het lichaam van de mensen begraven wordt.

Zulke passages als Psalm 141:7 en Ez.32:27 worden soms aangevoerd om te bewijzen dat 'sheol' het graf is, maar in een eerdere passage wordt gezegd dat 'beenderen': "verspreid liggen bij de mond van sheol". Dit gaat in tegen de theorie dat 'sheol' het graf is omdat hier de beenderen van de mensen gevonden worden buiten sheol zelf. En aangaande een latere passage, waarin worden uitgebeeld "de machtigen" die "die ter helle (Sheol) zijn nedergedaald met hunne krijgswapenen", moeten we ons herinneren dat voor Oud Testamentische heiligen 'sheol' het onbekende was en de bedoeling is duidelijk, want de machtige mannen die gevallen waren, met hun wapens, waren uit het zicht verdwenen.

Het geval van Korach, Dathan en Abiram wordt ook gebruikt om te bewijzen dat 'sheol' het graf is, want "en zij voeren neder, zij en alles wat het hunne was, levend ter helle (Sheol), en de aarde overdekte ze" (Num.16:33). Hier hebben we een zaak waarvan wordt gezegd dat mensen en hun bezittingen afdaalden in het onzichtbare, dit geeft een ander voorbeeld voor het gebruik van het woord 'sheol', maar bij de gewone, onbevooroordeelde, lezer van het verhaal zou dat tot de konklusie leiden dat de aarde haar mond opende om deze drie opstandelingen te verzwelgen, terwijl het vuur van de Heer tweehonderd en vijftig anderen (vers 35) verteerde hetgeen geheel iets anders was dan hun "levend begraven" worden.

Zelfs de geïnspireerde Oud Testamentische schrijvers, met hun weinig licht, leerden dat 'sheol' iets was buiten het graf; dat het het gebied was van de overledenen. Het was een plaats van vrede en rust voor de rechtvaardigen (Jesaja 57:1,2; vergelijk 1Sam.28:15) maar een plaats van droefheid en angst voor de meesten, en in verbinding hiermee wordt er vaker over gesproken. Vandaar dat we lezen dat "de goddelozen" daar naartoe gaan (Psalm 9:18) en dat "de smarten van sheol" en de "pijnen van sheol" vat kregen op David in zijn smart (2Sam.22:6; Psalm18:6; 116:3). En als we verder lezen van vuur in verbinding met de Hades (Het NT equivalent voor sheol) is het eveneens begrijpelijk dat de vertalers van de Engelse Bijbelvertaling van 1611 soms sheol weergeven als hel.

Het oproepen en raadplegen van 'waarzeggende geesten', waar in het Oude Testament naar wordt verwezen, weerlegt ook de theorie dat de doden onbewust of niet-bestaand zijn in de tussentijdse toestand of dat sheol enkel het graf is. Omgang met waarzeggende geesten was verboden bij de wet van Mozes (Lev.20:27; Deut.18:10,11) en terwijl een medium geen gewetensbezwaar heeft aangaande het bedriegen van haar klant, wie kan dan ontkennen dat het medium te Endor Samuël zag, of dat Samuël tot Saul sprak en hem antwoorde? (1Sam.28:11-20).

Sheol is duidelijk een gebied in de diepte of hart van de aarde, want bijvoorbeeld in Spreuken 9:18 lezen we van "in de diepten der hel (Sheol)" en in Deut.32:22 en Psalm 86:13 van "in de onderste hel (Sheol)". Dit verklaart het feit dat Korach, Dathan en Abiram afdaalden: "en zij voeren levend ter helle (sheol)" en dat Samuël vandaar werd "opgeheven". Opnieuw verklaart David in Psalm 63:10 dat zijn vijanden zouden gaan naar "de onderste plaatsen der aarde". Dit kan zeker niet heenwijzen naar het begraven van hun lichamen in opperste delen van de aarde, ook kunnen we onze manier van denken niet scheiden van Ef.4:9 waar we lezen dat onze Heer: "is nedergedaald in de benedenste deelen der aarde".

De konklusie dat 'sheol' niets anders dan het graf is, is gefundeerd op de veronderstelling dat er geen bewust bestaan is tussen dood en opstanding, maar de konklusie, evenals de veronderstelling, zijn niet juist.

Abraham "werd tot zijne volken verzameld"en "begraven in de spelonk van Machpela" (Gen.25:8,9) nochtans werden "zijne volken" niet begraven in de spelonk van Machpela. Het is duidelijk dat zijn vader begraven werd in Haran (Gen.11:32) en zijn andere verwanten in Ur der

Chaldeeën, vanwaar Abraham was gekomen (Gen.11:31). Izak en Jacob werden beiden “vergaderd tot hun volk” voordat hun lichamen werden begraven (Gen.35:29; 49:33; 50:1-14). Allen van de generatie van Jozua werden “vergaderd tot hun vaders” (Richt.2:10) ofschoon de lichamen van de voorgaande generatie “gevalen zijn in de woestijn” (Hebr.3:17).

In Psalm 139 staat David stil bij onmogelijkheid om te ontsnappen aan de bewuste aanwezigheid van de alwetende God. Het maakt niet uit waar hij heengaat, God zal hem vinden. “Waarheen”, zegt hij “Waar zoude ik henengaan voor uwen Geest?” of “Waar zoude ik henenvlieden voor uw aangezicht? Zoo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel (sheol), zie, Gij zijt daar” (Psalm 139:7,8). Zeer zeker verwijst hij hier niet naar het begraven van zijn lichaam in het graf, want dode lichamen hebben geen bewustzijn van Gods aanwezigheid. David spreekt hier niet over het lichaam nog over het graf, maar van de “ik” die leeft in het lichaam, en over de plaats waar die “ik” heengaat als het lichaam afgelegd wordt en waar ook degenen zijn die dachten te ontsnappen aan de aanwezigheid van God en er achter zullen komen dat ze daar niet in zijn geslaagd.

Hades (Grieks)

De ‘hades’ van het Nieuwe Testament is de ‘sheol’ van het Oude Testament. Dat dit juist is blijkt uit Hand.2:27, waar de Griekse term ‘hades’ gebruikt wordt voor ‘sheol’ in een aanhaling uit Psalm 16:10. *Echter geven de Nieuw Testamentische geschriften meer licht op dit onderwerp dan de Oud Testamentische geschriften dat doen.*

Bijvoorbeeld, terwijl we in het Oude Testament geleerd hebben dat beide, gelovigen en ongelovigen, bij hun dood naar ‘sheol’ gingen, leren we in het Nieuwe Testament dat ze naar verschillende afdelingen gaan, de ene een plaats van zegeningen en de andere van kwelling. Verder leren we dat de geredden van de huidige bedeling niet langer naar ‘hades’ gaan maar onmiddellijk vertrekken om met Christus te zijn.

Voordat we dit echter uitvoerig gaan bespreken gaan we eerst het Nieuwe Testament onderzoeken aangaande ‘hades’, om opnieuw te zien dat het meer is dan het graf.

De poging om van “hades” het “graf” te maken

Dr. Bullinger, die de ‘bewuste staat’ van de doden ontkennd, leert dat “hades” enkel en alleen kan betekenen wat “sheol” betekent.

Door in verbinding hiermee het woord “enkel” te gebruiken, laat Dr Bullinger geen ruimte voor verdere openbaring aangaande “hades” die het Nieuwe Testament geeft. Hades kan enkel en alleen betekenen wat ‘sheol’ betekent.

Als we het Nieuwe Testament opnieuw doorzoeken op de heenwijzingen naar ‘hades’ kunnen we de konklusie niet vermijden dat Dr. Bullinger de mening omtrent Hades limiteerde door deze ‘sterke bewoordingen’ omdat hij het nog moeilijker vond te bewijzen, vanuit het Nieuwe Testament, dat ‘hades’ (of sheol) het graf is, dan dat te bewijzen vanuit het geringe licht op dit onderwerp vanuit het Oude Testament. Hij werd gedwongen te beredeneren dat ‘hades’ niet meer kan betekenen dan ‘sheol’, anders zou zijn hele theorie van de tussentijdse toestand, met zijn ontkenning van de bewuste staat van de doden, onmiddellijk ineen storten.

Dr. Bullinger ging inderdaad verder dan dit om zijn positie te handhaven. Verklarende dat de “Hebreeuwse woorden [van het Oude Testament] de woorden van de Heilige Geest zijn” beweerde hij dat “komende in het Nieuwe Testament, de zaak geheel verschillend is. Hier neemt de Heilige Geest ‘menselijke woorden’ die al eeuwenlang in gebruik waren onder de Grieken, en alreeds post hadden

gevat, en betekenis hadden, en in gebruik waren...”. Deze woorden, zo zegt hij, moesten ‘gezuiverd’ worden, en velen van hen werd “een totaal verschillende betekenis” gegeven in de Nieuw Testamentische geschriften (Sheol en Hades, pagina 9 – 11).

Dit opende natuurlijk de weg voor Dr. Bullinger om aan het woord ‘hades’ een totaal verschillende betekenis te geven ten opzichte van de betekenis wat het Griekse woord gewoonlijk betekende, om zo zijn eigen uitleg van ‘sheol’ te bevestigen, dat het enkel het graf zou betekenen.

Terwijl het waar is dat vele Griekse woorden een proces van zuivering ondergaan hebben vanwege hun gebruik in de Schrift en daardoor een hogere, ietwat verschillende betekenis, hebben verworven, is het zeker dat onze Heer het Griekse woord niet zou hebben gebruikt voor het gebied van de geesten der overledenen om te verwijzen naar een totaal verschillend begrip – namelijk het graf. Dit zou Zijn toehoorders alleen maar hebben verward. Er is een korrek Grieks woord voor ‘graf’ die Hij zou hebben kunnen gebruiken, en als dat niet zo was, zou Hij er beter aan gedaan hebben een nieuw woord te verzinnen dan een woord te gebruiken dat niet ‘graf’ betekende.

Er moet toen geweest zijn, en er was, een goede reden om de Griekse bestemming voor het gebied van de overledenen te gebruiken, handelende over de tussentijdse staat.

Dr. Bullinger heeft zelf een boekdeel van grote omvang geschreven aangaande Griekse en Romeinse ‘bij wijze van spreken’ en hij zegt terecht dat het van groot belang is om hun gebruik, voor het uitleggen van de Schriften, te begrijpen. En waar zou iemand de betekenis van het gemiddelde Griekse woord in het Nieuwe Testament vinden of van een slechts éénmalig gebruikt woord? Zeer zeker niet in het Oude Testament! Dr. Bullinger paste zijn eigen theorie hier niet op consequente wijze toe; hij kon dat niet.

Bullinger, en degenen die hem in dezen volgen, hebben een grote fout gemaakt door de betekenis van ‘hades’ af te zwakken naar wat zij hebben geleerd – of dachten te leren - betreffende ‘sheol’ in het Oude Testament, voor de simpele reden dat de openbaring aangaande ‘sheol-hades’ ‘voortschrijdend’ is. In het Oude Testament is ‘sheol’ niet volledig geopenbaard, maar in het Nieuwe Testament wordt ‘hades’, behoudende dezelfde fundamentele betekenis, meer ten volle geopenbaard. Onze Heer trekt zelf het gordijn opzij om ons een glimp te geven van hoe het toen was.

Het woord ‘hades’ wordt slechts elf keer gevonden in de Nieuw Testamentische geschriften en in geen geval is er enig bewijs dat er naar het graf wordt verwezen, terwijl, aan de andere kant, in velen van hen het duidelijk omschreven bewijs is, om niet te noemen de vele gerelateerde passages, dat het graf niet ter sprake is.

Hades is niet het graf.

Laat ons nu verder gaan om de elf gebeurtenissen te onderzoeken aangaande het woord ‘hades’.

Matth.11:23; Luk.10:15: “En gij Kapernaüm.....gij zult tot de hel (hades) toe nedergestooten worden”.

Verwees onze Heer hier naar de straten en gebouwen van Kapernaüm?

Wat er ook gebeurde met de materiële stad, het kan hier alleen een symbolische betekenis hebben. Het waren de mensen van Kapernaüm, Chorazin en Bethsaida die weigerden zich te bekeren en aan wie de Heer verwijten maakte. Vandaar zijn bekendmaking aan zowel Chorazin als aan Bethsaida: “Want zoo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en asch bekeerd hebben” (Matth.11:21).

Bedoelde onze Heer dat de mensen van Kapernaüm zouden sterven en begraven worden? Eigenlijk niet, want dat zou evengoed gebeuren met Zijn gelovige volgelingen. Het is duidelijk dat onze Heer hier niet naar het graf verwees. Het was een vonnis van ondergang die Hij uitsprak over Kapernaüm en

hun onbekeerde buren. Hij verwees naar de zielsangst die ze zouden lijden in de ‘hades’ die, voor de verlorenen, voorafgaat aan de poel van vuur. Dus verklaarde Hij: “Dat het den lande van Sodom verdraaglijker zal zijn in den dag des oordeels dan u” (Matth. 11:24). Aldus spreekt Hij van ‘hades’ als de extreme tegenstelling van de hemel: “tot de hemel verhoogd.....tot de hel (hades) toe nedergestooten” (vers 23).

Matth.16:18: “en op deze petra (rots) zal ik mijne gemeente bouwen, en de poorten der hel (hades) zullen haar niet overweldigen”.

Wat voor bewijs is er dat onze Heer hier naar het graf verwijst? Van het graf kan gezegd worden dat het zegeviert over personen, maar niet over Zijn kerk. In de aard van de zaak kan het graf hier niet over zegevieren. En verder, als de ‘poorten’ hier alleen, zo te zeggen, zouden verwijzen naar de kaken van het graf, dan zou de ‘graf’ theorie opnieuw overwogen kunnen worden, maar de ‘poorten’ van de vroegere steden waren de plaatsen van wet en bestuur, presenterende de burgerlijke macht van de stad (Zie Deut.22:24; Jer.36:10; Spr.1:21; etc).

Bovendien worden de ‘poorten’ in Matth.16:18 eerder gezien in een actieve rol, als de plaats van geesten, dan van dode lichamen, welks invloed en kracht niet zal worden toegestaan de kerk van Christus teniet te doen.

Lukas 16:23: “En als hij in de hel (hades) zijne oogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijnen schoot”.

We zullen, onder een apart hoofd, deze passage behandelen, maar we wijzen er hier op dat, om in dit verslag van ‘hades’ te maken dat het niet meer betekent dan het graf, en om deze passage te doen overeenstemmen met de theorie dat er geen bewust bestaan is tussen dood en opstanding, het betekent dat de Schrift geweld wordt aangedaan door de geschriften te verdraaien en te vervormen zodat ze de ‘leringen van mensen’ ondersteunen.

Indien één van onze lezers bekoord is door deze theorie, smeken wij u: zet uw vooringenomen standpunt aan de kant en lees Lukas 16:19-31 opnieuw, gewoon zoals het er staat, in welke vertaling dan ook, van het Nieuwe Testament. Ongetwijfeld zullen er enige zaken in het verhaal staan die u niet begrijpt maar één feit blijft recht overeind staan en dat is de staat van bewustzijn van zowel de gelovige als de ongelovige tussen dood en opstanding. En onthoudt dat dit de enige passage is die ons volledige informatie geeft aangaande ‘hades’.

Het heeft ons altijd verbaast dat het kunstmatig in stand houden van zijn inzichten, aangaande de tussentijdse toestand, Dr. Bullinger een andere benadering zou moeten overwegen voor deze passage die zo uitermate inkorrekt is. Als we de openingswoorden van vers 23 verbinden met de laatste woorden van vers 22, legt Dr. Bullinger deze lezing voor: “Maar de rijke man stierf ook, en werd ook in hades begraven” Als het niet zo geweest was dat deze passage in Lukas zijn ontkenning weerlegt, van het bewust bestaan in de tussentijdse toestand, zou een plaatsvervangende benadering niet nodig zijn geweest voor hem..

In hun vaststelling, om aan hun theorie vast te houden dat ‘hades’ alleen het ‘graf’ is, en dat “de doden dood zijn” hebben Annihilisten en Alverzoeners aan al deze passages grote schade toegebracht en het is moeilijk voor deze schrijver om zich voor te stellen hoe zij zich tevreden kunnen stellen met hun eigen verklaringen hiervan.

In Hand.2:27 en 31 vinden we de volgende twee voorvallen aangaande het woord ‘hades’. In de eerste haalt Petrus Psalm 16 aan: “Want Gij zult mijne ziel in de hel (hades) niet verlaten, Gij zult niet toelaten dat uw Heilige verderving zie”. In de laatste verklaart hij dat David: “gesproken heeft van de opstanding van Christus, dat zijne ziel niet is verlaten in de hel (hades) noch zijn vleesch verderving heeft gezien”.

Dr. Bullinger nam deze passages als een zuiver bewijs dat ‘hades’ niets anders is dan het ‘graf’, de plaats waar ‘verderving’ wordt gezien”. Maar volgens Dr. Bullinger is het de geest in het lichaam dat de ziel vormt; en dat volgens hem mensen, die in leven zijn, een ziel zijn maar geen ziel hebben. Om zijn theorie, dat ‘hades’ het ‘graf’ is, staande te houden moest Dr. Bullinger het lichaam (die alleen in het graf was) de ziel noemen.

Het woord “**noch**”, in Hand.2:27, is duidelijk bedoeld om de ziel te onderscheiden van het lichaam en ‘hades’ van het ‘graf’. Petrus, vol van de Heilige Geest, legde de betekenis uit: “dat zijne ziel niet is verlaten in de hel (hades) noch zijn vleesch verderving heeft gezien” (Hand.2:31).

We gaan niet de Schriftelijke getuigenissen herhalen dat onze Heer bewust en actief was tussen Zijn dood en opstanding. Deze, toegevoegd aan hetgeen we reeds hebben uitgelegd, bewijzen afdoende dat ‘hades’ niet het ‘graf’ is.

De volgende tekst is in 1Kor. 15:55: “Hel, (hades) waar is uwe overwinning?”.

Met verwijzing hierna schreef Dr. Bullinger: Dit is in de A.V. vertaald met, “O graf”, hetgeen afdoende is aangaande de mening om dit op ‘hades’ te laten slaan.

Note: A.V. is de Authorized Version van de King James Bijbel.

Deze verklaring door Bullinger is verbazingwekkend vanwege het feit dat de A.V. tien van de elf keer ‘hades’ als ‘hel’ aangeeft en slechts één keer als ‘graf’!

Note: En die ene keer is in 1Kor.15:55.

Waarom zou dat niet tien keer meer afdoende bewijzen dat ‘hades’ de ‘hel’ is?

Maar, zal iemand tegenwerpen, als ‘hades’ niet het ‘graf’ is, en als gelovigen vandaag de dag niet hebben temaken met ‘hades’, maar bij hun de aarde verlaten om met Christus te zijn, waarom zou dan een mogelijke overwinning over hen door ‘hades’ ingebracht worden?

Hier moet in herinnering worden gebracht dat, terwijl de gelovige veilig is in Christus op het moment dat hij gelooft, zijn verlossing nog niet in ieder opzicht compleet is totdat ook zijn lichaam wordt verlost, het is dus enkel aangaande de verlossing van het lichaam; wanneer de verlossing compleet is dan is de uitdrukking geheel passend: “Hel (hades), waar is uwe overwinning?” want degene die slachtoffer gemaakt zou zijn door ‘hades’ is uiteindelijk verheerlijkt.

Openbaring 1:18; 6:8 en 20:13, 14 komen nu aan de beurt. In deze vier passages vinden we ‘dood’ en ‘hades’ met elkaar verbonden. Geen van deze passages verschaft enig bewijs dat ‘hades’ het ‘graf’ is en twee van hen beweren het tegenovergestelde. In Op. 20:13 lezen we dat “de dood en de hel (hades) gaven de doden die in hen waren”. Als nu hier ‘hades’ het ‘graf’ betekent, wat betekent de dood dan in het licht van de bewering van Dr. Bullinger dat ‘sheol’ of ‘hades’ vertegenwoordigt “de toestand van de doden, van wie het graf het tastbare bewijs is?”.

Het zou beter zijn te bevestigen dat de dood, vertegenwoordigt door het ‘graf’, het uiterlijke bewijs is van de plaats waar het menselijk lichaam ligt, en ‘hades’ als de plaats waar hun zielen zijn, zodat beide, ‘hades’ en het ‘graf’ hun goddeloze doden zullen geven in de opstanding ten oordeel voor de grote witte troon.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat het de poel van vuur is waarin ‘dood’ en ‘hades’ geworpen zullen worden en dat wordt “de tweede dood” genoemd. Dit is een ander sterk bewijs dat ‘hades’, verbonden met de eerste dood, meer is dan het ‘graf’. De poel van vuur is in geen geval het tweede ‘graf’.

Hoofdstuk - 4.

De rijke man en Lazarus

Lukas 16:19 – 31

“En daar was een zeker rijk mensch, en hij was gekleed met purper en zeer fijn lijnwaad, levende allen dag vrolijk en prachtig.

En daar was een zeker bedelaar met name Lazarus, welke lag voor zijne poort, vol zweren,

en begeerde verzadigd te worden van de kruimkens die van de tafel des rijken vielen; maar ook de honden kwamen en lekten zijne zweren.

En het geschiedde dat de bedelaar stierf, en van de Engelen gedragen werd in den schoot Abrahams.

En de rijke stierf ook, en werd begraven. En als hij in de hel (hades) zijne oogen ophief, zijnde in de pijn, zag hij Abraham van verre, en Lazarus in zijnen schoot.

En hij riep en zeide: Vader Abraham, ontferm u mijner en zend Lazarus, dat hij het uiterste zijns vingers in het water doope, en verkoele mijne tong; want ik lijd smarten in deze vlam.

Maar Abraham zeide: Kind, gedenk dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven, en Lazarus desgelijks het kwade; en nu wordt hij vertroost, en gij lijdt smarten.

En boven dit alles, tusschen ons en ulieden is eene grote klove gevestigd, zoodat degenen die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, noch ook die daar zijn, van daar tot ons overkomen.

En hij zeide: Ik bid u dan vader, dat gij hem zendt tot mijns vaders huis;

Want ik heb vijf broeders: dat hij hun dit betuige, opdat ook zij niet komen in deze plaats der pijniging.

Abraham zeide tot hem: Zij hebben Mozes en de Profeten: dat zij die hooren.

En hij zeide: Neen, vader Abraham, maar zoo iemand van de dooden tot hen henenging, zij zouden zich bekeeren.

Doch Abraham zeide tot hem: Indien zij Mozes en de Profeten niet hooren, zoo zullen zij ook, al ware het dat er iemand uit de dooden opstond, zich niet laten bekeeren”.

Het is opmerkelijk tot hoever de zonen van Adam willen gaan in hun pogingen om God rechtvaardiger te maken dan Zijn eigen Woord Hem laat zien!

In de ongedwongenheid van deze eenvoudige woorden, door de Heer gesproken, aangaande de tussentijdse toestand, zijn sommigen tot grote buitensporigheid gekomen om het verhaal aan hun eigen theorie aan te passen, namelijk dat de dood niet meer is dan vergetelheid – een totale ophouding van het bewust bestaan.

Bevat dit verhaal valse leer?

De “Companion Bijbel” noemt deze passage in Lukas “een merkwaardig voorbeeld van de traditie der Farizeeërs die ze hadden meegebracht vanuit Babylon”. Met betrekking tot de waarheden die onze Heer hier leerde, zeggen de aantekeningen in de “Companion Bijbel” herhaaldelijk: “De farizeeërs leerden....” Dit was de uitleg van Dr. Bullinger van deze ernstige passage en vermoedelijk zijn grootste leerstellige blunder.

Een ander, die deze zienswijze ook deelt, verklaart dat het verhaal een “denkbeeldig verhaal is door onze Heer verteld ten einde te belichten.....” dat het is verteld voor “onthulling” , niet om te onderwijzen”

Met andere woorden, het verhaal is niet feitelijk en ook niet voor onderwijs aangaande de tussentijdse toestand, want het was niet de bedoeling van onze Heer om hieromtrent iets onderwijzen; Hij bedoelde alleen de leugenachtige tradities van de Farizeeërs te ontmaskeren.

Maar legde onze Heer ooit valse leringen bloot door Zijn eigen woorden te herhalen? Deed Hij, kon Hij, ooit valse leer vertellen zonder deze te onderscheiden en aan te geven dat het valse leer was? Kon Hij dit inderdaad uitspreken als een plechtige waarschuwing terwijl het in feite een vals alarm was door valse leraren uitgesproken? En zou het legitiem zijn dat Hij van ons verwacht, zonder verdere uitleg, hoe dan ook te begrijpen dat hetgeen Hij zei tegengesteld zou zijn aan de waarheid, door de tradities van de Farizeeërs uit Babylon te herhalen inplaats ons waarheid te verkondigen om ter harte te nemen?

God behoeft ons dat we ooit zulke uitleggingen, zelfs van de meest moeilijke passages in de Schriften, zouden accepteren. Het is beter om te wachten voor meer licht dan onze Heer en Heiland te betrekken in een aanklacht door een fles vergif te plaatsen in de medicijnkast en deze niet van een waarschuwingslabel te voorzien.

Is het een fabel?

Maar er zijn nog andere wegen om de waarheid te omzeilen.

De “Alverzoeners” (in een artikel van Burns) trachten te bewijzen dat de passage over de rijke man en Lazarus niets meer is dan een gelijkenis.

We zouden hiertegen geen bezwaar hebben mits men niet met “gelijkenis” bedoeld dat het een ‘fabel’ is en dit zodoende de enige “fabel” maakt die onze Heer verteld heeft tijdens Zijn aardse bediening.

Ontkennende de realiteit van hetgeen onze Heer leert in Luk.16:19-31, aangaande de tussentijdse toestand, noemt men de passage graag naar wat hij noemt ‘de fabel van Jotham in Richteren 9’.

Maar Jotham stelde een fabel voor, niet een gelijkenis. In de fabel van Jotham , misschien de oudste die bestaat, praten bomen met elkaar. Deze passage bevat een morele en zelfs een dispensationele les, maar het is geen gelijkenis.

In de gelijkenissen van onze Heer nam Hij dingen die gebeuren of konden gebeuren en gebruikte ze als waarschijnlijkheden. Burns geeft toe: “Dat andere gelijkenissen historisch mogelijk zijn kan niet ontkend worden”. Hij zou verder hebben moeten toegeven dat alle gelijkenissen van onze Heer historisch gezien mogelijk waren. Hij noemt het verhaal van de rijke man en Lazarus een gelijkenis maar maakt er in feite een fabel van om te negeren wat het werkelijk leert.

Is het een gelijkenis?

Wij geloven dat vele van de gelijkenissen van onze Heer gefundeerd waren op feiten, zoals bijvoorbeeld die van de Verloren Zoon. Daar lezen we dat “een zeker man had twee zonen”, we zien geen reden om te twijfelen aan deze eenvoudige verklaring “dat een zeker man twee zonen had”, of om het op een andere manier uit te leggen. Dat het toch als een gelijkenis wordt gebruikt zal niemand ontkennen, omdat het verbonden is met de twee voorgaande gelijkenissen; onze Heer gebruikt het om uit te leggen dat er in de hemel grotere vreugde is over één zondaar die zich bekeert dan over al de “rechtvaardige personen” die “geen bekering nodig hebben” (Lukas 15:7,10).

In het volgende verhaal, dat van de onrechtvaardige Rentmeester, zegt de Heer opnieuw: “Er was een zeker rijk mensch” en Hij gebruikt dit verslag om een waarheid te illustreren (Luk.16:8-12).

In het volgende, dat we hier gaan overdenken, gaat Hij zelfs verder om een feit vast stellen, Hij zegt: “En daar was een zeker rijk mensch.....en daar was een zeker bedelaar genaamd Lazarus” (vers 19 en 20).

Het is een op zichzelf staande ernstige les.

Natuurlijk zijn er sommigen die bezwaar maken dat dit verhaal niet in relatie met de werkelijkheid kan staan omdat we in dit verhaal lichaamloze zielen zien die spreken, vingers hebben, een tong hebben, etc. In antwoord hierop stellen we voor dat, totdat we meer weten aangaande de waarde van ziel en lichaam, we dit beter niet naar voren brengen als een tegenwerping. We weten dat er meer is dan deze natuurlijke ogen om te zien en deze natuurlijke oren om te horen, want een moment na de dood zijn deze natuurlijke ogen en oren , alhoewel nog steeds verbonden met de hersenen, blind en doof. Ze zijn slechts de voertuigen van zien en horen naar de inwendige mens.

Maar wat aangaande de schoot van Abraham in dit verhaal? Mr. A. E, Knoch, een toonaangevende Alverzoener, zegt hiervan: “Abraham’s schoot kan niet letterlijk zijn want hij is dood, en al was hij ook levende dan is het beeld van duizenden gelovigen in zijn schoot onzinnig”.

Zo’n beeld is inderdaad onzinnig, maar Mr. Koch, en alle mensen met hem, weten of zouden moeten weten dat we hier tedeo hebben met ‘overdrachtelijke’ taal, een manier van spreken om de vreugde van Abraham uit te beelden, de vader der gelovigen, als hij zijn kinderen in het geloof ontvangt en omarmt. Mr. Koch heeft ook geen gelijk in zijn suggestie dat Abraham in iedere zin des woords dood is. Met betrekking tot het overleven van deze man door de natuurlijke dood heen, zegt onze Heer: “God nu is niet een God der dooden maar der levenden; want zij leven Hem allen”(Lukas 20:38).

Maar veronderstel dat van de passage in Lukas 16:19-31 bewezen kon worden dat het een gelijkenis is. In dat geval zou het nog steeds de kondities afbeelden van de tussentijdse toestand zoals die waren ten tijde dat de Heer op aarde was, gebruikende zulke termen als, ‘vinger’, ‘tong’ etc, op een overdrachtelijke manier.

Om het in plaats daarvan op iets anders te betrekken is het gebruiken van de woorden van Christus voor onze eigen theorieën en gedachten.

Hier hebben we een voorbeeld van in een artikel van Burns.

Is het een dispensationeel verhaal?

“Dispensationeel” betekent: volgens de bedelingen.

Burns, in zijn artikel van “De rijke man en Lazarus” presenteert Lukas 15 en 16 door “het verloren schaap”, “De verloren penning”, “De verloren zoon”, “De onrechtvaardige rentmeester”, en de “De rijke man en Lazarus”als één samengestelde gelijkenis en legt een dispensationeel verband tussen genoemde gelijkenissen. Maar Mr. Burns zijn uitleg is maar al te duidelijk een poging om de waarheid van de laatste twee gelijkenissen te ontkennen.

Terwijl ook wij dispensationele verbindingen hebben waargenomen tussen de verhalen van de verslagen in de evangelieën, maakt Mr. Burns deze opmerking hier om de realiteit te ontkennen van het onderwijs van onze Heer aangaande de tussentijdse toestand. Dat het verhaal van de rijke man en Lazarus niet een deel is van de vijfvoudige gelijkenis is uit het nu volgende duidelijk:

De drie verslagen in Lukas 15 zijn op natuurlijke wijze met elkaar verbonden vanwege het feit dat ze allen handelen over verloren dingen die weer worden teruggevonden. Verder vormt het dispensationele onderwijs in hen een complete eenheid, het verhaal van de herder en het schaap verwijst naar de tijd dat de Heer zelf zocht naar “de verlorene schapen van het huis Israëls” (Matth.15:24) dat van de vrouw en de verloren penning verwijst naar Pinkster periode, toen de apostelen en de discipelen trachten Israëls verloren betekenis, voor de de rest van de wereld, te herstellen (Hand.3:25,26) en dat van de vader en zijn verkwistende zoon verwijst naar de wederoprichting van Israël in de toekomst. Verder is de gelijkenis van de onrechtvaardige rentmeester een aparte gelijkenis, geadresseerd aan “Zijn discipelen” (16:1) en niet aan de “Farizeeërs en Schriftgeleerden” zoals de drie gelijkenissen in Lukas 15. En tenslotte, er is geen bewijs, zoals we alreeds hebben aangetoond, dat het verhaal van de rijke man en Lazarus een gelijkenis is.

Maar al was er ook een indirecte dispensationele verbinding tussen het verhaal van de rijke man en Lazarus en de vier voorgaande gelijkenissen, dan nog mag dat niet worden gebruikt om de fundamentele waarheid, die hier wordt geleerd, ongeldig te maken. En Burns doet dat. Hij gebruikt een indirecte dispensationele verbinding waarvan hij denkt die te zien in Lukas 16 om de fundamentele waarheid, die onze Heer hier leert, teniet te doen. Dus verkort hij ruwweg hoofdstuk 16 in drie woorden: “Verlies”; “Scheiding” en “Dood” van het volk Israël.

Maar wie kan ontkennen dat de gelijkenis van de onrechtvaardige rentmeester gericht was tegen de Farizeeërs die onder Zijn gehoor waren en die Gods rechtvaardige aanspraken op mensen niet serieus namen omdat ze hebzuchtig waren voor persoonlijk gewin? Vers 14 zegt: “En alle deze dingen hoorden ook de Farizeeërs die geldgierig waren, en zij beschimpten Hem”.

En wat moet gezegd worden van het teniet doen van de scherpe woorden aangaande scheiding en hertrouwen die onze Heer richtte aan dezelfde zelfzuchtige Farizeeërs door ze te wijzen op de scheiding van Jehovah van Israël – wanneer de berisping speciaal is gericht tegen een man die zijn vrouw wegzendt en trouwt met een ander! Zou God Zichzelf berispen?

En als dit zo is, wat moet dan gezegd worden als men de ernstige waarschuwing van de Heer, met betrekking tot de toestand na de dood, teniet doet door een dispensationele toepassing te gebruiken? Dat doet Burns door te leren, met betrekking tot de rijke man en Lazarus, dat we de “dood” moeten erkennen als nationaal en dispensationeel in plaats van individueel en lichamenlijk. En dit alles komt van iemand die zelf schrijft: “De gevaren van het “vergeestelijken” van de Schriften zijn maar al te pijnlijk geopenbaard in de standaard commentaren van het Christendom, en zijn in zichzelf voldoende om ons te ontmoedigen om dat voorbeeld na te volgen”.

Wat er dan ook voor een verborgen dispensationele verbinding mag zijn, onze Heer zei niets aangaande nationaal Israël in Lukas 16. Zijn woorden, die op natuurlijke wijze volgden na hoofdstuk 15, waren gericht aan de rijke en hebzuchtige Farizeeërs die een zelfvoldaan leven leidden terwijl ze Hem bekritiseerden omdat Hij een vriend van zondaren was. En in het verhaal van de rijke man en Lazarus waarschuwde Hij hen dat de omstandigheden spoedig tegengesteld konden zijn, de op zichzelf gerichte en zelfvoldane Farizeeërs lijdende in de kwelling van de hades en de bekeerde zondaren, die zij verafschuwden, ervarende de “goede dingen” met Abraham.

Hetgeen het verhaal wel leert

Zonder een uitvoerige uitleg van dit opmerkelijk verhaal te geven zullen we die waarheden aanwijzen, die met grote kracht en duidelijkheid geleerd worden, en die die bij het onderwerp horen die we overdacht hebben.

- 1)-Het verhaal handelt over de tussentijdse toestand tussen dood en opstanding (vers 27, 30, 31).
- 2)-Het leert dat tussen dood en opstanding de rijke man en Lazarus zich op twee verschillende plaatsen bevinden (vers 22-28; let op de woorden “hier” en “deze plaats”).
- 3)-Het leert bewustzijn en verstandelijk bestaan tussen dood en opstanding (vers 23-28).
- 4)-Het leert dat Lazarus vertroost werd (vers 25).
- 5)-Het leert dat de rijke man “gekwd” werd en dat wordt viervoudig benadrukt (vers 23, 24, 25, 28).
- 6)-Het leert aldus dat het vuur van de hades een bron van kwelling is, geen vernietiging.
- 7)-Het leert dat de rijke man niet was veranderd aangaande zijn karakter. Roepende om barmhartigheid voor zichzelf en voor zijn broeders vroeg hij Abraham om Lazarus te zenden, en wel eerst naar hemzelf, zijnde in de vlam, en daarna naar de aarde. (vers 24, 27).
- 8)-Het leert dat de rijke man geen hoop op bevrijding had en dat hem dat niet gegeven zou worden. (vers 24-28).
- 9)-Het leert dat de eeuwige bestemming van de mens vast staat bij zijn natuurlijke dood op basis van aanneming of verwerping van het geschreven Woord van God gedurende zijn aards bestaan.
- 10)-Het doet meer dan leren aangaande de bewuste staat in de tussentijdse toestand; het vergroot het uit, beschrijft het, benadrukt de waarheden aangaande het, om zodoende overvloedig te waarschuwen.
- 11)-Het leert dat de kwelling van hades te voorkomen is: “Zij hebben Mozes en de Profeten...” (vers 29).

Hoe wordt in dit ene verhaal, van de lippen van onze Heer, de ondersteuning onder deze valse leren van Annihilisten en Alverzoeners, weggevaagd! Het is onthullend dat de enige manier om deze ketterijen overeind te houden is door het een herhaling, nota bene uitgesproken door de Heer, te maken van de Farizeeërs hun: “valse leringen”, of een fabel, of om het te herkennen dat het iets leert waarop het niet eens zinspeelt!

Hoofdstuk - 5

Bestaat het vagevuur?

Voordat we onze studie betreffende de tussentijdse toestand beëindigen moet de leer van het vagevuur nog worden behandeld, en wel speciaal omdat een groot deel van de belijdende kerk deze leer aanhangt.

Het vagevuur in de Rooms Katholieke leer

Het vagevuur van de Rooms Katholieken moet niet worden verward met “hades”, die door beide, de Douay-Rheims vertaling en zijn herziene uitgave als “hel” wordt genoemd, terwijl de Katholieke geschriften, aangaande ‘hades’ allesbehalve duidelijk zijn.

Volgens de Rooms Katholieke leer is het vagevuur de toestand van lijden na de dood waarin de zielen van degenen die in dagelijkse zonden sterven, of geringe zonde, of die nog iets schuldig zijn, of tijdelijke straf voor een dodelijke zonde, gezuiverd worden om naar de hemel te kunnen gaan. Dit lijden in de vlammen van het vagevuur kan worden verkort door gebeden, giften en andere goede werken van de levenden, en speciaal door de offers van de Mis. Alhoewel de de zielen gevangen worden gehouden in het vagevuur tot de laatste penning is betaald, is hun uiteindelijke redding verzekerd. In dezen verschilt het natuurlijk van de hel omdat de Rooms Katholieke kerk onderscheid maakt tussen tijdelijke straf (in het vagevuur) en ‘eeuwige’ straf (voor altijd in de hel). Dat de pijnen in het vagevuur, hoe dan ook, intens zijn, is het gemeenschappelijk getuigenis van “de Kerk”, sommigen van hun godgeleerden verklaren dat het vagevuur alleen met de hel verschilt omdat de laatste voor eeuwig is.

De openingsbladzijden van de herziene uitgave van de Douay Nieuwe Testament bevatten de volgende opmerkingen:

Paus Leo X111 verleende de getrouwen, die op zijn minst een kwartier lazen in het boek van de Geheiligde Schriften en met een verering die het Woord toekomt, als een geestelijke lezing, een tegemoetkoming van 300 dagen.

Natuurlijk is een tegemoetkoming een “geheel of gedeeltelijke kwijtschelding van de tijdelijke straf als gevolg van zonde” (Catechismus van Baltimoor). Vanwege het feit dat vijftien minuten van vroom Bijbellezen 300 dagen tegemoetkoming kan opleveren, geeft aan dat het lijden in het vagevuur gemeten kan worden door dagen en jaren, maar buiten dit is de leer aangaande het vagevuur vaag en onbestemd. Inderdaad, de raad van Trente verzocht de bisschoppen om “de gezonde leer van het vagevuur” te leren maar vermaande hen zich te distantieëren van populaire toespraken aangaande de “meer moeilijke en subtile vragen verband houdende met dit onderwerp”.

Het vagevuur komt niet voor in de Schrift

Terwille van onze Rooms Katholieke vrienden citeren we alles wat in de Schrift staat, aangaande dit onderwerp, uit de nieuwe vertaling van de Douay-Rheims (als het Oude Testament) en van de nieuwe vertaling van de Broederschap (als Nieuwe Testament).

Direkt moet worden opgemerkt dat het vagevuur nergens wordt gevonden in het Woord van God. Het staat niet in de Bijbel. Dit is van fundamenteel belang. De weinige geïsoleerde verzen, of fragmenten van verzen, die Rome gebruikt om die leer te ondersteunen zeggen niets over het vagevuur of over het opleggen van tijdelijke straf om de mens geschikt te maken voor de hemel; de teksten worden, als gevolgtrekking, verondersteld te verwijzen naar het vagevuur. Zelfs in 2Maccabeeën12:43-46 (in de Apocriefen), die het vaakst worden gebruikt om de leer te ondersteunen, wordt niets gezegd over het vagevuur. Daar wordt de “heldhaftige Judas” getoond die maatregelen treft voor gebeden voor de zonden van de doden, dat ze weer opgewekt mogen worden, “Want indien hij niet had verwacht, dat degenen die gevallen waren, weder zouden opstaan, zo zou het tevergeefs en dwaas geweest zijn voor de doden te bidden”.

Deze verklaring is één van de bewijzen dat het boeken van de Maccabeeën vals zijn; want in de Katholieke Bijbel zelf wordt duidelijk geleerd dat alle doden opgewekt zullen worden onafhankelijk van het feit of hun zonden wel of niet vergeven zijn (zie Joh.5:28,29; Hand.24:15; Op.20:13,14).

De Hebreëen hebben de Apocriefen nimmer erkend als geïnspireerd door God en, bedenk, dat de “woorden van God” hen zijn toevertrouwd (Rom.3:2). Het was inderdaad niet eerder dan tot de Raad van Trente, in 1545 A.D., dat de Roomse Kerk voor het eerst de Apocriefen toevoegde aan de Heilige Geschriften. Het is vreemd dat de Roomse Kerk, die opeist des mensen hoogste autoriteit en gids op aarde te zijn, in onwetendheid gewacht heeft, gedurende 1500 jaren, of deze boeken wel of niet geïnspireerde woorden van God waren!

Om deze reden werd het vagevuur door de Kerk van Rome niet als leer verkondigd tot in 1438 A.D. We vragen ons af hoe het al die tijd is gegaan met de zielen in het vagevuur toen “de Kerk” niet eens zeker was van het bestaan ervan.

Voordat we dan verdergaan moet u er op letten dat het vagevuur een leer van de Rooms Katholieke Kerk is en niet van het Woord van God. Nergens, ook niet in de Katholieke Bijbel, wordt het genoemd of geleerd. Het is duidelijk een zaak van “geestelijken (predikanten)” tegenover Bijbelse autoriteit.

Inconsequenties van deze leer

Ofschoon we onze Katholieke vrienden niet willen beledigen zijn er vele gerichte vragen die oprecht moeten worden gesteld.

Als het vagevuur de plaats is die het wordt verondersteld te zijn, van zielestrijd en kwelling, is het dan niet vreemd dat alleen vijftien minuten vroom Bijbellezen een tegemoetkoming van driehonderd dagen oplevert, zoals dat wordt aangegeven op de eerste bladzijden van de herziene uitgave van de Broederschap van het Nieuwe Testament?

Met het indirect te koop aanbieden van tegemoetkoming, zoals dat steeds wordt gedaan, speciaal in verbinding met de Missen, hebben de rijken dan geen betere kansen dan de armen?

Hoe kan iemand weten wanneer een ziel uiteindelijk vrijgelaten wordt uit het vagevuur? Zouden er niet veel Katholieken zijn die voor de Missen betalen terwijl hun geliefden niet eens meer in het vagevuur aanwezig zijn? Hoe kan de priester dat weten? Is het moreel gezien billijk van hem om geld voor de Missen te ontvangen voor zielen die daar misschien niet eens meer zijn? Is het, gezien vanuit God, rechtvaardig om hier geld voor te vragen?

Het is zeker dat de leer van het vagevuur de goudmijn is van de Katholieke Kerk, omdat het inwerkt op de tedere gevoelens voor geliefden, en eist geld voor de gebeden dat hun gestorvenen bevrijd mogen worden uit de vlammen van kwelling, terwijl nimmer een blij rapport wordt gegeven dat hun gebeden zijn verhoord. Ook kunnen de leden van een Rooms Katholieke Kerk geen verantwoording vragen van de bijdragen die zijn geïnd omdat “de Kerk” geen leden heeft die enig recht daarop hebben op wat dan ook, ze zijn alleen onderworpen.

We buigen ons neer om verder in te gaan op de excessen waartoe de leer van het vagevuur de deur heeft geopend, onnodig te zeggen dat, los van deze onbijbelse leer, Rome nimmer haar enorme financiële oogst zou hebben geoogst.

Ze had het vagevuur nodig!

Wat zegt de Schrift?

Laat ons nimmer de Bereeërs vergeten, die “het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren” (Hand.17:11). De Bereeërs, die vurig luisterden naar het onderwijs van Paulus toen hij voor de eerste keer bij hen kwam, ontvingen hem niet als één der hunnen voordat ze eerst ijverig de Schriften hadden onderzocht of deze dingen zo

waren. Daarom noemde God hen 'nobel'. Oprechte Katholieken, die God waarlijk willen gehoorzamen, zouden hun voorbeeld moeten volgen, dus altijd de woorden van mensen te onderwerpen, zelfs de woorden van de kerkleiders en de kerkvaders, aan het onfeilbare, onveranderlijke Woord van God. Evenals de nobele Bereeërs zouden ze dagelijks de Schriften ijverig moeten onderzoeken om te zien of deze dingen zo zijn.

Niet alleen zullen de Schriften, ook de Katholieke vertalingen ervan, tevergeefs onderzocht worden aangaande de leer van het vagevuur; ze zullen het ten ene male weerleggen. Daar leren we dat het het plaatsvervangend werk van Christus is, en van Christus alleen, Die ons kan reinigen van zonde. Daar verteld God ons dat Zijn Zoon:

“.....nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelfen teweeggebracht heeft, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen” (Hebr.1:3).

“En een iegelijk priester stond wel alle dagen dienende, en dezelfde slachtofferen dikwijls offerende, die de zonden nimmermeer kunnen wegnemen; maar deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods,.....Want met ééne offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden” (Hebr.10:11-14).

De Rooms Katholieke Bijbel leert verder dat sinds Christus alle straf voor de zonde droeg, de gelovigen daarvan zijn bevrijd.

“Jezus, zijnen Zoon.....die ons verlost van de toekomstige toorn” (1Thess.1:10).

“Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid door onzen Heere Jezus Christus, die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken hetzij dat wij slapen, te zamen met Hem leven zouden. Daarom vermaant elkander, en sticht de één de ander, gelijk gij ook doet” (1Thess.5:9-11).

De Katholieke Bijbel leert ook dat de bevrijding van de komende toorn volledig en geheel tot stand is gekomen door het éénmalige offer van Christus, mensen kunnen dat niet door gebeden verkrijgen maar moeten het als een gift van God accepteren.

“en worden om niet gerechtvaardigd uit zijne genade door de verlossing die in Christus Jezus is” (Rom.3:24).

“doch dengene die niet werkt, maar gelooft in Hem die den goddelooze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid” (Rom.4:5).

“Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegifte Gods is het eeuwige leven door Jezus Christus onzen Heere” (Rom.6:23).

“Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof, en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme” (Ef.2:8 en 9).

De werken en gebeden van de ene persoon kunnen de ander niet verlossen, want er staat geschreven:

“niemand van hen zal zijnen broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven” (Psalm 49:8).

“Want daar is één God, daar is ook één middelaar Gods en der mensen, de mensch Christus Jezus, die zichzelfen gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd” (1Tim.2:5 en 6).

In het licht van het Woord van God, zelfs al is het vertaald door de Rooms Katholieke Kerk, kan er geen vagevuur geweest zijn voor de ontslapen gelovigen, en in nog veel mindere mate kunnen menselijke werken of gebeden helpen om te betalen voor de straf tengevolge van de zonde.

En verder zou de gedachte aan het vagevuur, en dat doet het ook, angst inboezemen in de harten van bedachtzame Rooms Katholieken, terwijl toch hun eigen Bijbel duidelijk leert:

“Overmits dan de kinderen des vleesches en bloeds deelachtig zijn, zoo is hij ook desgelijks derzelve deelachtig geworden, opdat hij door den dood te niet doen zoude dengene die het geweld des doods had, dat is den duivel, en verlossen zoude alle degenen die met vreeze des doods door al hun leven der dienstbaarheid onderworpen waren” (Hebr.2:14 en 15).

Zelfs vóór de kruisiging van Christus op Golgotha wordt ons verteld dat Lazarus, bij zijn dood, onmiddellijk de gelukzaligheid binnenging, terwijl de rijke man onmiddellijk kwelling ondervond met geen uitzicht op ontsnapping (Lukas 16:22 en 23) terwijl de Heer tegen de stervende dief zei:

“.....heden zult gij met mij in het paradijs zijn” (Lukas 23:43).

En als een dief wordt toegestaan om direkt, bij zijn dood, de gelukzaligheid binnen te gaan vanwege zijn geloof in Christus, verwachten degenen die consequent een christelijk leven hebben geleid, natuurlijk ook niet minder dan een dergelijk genadige ontvangst.

Inderdaad, de Katholieke Bijbel, evenals de Protestantse Bijbel, leren dat vandaag de dag gelovigen, bij hun lichamelijke dood, onmiddellijk heengaan om met Christus te zijn:

“Want het leven is mij Christus, en het sterven is mij gewin.....Want ik wordt van deze twee gedrongen, hebbende begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste” (Fil.1:21 en 23).

“Maar wij hebben goeden moed, en hebben meer behagen om uit het lichaam uit te wonen en bij den Heere in te wonen” (2Kor.5:8).

Hoofdstuk - 6

Sheol - Hades en de voortschrijdende openbaring

Zoals we reeds begonnen zijn om de waarheid te laten zien omtrent ‘sheol’ en ‘hades’ is dit, zoals vele andere Bijbelse waarheden, voortgaande ontvouwt.

Terwijl we van de Oud Testamentische Geschriften leren dat beide, gelovigen en ongelovigen, bij hun dood, naar ‘sheol’ gingen, zo leren we uit de verslagen in de evangelieën dat de gelovigen en de ongelovigen in verschillende afdelingen zaten. Dus lezen we in Lukas 16 dat Lazarus werd vertroost met goede dingen, terwijl de rijke man gekweld werd met kwade dingen. Bovendien was er een grote kloof die de één van de ander scheidde.

Maar dit benadrukt niet het feit dat de toestand van beiden definitief was bij hun dood waardoor een ieder van hen in die plaats voor altijd zou blijven, want de Schriften leren dat beide afdelingen van de hades uiteindelijk leeg zullen zijn, één afdeling naar de hemel en de andere afdeling naar de poel van vuur.

Het paradijs verplaatst naar de hemel

De ‘zalige’ afdeling van de hades werd paradijs genoemd. Onze Heer zei tegen de stervende dief: “Voorwaar zeg ik u, heden zult gij met mij in het paradijs zijn”(Lukas 23:43) en we weten waar Christus die dag heenging, want Hand.2:31 verklaart dat David (in Psalm 16) verwijst naar Christus: “dat zijne ziel niet is verlaten in de hel (Gr. Hades) noch zijn vleesch verderving heeft gezien”.

We zijn ons er van bewust dat sommigen, die leren dat het paradijs slechts een tuin is op de toekomstige verlore aarde, of in een derde toekomstige hemel, de volgorde hebben gewijzigd door te lezen: “Voorwaar ik zeg u vandaag, gij zult met mij in het paradijs zijn”. Bullinger, Knoch en anderen zouden deze verandering waarschijnlijk nimmer hebben gemaakt als de woorden van de Heer niet in strijd waren met hun theorie, namelijk, dat er geen bewuste toestand is in de dood. Wij geloven dat hun weergave van deze passage geheel ongeoorloofd is om de volgende redenen:

- 1)-Van de 25 vertalingen die tot onze beschikking staan vertaalt niet één van hen dit vers op deze manier met uitzondering van de “Concordant Vertaling”, gesponsord door de Alverzoeners.
- 2)-Het zou voor onze Heer overbodig zijn geweest om de dief te vertellen dat het op die dag was dat Hij tot hem sprak.
- 3)-Het is een bijzonderheid van de Griekse taal dat het aangeeft waar de nadruk moet worden gelegd. In deze passage is het woord “Vandaag” benadrukt, zodat vele vertalingen het weergeven als: “Deze dag.....” of “Deze zelfde dag zult gij met mij in het paradijs zijn”.
Note: De Statenvertaling van 1946; “Heden”.
- 4)-Onze Heer beantwoorde een vraag waarin het tijdselement belangrijk was. De dief had gevraagd dat de Heer zich hem zou herinneren wanneer Hij in zijn Koninkrijk kwam. Onze Heer informeerde hem dat hij niet zo lang hoefde te wachten, de Heer beloofde hem ernstig dat hij nog diezelfde dag met Hem in het paradijs zou zijn.

Het paradijs was die afdeling van de hades waar de ‘zalige’ doden verbleven.

Maar na de opstanding van Christus vond er een duidelijke verandering plaats. Nimmer lezen we van gelovigen die naar de hades gaan, maar we lezen wel van Paulus dat “hij opgetrokken is geweest in het paradijs” in “den derden hemel” (2Kor.12:1-4).

Ook deze verklaring wordt door sommigen weggeredeneerd en wel door degenen die het bewustzijn, in de dood, ontkennen. Knoch legt bijvoorbeeld uit dat de Schriften naar drie opéénvolgende hemelen verwijzen: de hemelen die “van vroeger waren”, de hemelen “welke nu zijn” en “de nieuwe hemelen”, waarvan dan de derde hemel degene is waarnaar Paulus, “in de geest” werd opgetrokken. Maar deze uitleg gaat ten onder in het licht van vers 2 en 3 waar de apostel twee keer beweert dat, voorzover hij het weet, hij mogelijk in of buiten het lichaam, opgetrokken is geweest in de derde hemel. Het is dus duidelijk dat op dat moment de derde hemel reeds bestond.

Blijkbaar was toen het paradijs verhuist van zijn plaats in de hades naar de derde hemel, in de aanwezigheid van God. De enige andere plaats waar dit woord wordt gevonden is in Op.2:7, alwaar het genoemd wordt “het paradijs Gods”, ofschoon in die tijd, dat dit vers in vervuld is, God zijn woonstede bij de mensen heeft.

Dit zijn echter niet de enige Schriftplaatsen die getuigen van de verwijdering van het paradijs van de hades naar de hemel. In bijvoorbeeld Ef.4:8-9, wordt ons verteld dat: “Als hij opgevaren is in de hoogte, heeft hij de gevangenis gevangen genomen”, en dat dit volgde op Zijn: “eerst is nedergedaald in de benedenste deelen der aarde”.

Deze “hemelvaart” waarin onze Heer de gevangenis gevangen heeft genomen kan een hemelvaart van ziel en geest geweest zijn, voorafgaande aan Zijn lichamelijke hemelvaart, want onmiddellijk na Zijn

opstanding zeide Hij tot Maria: “Raak mij niet aan; want ik ben nog niet opgevaren tot mijnen Vader” (Joh.20:17) terwijl Hij acht dagen later de twijfelende Thomas uitnodigde om Hem aan te raken (Joh.20:26,27). Dit zou een indicatie kunnen zijn dat Hij in de tussentijd opgevaren is geweest naar de Vader.

Vandaag de dag gaan gelovigen, bij hun sterven, onmiddellijk naar Christus. Vandaar dat Paulus, door de Geest, zegt:

“Maar wij hebben goeden moed, en hebben meer behagen om uit het lichaam uit te wonen en bij den Heere in te wonen” (2Kor.5:8).

“Want ik wordt van deze twee gedrongen, hebbende begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste” (Fil.1:23).

“Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid door onzen Heere Jezus Christus”.

“die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken hetzij dat wij slapen, te zamen met hem leven zouden” (1Thess.5:9 en 19).

Hades wordt geworpen in de poel van vuur

Nu het paradijs is verplaatst van de hades naar de hemel is hades nu alleen een plaats van kwelling waarheen de verlorenen gaan. Maar, evenals met de gelovigen is ook voor de ongelovigen hades een tijdelijke plaats, want, zoals het paradijs is verplaatst naar de hemel zal wat over is gebleven van de hades in de poel van vuur worden geworpen na het oordeel voor de grote witte troon, zoals geschreven staat:

“En de dood en de hel (hades) werden geworpen in den poel des vuurs; dat is de tweede dood” (Op.20:14).

“God is liefde” maar “onze God” is ook “een verterend vuur” en “vreselijk is het, te vallen in de handen “des levenden Gods”. **Gods genade is oneindig, maar dat moet niet worden verward met tolerantie.** God is eveneens oneindig in gerechtigheid en biedt de rijkdom van Zijn genade alleen aan zondaren aan op basis van “de verlossing die er is in Christus Jezus”.

Mochten deze regels gelezen worden door hen die in dwaasheid hun weg zijn gegaan , onbekommerd om hun schuld en veroordeling, en van het volbrachte werk van Christus terwille voor hen, smeken we hen om te stoppen en te overwegen om naar Gods Woord te luisteren en hun zonde te erkennen en Christus te aanvaarden als hun persoonlijke Verlosser.

Het loon van de zonde

“Want de bezoldiging der zonde is de dood.....” (Rom.6:23).

Als er geen bewust voortbestaan was in de dood, zoals dat wordt geleerd door Bullinger, Welch, Sellers, Knoch en anderen, hoe kan de dood dan het loon van de zonde zijn?

Zeer zeker kan de “vergetelheid” niet het loon van de zonde zijn. Laat een mens, als hij dat wil, geloven in “vernietiging” of “alverzoening”, maar het resultaat van zonde, begaan in dit leven, samen met hetgeen ongelovigen moeten lijden in de opstanding, zou het toepasselijker zijn om *dát* het loon van de zonde te noemen dan het de “vergetelheid” te noemen die verondersteld wordt de mens te bevrijden van alle lijden.

Er kan nauwelijks een sterker argument zijn dat er een bewust voortbestaan is in de dood en dat de ontbinding van het lichaam slechts één aspekt is van de dood, dan de waarschuwing van God: “WANT DE BEZOLDIGING DER ZONDE IS DE DOOD”.

Hoofdstuk - 7

OPSTANDING

Onjuiste theorieën

In de dagen van Paulus waren er reeds onjuiste inzichten in omloop aangaande de opstanding. Sommigen hielden het er voor dat er “geen opstanding der doden was” (1Kor.15:13) en anderen dat “de opstanding reeds geweest was” (2Tim.2:18). Van de laatste zei Paulus: “die van de waarheid zijn afgeweken.....en verkeeren (omkeren) het geloof van sommigen”, en dat was eveneens waar van de eerstgenoemde.

Sinds de tijd van Paulus zijn deze onjuiste leringen alleen maar vermenigvuldigd, en zijn ook de droevige resultaten vermenigvuldigd.

Predikant Russell, grondlegger van de sekte bekend onder de naam Jehova getuigen, leert: “Dood is een periode van het absoluut niet-bestaan”. “De doden zijn dood, volslagen vernietigd”. Aangaande het fysieke lichaam van Christus schreef hij: “We weten niet wat daar van geworden is” hiermee suggererende dat het mogelijkwijs in het niet is opgegaan. En opnieuw zegt hij: Omdat de dood een complete vernietiging en een ophouden van het bestaan is, is de opstanding niet het opstaan van het lichaam, maar van de geest, daarom is de schepping van een nieuw en verschillend iemand noodzakelijk; want wat niet meer bestaat kan niet herschapen worden”.

Aldus wordt de opstanding van het lichaam openlijk ontkend en een zogenaamde “opstanding” van de geest is daarvoor in de plaats gekomen. Maar “opstanding” is hier een verkeerde benaming, want als de doden geheel zijn vernietigd en absoluut geen bestaan meer hebben”, hoe kan er dan een opstanding van de doden zijn? De doden kunnen weer opgewekt worden, maar wat niet meer bestaat kan ook niet weer worden opgewekt. En let wel, volgens de bovengenoemde verklaring bestaat zelfs de geest niet meer en kan niet herschapen worden daarom moet er noodzakelijkerwijs een nieuw en verschillend iemand geschapen worden. Als wij dus spreken over opstanding, Russell ontkend het.

Dan is er nog de theorie die wordt vermeld door Mr. Q. Sellers, dat de opstanding niet slechts een deel van de mens betreft, maar de gehele mens. Hij verklaart: “Het Bijbelse getuigenis openbaart dat beide, dood en opstanding, de gehele mens betreft. Dat is de gehele bewijslast in de Schriften van begin tot eind”. Deze verklaring is krachtig en radicaal, maar Mr. Sellers brengt niet één Schriftwoord naar voren ter ondersteuning van hetgeen hij beweert. Hij doet ons denken aan een prediker die zijn uitspraken wilde bewijzen door te stampen op de preekstoel en te beweren: “Dit punt is in het Woord van God duidelijk omschreven”. Natuurlijk had Mr. Sellers zijn konklusies gebaseerd op zijn eigen valse veronderstelling aangaande de “gehele mens”.

Een andere theorie is een afstammeling van de oude “kiem” theorie, dat er bij de dood nog sommige elementen van het lichaam levend zijn gebleven, anders kan het niet worden opgewekt. De nakomeling van deze theorie wordt door Mr. Oscar Baker geleerd, hij houdt vast aan de basis van zulke passages als Joh.3:36 dat alleen de gelovigen uit de doden opgewekt zullen worden, omdat zij alleen eeuwig leven hebben, hij faalt volslagen om onderscheid te maken tussen natuurlijk leven en het geestelijke, eeuwige leven die de onze is in Christus.

Dit zegt Mr. Baker:

“Er zijn slechts twee wegen. De ene is dat iemand het eeuwige leven ontvangt en de opstanding heeft door het geloof (Joh.3:16). De andere is niet geloven (bewust of in onwetendheid) en vergaan. Dezulken zullen nimmer het leven zien (Joh.3:36).

Dit brengt natuurlijk met zich mee dat de ongelovigen bij hun natuurlijke dood onmiddellijk worden vernietigd. Vraagt de lezer zich dan niet af hoe de ongelovigen voor God komen te staan in het oordeel? Mr. Baker ontkent dat dit ooit plaats zal vinden, en ook ontkent hij dat alle mensen volledig verantwoordelijk zijn voor God ten aanzien van hun zonden.

Door te ontkennen dat “alle mensen naar God toe verantwoordelijk zijn voor alles wat ze doen”, zegt hij: “Als de theorie waar is, dan zou het natuurlijk gevolg zijn dat alle mensen aan God een verklaring zouden moeten geven van hun werken, of hun werken onder ogen moeten zien, zoals sommigen zeggen. Door dat te doen zouden ze één of andere opstanding moeten hebben. Dan zouden ze opnieuw leven zien”.

En hij voelt aankomen dat dat Joh.3:36 zou tegenspreken.

Wat moeten we dan met de grote witte troon? Daar is ook voor gezorgd. “Klaarblijkelijk”, zegt hij, “gaat het daar over het oordelen van gelovigen”. We zullen later terugkomen op deze onschriftuurlijke theorie.

Weer een andere theorie, die soms genoemd wordt “de Reïncarnatie Theorie” houdt het er op dat dezelfde geest later een ander lichaam gaat bewonen, dat wil zeggen dat het eerste lichaam niet wordt opgewekt. Dit is weer een andere ontkenning van de Bijbelse leer betreffende de opstanding van de doden.

Weer een ander is Swedenborg’s theorie dat bij de dood een “geestelijk lichaam” uit het natuurlijk lichaam voortkomt.

Dan is er nog de “Identiteit Theorie” volgens welke “de mensen zullen opstaan in de gedaante waarin ze stierven, alhoewel dan wel verheerlijkt”. Een overleden baby zou dan opstaan als een baby, een lamme als een lamme, etc.

We zullen dieper ingaan op deze onschriftuurlijke theorieën nadat we nagegaan hebben wat het Woord van God zegt over de opstanding.

Beide, gelovigen en ongelovigen, worden opgewekt

Tegengesteld aan de bewering dat alleen de gelovigen een opstanding zullen ervaren, verklaren de Schriften nadrukkelijk dat beide, gelovigen en ongelovigen, opgewekt zullen worden uit de dood:

Dan.12:2: “En velen van dengenen die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken, dezen ten eeuwigen leven, en genen tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing”.

Joh.5:28 en 29: “Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen die in de graven zijn, zijne stem zullen horen, en zullen uitgaan: die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis”.

Hand.24:15: “....dat er eene opstanding der dooden wezen zal, beide, der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen”.

Op.20:12 en 13: “En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God;.....En de zee gaf de dooden die in haar waren; en de dood en de hel (hades) gaven de dooden die in hen waren....”.

Deze duidelijke en krachtige verklaringen uit het Woord van God zouden genoeg moeten zijn om de tegenstanders, die beweren in de Bijbel te geloven, het zwijgen op te leggen, daar zij ontkennen dat de ongelovigen uit de dood zullen worden opgewekt.

Wat ons verbaast is, dat in het licht van zulke passages als deze, door sommigen de indruk wordt gewekt dat een opstanding hoop zou verschaffen aan ongelovigen, zoals in de bewering: “We zouden ons moeten realiseren dat er een massas naar het stof terugkeren met geen hoop op een terugkeer. Zij verdwijnen”.

Deze vorm van ‘voorwaardelijke onsterfelijkheid’ is gebaseerd op een verkeerde uitleg van Joh.3:36, waar wordt verklaard dat de gelovige, in Christus, “eeuwig leven” heeft terwijl de ongelovige ‘het leven niet zal zien”.

In het vervolg van deze theorie, zegt Mr. Oscar Baker: “Het is hetzelfde als met het zaad wat we in de grond planten. Als het geen leven in zich heeft als het wordt geplant, zal het nimmer, nee, nimmer, groeien. Het zal verdwijnen”. Hoe moeten mensen, zo vraagt hij zich af, die geen leven in zich hebben opnieuw tot leven gebracht worden?”.

Ons antwoord op deze dwaze vraag is, door te vragen hoe iemand opnieuw tot leven gebracht kan worden als hij alreeds leven had? Blijkbaar kan alleen dat wat gestorven is en geen leven heeft opnieuw tot leven gebracht worden.

Misschien moet Mr. Baker zorgvuldiger de eenvoudige woorden overwegen van onze Heer:

“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zoo blijft het alleen; maar indien het sterft, zoo brengt het veel vrucht voort” (Joh.12:24).

Of misschien moet hij lezen en aandacht schenken aan de sterke woorden van de Geest, door Paulus:

“Gij dwaas, hetgeen gij zaait, wordt niet levend tenzij dat het gestorven zij” (1Kor.15:36).

De grote uitzondering

Maar zullen alle mensen, zonder uitzondering, de natuurlijke dood ondergaan en daarna de opstanding? Nee. Eén generatie van het lichaam van Christus zal dat niet meemaken. Paulus verteld ons hieromtrent een wonderbaarlijke verborgenheid wanneer hij, door openbaring, zegt:

“Zie, ik zeg u eene verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden,

“in een punt des tijds, in een oogenblik, met de laatste bazuin; want de bazuin zal slaan, en de dooden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden” (1Kor.15:51 en 52).

“Want de Heere zelf zal met een geroep, met de stem des Archangels en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel, en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan; daarna wij die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzoo zullen wij altijd met den Heere wezen” (1Thess.4:16 en 17).

Wat een zalig geheimenis om te weten, en, om: “elkander daarmee te vertroosten”! De hoop van een glorieuze opstanding is het kostbare deel van alle gelovigen die in de Heer sterven, en de gezegende hoop is de komst van Christus om ons verachtelijk lichaam te veranderen (dit lichaam van onze vernedering)” en ons weg te nemen om bij Hem te zijn (Fil.3:20, 21; 1Thess.5:9-11). Maar er zal een generatie gelovigen hier op aarde zijn als de Heer Zijn Lichaam komt halen en zij zullen levend

worden weggenomen naar de hemel, gelijk Henoch: “is weggenomen geweest, opdat hij den dood niet zoude zien” (Hebr.11:5).

Dit is waarom de apostel zegt: “...zoo (KJV vertaald met “als”) ons aardsche huis dezès tabernakels gebroken wordt....” (2Kor.5:1). Het is dus niet geheel zeker dat ons aardsche huis des tabernakels wordt gebroken.

In ieder geval zal deze verrukkelijke dag komen! Laat ons verder gaan met onze studie aangaande de opstanding.

De hoop van de opstanding

De hoop van een zalige opstanding uit de doden is het aandeel geweest van alle gelovigen van alle tijden.

Job, waarschijnlijk één van de eerste schrijvers van de Schrift, zegt:

**“Och of Gij mij in het graf verstaakt, mij verborgt, totdat uw toorn zich afkeerde; dat Gij mij eene bepaling steldet, en mijner gedachtig waart!
Als een man gestorven is, zal hij weder leven? Ik zoude alle de dagen mijns strijds hopen, totdat mijne verandering komen zoude” (Job.14:13 en 14).**

En in nog duidelijker en krachtiger bewoordingen:

“Want ik weet, mijn Verlosser leeft,.....”

“en als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen”

“denwelke ik voor mij aanschouwen zal, en mijne oogen zien zullen, en niet een vreemde: mijne nieren verlangen zeer in mijnen schoot” (Job19:25-27).

Gelijkerwijs er aan Daniël was geopenbaard dat er een opstanding van zijn volk zou zijn waarin de verstandigen zouden worden verheerlijkt:

“En velen van degenen die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken.....”.

“De leeraars nu zullen blinken als de glans des uitspansels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk” (Daniël 12:2 en 3).

Martha drukte haar hoop uit in de opstanding toen ze van haar broer zei:

“Ik weet dat hij opstaan zal in de opstanding ten laatsten dage” (Joh.11:24).

Paulus verkondigde deze hoop als de hoop van Israël, voornamelijk toen hij de Joodse raad toesprak:

“ik wordt over de hoop en opstanding der doden geoordeeld” (Hand.23:6).

Het geloof in de opstanding wordt speciaal genoemd als één van de kenmerkende hoogtepunten van het Judaïsme in Hebr.6:1 en 2.

De opstanding is eveneens de hoop van de gelovigen in de huidige bedeling. Omdat de gelovigen deel hebben aan het opstandingsleven van Christus want zij zijn “in Hem” (Ef.2:5,6; Kol.3:1-3), ook is hun de verwachting gegeven van een lichamelijke opstanding.

De opstanding van Christus, en van zijn gemeente in verheerlijkte lichamen, is een deel van het evangelie van Paulus. Hij verklaart dat nadrukkelijk in 1Kor.15:1-4,20,43,52, en dat komt overeen met wat hij ergens anders zegt in de Korinthe brieven:

1Kor.6:14: “En God heeft ook den Heere opgewekt, en zal ons opwekken door zijne kracht”.

2Kor.4:14: “wetende dat Hij die den Heere Jezus opgewekt heeft, ook ons door Jezus zal opwekken en met ulieden daar zal stellen”.

Deze hoop heeft Paulus in zijn vervolging vastgehouden terwijl “hij zeer in twijfel was van het leven”, want hij zegt dan:

“Ja, wij hadden al zelve in onszelve het vonnis des doods, opdat wij niet op onszelve vertrouwen zouden, maar op God die de doden opwekt” 2Kor.1:9).

Hij verwijst naar deze hoop als “de verlossing van het lichaam” en legt uit dat, als we “zuchten” in ons huidige lichaam we “wachten” op zijn verlossing (Rom.8:23).

Alleen het lichaam wordt opgewekt

Redenerende vanuit de opstanding van de “gehele mens”, zegt Mr. Sellers: “Omdat sommige mensen geloven dat de dood slechts één aspekt, of deel, aangaat, het lichaam, moeten ze dat volhouden met het idee dat het lichaam het enige deel van de mens is dat wordt opgewekt in de opstanding”.

Nu, we geloven dat die fase van de dood, waarmee dit sterfelijk leven ten einde komt, alleen het lichaam betreft, maar wij zeggen niet dat we dit “moeten volhouden met het idee” dat alleen het lichaam opgewekt wordt uit de dood.

Het is de Schrift die dat leert.

Zoals we er alreeds op gewezen hebben leert Mr. Sellers dat een levend mens niet “heeft”, maar een ziel “is”; dat de ziel de gehele mens is, en dat dat niet meer is dan “een lichaam met leven er in”. Het is dan ook logisch dat, als het leven het lichaam verlaat er niet langer een ziel is maar alleen een levenloos lichaam, zodat zijn verwijzing naar de overledenen als “dode zielen” en zijn verwijzing naar de opstanding van “de gehele mens” tegenstrijdig zijn. Hij heeft nog steeds alleen een dood lichaam dat opgewekt moet worden.

Laten we goed begrijpen dat, als Mr. Sellers verwijst naar de opstanding van “de gehele mens”, hij niet het lichaam en de ziel, of de geest, in gedachten heeft; hij bedoeld alleen het lichaam, die hij “een dode ziel” noemt.

Ook lezen we nergens in de Schrift dat het lichaam met de ziel wordt opgewekt. Het is altijd alleen het lichaam omdat de ziel niet sterft.

Dan.12:2:

“En velen van degenen die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken.....”.

Matth.27: 52,53:

“en de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt”.

“en uit de graven uitgegaan zijnde na zijne opstanding....”.

Joh.5:28,29:

“.....allen die in de graven zijn, zijne stem zullen hooren”.

“en zullen uitgaan”.

1Kor.15:35:

“.....en met hoedanig een lichaam zullen zij komen?”.

1Kor.15:37:

“.....hetgeen gij zaait, daarvan zaait gij het lichaam niet dat worden zal...”.

1Kor.15:44:

“Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt.....”.

De identiteit bewaard in de opstanding

De identiteit moet uit de aard der zaak bewaard worden in de opstanding. Als hetgeen wordt opgewekt tot leven niet datgene is wat is gestorven dan is er in het geheel geen opstanding, maar eerder de creatie van een geheel nieuw iemand. Bijvoorbeeld de eenvoudige verklaring, dat “de vrouwen hebben hare dooden uit de opstanding wedergekregen” (Hebr.11:35) geeft de bewaring van de identiteit in de opstanding aan. Dezelfde personen die waren gestorven werden weer tot leven gebracht, en omdat het alleen het lichaam aangaat, vertegenwoordigende de hele mens, die stierf, wordt dat lichaam weer opgewekt.

We dulden de spottende opmerkingen van de moderne Sadduceeën die, terwijl hun hersens toch goed werken, door te vergeten dat God hen heeft gemaakt, opstaan om Hem te informeren dat ‘opstanding’ onmogelijk is, want zij “dwalen, niet wetende de Schriften, noch de kracht Gods” (Matth.22:29).

Laten ze hun bezwaren aanvoeren en, als zij willen, hun voorbeelden vermenigvuldigen, maar een almachtig God zal hen rustig antwoorden: “Gij dwaas, hetgeen gij zaait, wordt niet levend tenzij dat het gestorven zij” (1Kor.15:36). U zei dat opstanding onmogelijk is? Kijk om u heen! Ontken het op alle fronten, maar u bent er op vele manieren door omringd! Het lijkt dwaas om de zon of de planeten en de sterren te ontkennen omdat uw eindig verstand niet kan begrijpen hoe ze zijn ontstaan of wat ze in stand houdt in hun baan. En het is goed voor u dat u door getuigen van de opstanding omringd bent, want het is de simpele logica als ook de duidelijkste Schriftplaats, dat “En indien daar geene opstanding der dooden is, zoo is Christus ook niet opgewekt” (1Kor.15:13) En indien Christus niet opgewekt is, zoo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof” (Zie 1Kor.15: 14-19).

Dat volgens de Schrift de identieke lichamen van degenen die gestorven zijn ook weer zullen opstaan is reeds eerder aangegeven door die passages die verklaren dat “degenen die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken” dat er graven geopend werden en de lichamen er uit kwamen, dat de lichamen die “gezaaid” zijn in het graf weer opgewekt zullen worden.

Wanneer Paulus het onderwerp van de opstanding ter sprake bracht bij de Atheners “spotten sommigen” terwijl anderen, iets beleefder, maar wel als ongelovigen, zeiden: “Wij zullen u wederom hiervan hooren”, maar deze filosofen, zittende op de stoel van aardse leringen, verkeerden zelf nog steeds in diepe duisternis doordat zij “besteedden hunnen tijd tot niets anders dan om wat nieuws te zeggen en te hooren” (Hand.17:21 en 32).

Toen onze Heer aangaf dat Hij de dochter van Jairus zou opwekken uit de dood, “belachten zij hem” (Markus5:40). Desalniettemin op Zijn woord: “stond het dochterken op en wandelde” (vers 42).

Martha, ofschoon ze geloofde in “de opstanding ten laatsten dage” (Joh.11:24) vond haar geloof wankelende toen onze Heer voortging om **toen** het wonder uit te werken. Ofschoon Lazarus slechts

vier dagen geleden gestorven was, protesteerde zij: “Heere, hij riekt nu al’ (Joh.11:39). Maar niettegenstaande haar twijfels: “En de gestorvene kwam uit” (vers 44) in een publiekelijke demonstratie van de kracht van God die onmiddellijk zijn vijanden heenzond om te vergaderen wat ze vervolgens zouden moeten doen (vers 47).

Het is waar dat dezen beiden niet met een verheerlijkt lichaam werden opgewekt, maar dat is hier buiten beschouwing.

In welke toestand zullen de doden worden opgewekt?

Maar terwijl de Schriften leren dat God de identieke lichamen die begraven zijn ook weer zal opwekken zeggen de Schriften niet dat Hij ze zal opwekken in de identieke gedaante met welke ze in het graf werden gelegd. Er is vanuit de Schrift geen ondersteuning voor de zogenoemde “Identiteit Theorie”; in feite is er eerder bewijs tegen die theorie.

Voor voor de hand liggende redenen wordt ons geen omschrijving gegeven van het opstandingslichaam maar wordt ons al datgene verteld wat we moeten weten en dat is meer dan waarvan onze eindige gedachten zich een beeld kunnen vormen.

Met betrekking tot de ongelovige doden wordt ons eenvoudigweg verteld dat zij zullen opstaan “tot versmaadheden tot eeuwige afgrijzing” (Dan.12:2) en dat hun opstanding zal zijn “tot de opstanding der verdoemenis” (Joh.5:29). Het is van hieruit dus duidelijk dat ze geen verheerlijkte lichamen zullen hebben, maar eerder het tegengestelde.

Echter zullen de gelovigen worden verheerlijkt in de opstanding. En dit geldt voor alle gelovigen van alle eeuwen, ongeacht de bedelingen.

David zegt, door de Geest:

“Maar ik zal uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen, ik zal verzadigd worden met uw beeld als ik zal opwaken” (Psalm 17:15).

Johannes schreef aan de gelovigen in de verstrooiing:

“Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen; maar wij weten dat als hij zal geopenbaard zijn, wij hem zullen gelijk wezen; want wij zullen hem zien gelijk hij is” (1Joh.3:2).

Maar, opnieuw, het is de aan de Paulus gegeven openbaring waarin we het meeste licht vinden aangaande dit onderwerp, en tevens licht met betrekking tot onze eigen opstanding.

In 1Kor.15:51 verzekert de apostel ons dat “wij zullen allen veranderd worden”, maar hij heeft meer te zeggen aangaande de omvang van die verandering:

Ten eerste zullen niet alle gelovigen op gelijke wijze worden verheerlijkt in hun opstanding. Om dit uit te beelden behandelt de apostel Paulus dat door de verscheidenheid aan te geven in de “lichamen” die God heeft gegeven aan de leden van de ‘plantaardige’ en de ‘dierlijke’ schepping, toevoegende:

“En daar zijn hemelsche lichamen en daar zijn aardsche lichamen, maar eene andere is de heerlijkheid der hemelsche en eene andere der aardsche.

“Eene andere is de heerlijkheid der zon, en eene andere is de heerlijkheid der maan, en eene andere is de heerlijkheid der sterren; want de eene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster.

“Alzóó zal ook de opstanding der dooden zijn”. (1Kor.15:40-42).

Blijft het feit echter dat voor de armoedigste heilige de verandering van vernedering tot glorie verbazingwekkend en grondig zal zijn.

“Alzóó zal ook de opstanding der dooden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijheid, het wordt opgewekt in onverderfelijheid.

“Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht.

“Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt....” (1Kor.15:42-44).

“en gelijkerwijs wij het beeld des aardschen gedragen hebben, alzóó zullen wij ook het beeld des hemelschen dragen” (1Kor.15:49).

“[De Heere Jezus Christus] die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat het gelijkvormig worde aan zijn heerlijk lichaam, naar de werking waardoor hij ook alle dingen zichzelf kan onderwerpen” (Fil.3:21).

Christus zijn relatie tot de opstanding

De dood overvalt de mens, maar het overviel Christus niet. Het is eerder zo dat Hij de dood overviel. Hij kwam speciaal naar deze wereld om de dood te ontmoeten, er mee te worstelen, Hij overwon de dood en stond zegevierend over de dood op.

Eveneens zijn er opstandingen geweest uit de dood, beide, voor en na Christus zijn dood, maar dat was eerder een in het leven terugroepen of wederopleving van degene die gestorven was. Er is nimmer een mens opgestaan die de gezegevierd heeft over de dood. Dat deed Christus, en alle toekomstige opstandingen zijn gecentreerd in Hem, Zijn opstanding wordt aan ons gepresenteerd als “de hoop van de gelovigen”. Hij kon zeggen:

“Ik ben de opstanding en het leven; die in mij gelooft, zal leven al ware hij ook gestorven” (Joh.11:25).

“Maar nu, Christus is opgewekt uit de dooden, en is de eersteling geworden dergenen die ontslapen zijn.

“Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een mensch.

“Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzóó zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden” (1Kor.15:20-22).

Dat hij hier verwijst naar de opstanding van de gelovigen is duidelijk uit hetgeen volgt:

“Maar een iegelijk in zijne orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn in zijne toekomst” (1Kor.15:23).

Dus roepen we met Petrus:

“Geloofd zij de God en Vader onzes Heeren Jezus Christus, die naar zijne grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot eene levende hoop, door de opstanding van

Jezus Christus uit de dooden” (1Petrus1:3).

En bovendien: We verlangen te ervaren: “de kracht van zijn opstanding” hier en nu (Fil.3:10) omdat Paulus ons, door openbaring, meedeelt dat het Gods wil is dat wij mogen weten dat:

“...welke de uitnemende grootheid zijner kracht zij aan ons die gelooven, naar de werking der sterkte zijner macht’.

“die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij hem uit de dooden heeft opgewekt en hem heeft gezet aan zijne rechterhand in den hemel” (Ef.1:19 en 20).

Hoofdstuk - 8

Het komende oordeel

“En als hij handelde van rechtvaardigheid en matigheid en van het toekomstig oordeel, werd Felix zeer bevreesd.....” (Hand.24:25).

Het komende oordeel wordt in de Schrift aangegeven als één van de “eerste principes” van zijn leer (Hebr.6:1,2). Wij leven echter in een tijd dat dit feit algemeen wordt veronachtzaamd en waar vaak te licht over gedacht wordt. Luister maar naar de gemiddelde ‘juke box’ en u zult een humoristisch nummer horen van een nachtclub zanger, getiteld: “Er komt een Grote Dag aan” of “Zorg dat u gereed bent voor de dag van het oordeel”. Er zijn er maar weinigen die, net als Felix, sidderen bij de gedachte van het komende oordeel, omdat waarschijnlijk weinigen het prediken zoals Paulus dat deed.

Zelfs gelovigen, die Paulus zijn geweldige boodschap van genade niet begrijpen, denken te vaak alleen van God als Iemand van oneindige liefde, die Zijn Zoon gaf om voor de mensen te sterven, vergetende dat het Zijn gerechtigheid was die deze verschrikkelijke prijs voor de zonde vereiste en dat de vlammen van de poel van vuur slechts een uitdrukking zijn van Zijn rechtvaardige verontwaardiging door de afwijzing van Zijn liefde en genade. Gelovigen zijn eveneens geneigd om een zo mild mogelijke interpretatie te geven van die passages, die handelen over het komende oordeel over hun gedrag als christen, alsof het niet meer is dan een vreugdevol overhandigen van beloningen aan het einde van hun levensweg.

God, de allerhoogste Rechter

Dat God, naast andere dingen, de grote Rechter is van allen en in die capaciteit handelt, is het consequente getuigenis van de Schrift.

In Gen.1:8:25 wordt Hij genoemd: “Rechter der gansche aarde”, in Richt.11:27: “de Heere die Rechter is” en in Psalm 9:8: “Hij heeft Zijnen troon bereid ten gerichte”. Paulus, door inspiratie, noemt Hem: “de Heere, de rechtvaardige Rechter” (2Tim.4:8) en in Hebr.12:23: “God, den Rechter over allen”. En in verbinding hiermee worden we gewaarschuwd dat: “het vreeselijk is, te vallen in den handen des levenden Gods”.

Het oordeel aan de Zoon gegeven

Het is echter niet God de Vader maar God de Zoon die de direkte leiding heeft in het toekomstige oordeel van de mensheid. De apostel Johannes geeft, door de Geest, de Heer zijn eigen woorden weer als:

“Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven”

(Joh.5:22).

**“en heeft hem macht gegeven ook gericht te houden, omdat hij des menschen Zoon is”
(Joh.5:27).**

Dit is redelijk omdat beide, de Zoon van God en de Zoon des mensen, het recht en de kwalificatie hebben om de mensen te berechten.

Aldus verklaarde Petrus aan Cornelius en zijn huishouden dat het Christus was: “degene die van God verordeneerd is tot een Rechter van levenden en dooden” (Hand.10:42). En Paulus bekrachtigt dat ook. In zijn verdediging voor Agrippa verklaart hij dat God: “...eenen dag gesteld heeft op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordelen, door eenen man dien Hij daartoe geordineerd heeft...” (Hand.17:31). En in 2Tim.4:1 verwijst hij opnieuw naar: “...den Heere Jezus Christus, die de levenden en de dooden oordelen zal...”.

Zelfs het oordeel waarbij de dienst en het gedrag van de gelovigen behandeld zal worden wordt twee keer genoemd: “de rechterstoel van Christus” (Rom.14:10; 2Kor.5:10).

De verschillende woorden voor “oordeel”

Er zijn verschillende synoniemen voor ‘oordeel’ in zowel het Hebreeuws als in het Grieks, die ieder de zwaarte van het getuigenis omschrijven, of het onderscheid in het oordelen, of het komen tot een beslissing, of het er aan voorbijgaan of uitvoeren van de rechterlijke uitspraak, of enig ander aspect van oordeel, maar het is voldoende om te zeggen dat in deze discussie iedere gebruikte passage temaken heeft, zoals we weten, met één of ander aspect van administratief oordeel.

Dit is evenzo aangaande de rechterstoel, vanwaar de Here Jezus Christus op een bepaalde dag het werk van de gelovigen zal onderzoeken, ofschoon gelovigen reeds geoordeeld zijn voor de zonde in Christus op Golgotha, moeten ze nog steeds onderzocht worden op hun dienst en gedrag als christenen en zullen of beloning ontvangen of verlies en ongenade lijden. Meer hierover volgt later.

Alle woorden dan, die hier voor oordeel gebruikt worden, hebben te doen met administratief oordeel in de zin van “aangenomen” zijn. Soms kan dat straf betekenen, soms disciplinaire en soms voor het vaststellen van het toewijzen of weerhouden van beloning, maar altijd is de gedachte van onderzoeken en gerechtelijk besluit in zicht.

De komende dag van het oordeel

Er zijn verschillende oordelen die onderscheiden moeten worden van “het komende oordeel” waarvan Paulus met Felix argumenteerde. Er is bijvoorbeeld de veroordeling van de wereld op Golgotha – waar God de zonde der wereld op Christus legde (Joh.12:31).

Ook is er het oordeel over de oude natuur van de gelovigen in zijn sterven met Christus (Rom.6:2 en 3) en het oordeel van de gelovigen over zichzelf (1Kor.11:31) etc. Dan zal er ook nog een toekomstig oordeel zijn op aarde van Israël en de dan levende volken (Matth.24:27 – 25:46). Maar buiten dit alles ligt er nog een oordeel voor de zonde in het verscheid welke plaats zal vinden nadat het huidige leven ten einde is, met uitzondering van degenen die zijn zonden reeds, door genade, zijn vergeven door het plaatsvervangend sterven van Christus.

Het is in het algemeen aangaande de mensheid dat wordt verklaart:

**“En gelijk het den menschen gezet is éénmaal te sterven, en daarna het oordeel”
(Hebr.9:27).**

Dus verwijst onze Heer naar “de dag van het oordeel” als iets dat na Zijn oordeel, dat over de dan levende volken komt vóór het duizendjarig vrederijk, want “in die dag” zegt Hij, zal het draaglijker zijn voor de mensen van Sodom (die reeds lang geleden gestorven waren) dan voor degenen die Hem verwerpen (Matth.10:15).

Hij verwijst opnieuw duidelijk naar hetzelfde oordeel als Hij zegt:
“Maar ik zeg u, dat van elk ijdel woord hetwelk de mensen zullen gesproken hebben, zij van hetzelfde zullen rekenschap geven in de dag des oordeels” (Matth.12:36).

Ook Petrus verklaart dat God: “de onrechtvaardigen bewaren zal tot den dag des oordeels” en verwijst verder naar: “den dag des oordeels en der verderving en der verderving der goddelooze mensen” (1Petr.2:9; 3:7).

Niemand kan ontsnappen aan Gods oordeel

In Gen.18:25 wordt God genoemd: “de Rechter der gansche aarde” en in Hebr.12:23: “den Rechter over allen”. En in Rom.3:6 verklaart Paulus ook dat God zal: “de wereld oordelen”.

Het feit dat gelovigen reeds zijn geoordeeld in Christus benadrukt alleen maar het feit dat niemand, die niet aldus geoordeeld is, ontsnappen zal aan het komende oordeel – en dat allen onderworpen zijn aan Gods rechtvaardig oordeel.

Sommige Annihilisten ontkennen dat er een opstanding zal zijn van gestorven ongelovigen, en argumenteren dat ze daarom niet geoordeeld kunnen worden.

Maar, zoals de Schriften duidelijk zijn in alles, is het een feit dat er een opstanding zal zijn van de “onrechtvaardigen” alswel van de “rechtvaardigen” (Hand.24:15). Inderdaad verklaarde onze Heer dat: “die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis” (Joh.5:29).

Onze Heer wordt herhaaldelijk genoemd: “de Rechter van de levenden en de dooden” (Hand.10:42; 2Tim.4:1; 1Petrus 4:5) en, zoals we gezien hebben “het oordeel”, voor de mensheid buiten Christus, vindt plaats “na het sterven” (Hebr.9:27).

Laat daarom niemand de ongefundeerde hoop vasthouden dat hij de Redder kan afwijzen en dan ontsnappen kan aan het oordeel over zijn zonden. Als God ook maar één ziel kon redden op grond van Zijn medelijden alleen, dus los van de dood van Christus, dan kon Hij allen redden op grond van hetzelfde, en de dood van Christus zou dan blijken de grootste blunder te zijn, ja, de grootste misdaad ooit gedaan.

Laat dan de zichzelf rechtvaardigende afwijzers van Christus ernstig de woorden van de Geest, door Paulus gesproken, overwegen: “denkt gij.....dat gij het oordeel Gods zult ontvliesen?” (Rom.2:3).

De gelovigen zijn reeds geoordeeld voor hun zonden

Zoals we reeds hebben laten doorschemeren zullen alle ware gelovigen het oordeel over de zonden niet hoeven te ondergaan, omdat er reeds op het kruis is afgehandeld met hun zonden en ze nu voor God staan als “van alles gerechtvaardigd” (Hand.13:39) “begenadigd in de Geliefde” (Ef.1:6) en “volmaakt in Hem” (Kol.2:10).

Het is waar dat: “het den menschen gezet is éénmaal te sterven, en daarna het oordeel” (Hebr.9:27) maar deze passage in zijn geheel heeft een bemoedigende boodschap voor de gelovige:

“En gelijk het den menschen gezet is éénmaal te sterven, en daarna het oordeel”,

“alzóó ook Christus, éénmaal geofferd zijnde om veler zonden weg te nemen, zal ten anderen male zonder zonden gezien worden van degenen die hem verwachtten tot zaligheid” (Hebr.9:27 en 28).

Vandaar dat we in Joh.3:18 lezen: “Die in hem gelooft, wordt niet veroordeeld” en in Joh.5:24: “die mijn woord hoort, en gelooft Hem die mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven” en opnieuw in Rom.8:1: “Zoo is er dan nu geene verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn”.

Het oordeel van gelovigen als christenen

Maar de gelovigen zullen voor de rechterstoel van Christus (bema) komen te staan om onderzocht te worden op hun gedrag en dienstbaarheid als christenen.

Sommigen hebben verondersteld dat in dit verband het gebruik van het woord ‘bema’ bewijst dat het hier niet gaat om een gerechtelijk onderzoek maar alleen wordt bedoeld op een uitreiking van beloningen, omdat ‘bema’, in gewoon Grieks, gebruikt wordt voor het “podium” vanwaar de juryleden, bij de Griekse atletische spelen, prijzen uitreikten aan de winnaars.

Dit is echter niet het enige gebruik van het woord ‘bema’ in gewoon Grieks, en in de Schrift wordt dat woord op zijn minst acht keer gebruikt als ‘rechterstoel’ voor onderzoek (Matth.27:19; Joh.19:13; Hand.18:12, 16, 17; Hand.25:6, 10, 17) en nooit in verbinding met alleen het uitreiken van beloningen.

Het is, om zeker te zijn, veelbetekenend dat in verbinding met het oordeel over het werk van de gelovigen de Geest een woord gebruikt dat eveneens werd gebruikt in verbinding met het toekennen van prijzen. Het is ook veelbetekenend dat het woord ‘bema’ nimmer wordt gebruikt in verbinding met Gods oordeel over de ongelovigen. Echter is het niet hoofdzakelijk het woord, maar de kontekst die in iedere zaak het karakter tot stand brengt van het oordeel waarnaar wordt verwezen. Het woord ‘bema’ wordt slechts twee keer gebruikt in relatie tot het oordelen van het werk van gelovigen, dit onderwerp wordt niettemin vaak behandeld in de brieven van Paulus. Het belangrijkste in deze passages is niet zo zeer wanneer of waar de mens wordt geoordeeld als waarvoor ze geoordeeld worden.

Een ontmoeting in de lucht

Zal er in de hemel geoordeeld worden, met alle wroeging en schaamte die dat noodzakelijkerwijs zal vergezellen? Blijkbaar niet in de hemel. Wij geloven dat dit oordeel plaats zal vinden bij onze ontmoeting met de Heer “in de lucht”.

Het woorden “tegemeet in de lucht” in 1Thess.4:17 verwijzen niet naar een ‘mogelijke’ ontmoeting maar naar een geplande ontmoeting. Aldus hebben sommige vertalers deze passage weergegeven als: “Wij, die levend achter gebleven zijn zullen te zamen met hen opgenomen worden.....voor een ontmoeting met de Heer in de lucht”.

Waar deze “ontmoeting” precies zal plaatsvinden weten we niet, ook niet hoe lang dat zal duren. Misschien staat het in enige relatie met de verschrikkelijke oordelen die op aarde plaats vinden gedurende de grote verdrukking. Maar dat het oordelen van de leden van het lichaam van Christus in die tijd uitgevoerd zal worden lijkt verder bevestigd te worden door de woorden van Paulus in 2Tim.4:7 en 8:

“Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden”.

“voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die zijne verschijning liefgehad hebben”.

Wat gebeurt er met gelovigen uit andere bedelingen?

Terwijl in deze zaak, evenals in de vragen aangaande de dood, de tussentijdse toestand en de opstanding, een “voortgaande openbaring” is, lijkt het er op dat er een vergelijkbaar oordeel zal zijn voor de gelovigen van andere bedelingen, gelijk David en Daniël, die, ondanks volmaakt gerechtvaardigd te zijn, en met een eeuwige zekerheid zoals wij die hebben, moeten ook hun werken, als gelovigen, achteraf bezien en afgehandeld worden.

Los van logische vragen of betrokken gerechtigheid, lijken de Schriften dit uit te dragen. In verbinding met onze verschijning voor de rechterstoel van Christus citeert Paulus Jesaja 45:23:

“Want daar is geschreven: Ik leef, zegt de Heere; voor Mij zal alle knie zich buigen, en alle tong zal God belijden”.

Dus lezen we van degenen die met Daniël leefden dat zij opgewekt zullen worden tot “eeuwig leven”, en dat:

“De leraars nu zullen blinken als de glans des uitspansels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk” Daniël 12:3).

Het lijkt er ook op dat Mal. 3:16 en 17 hiernaar verwijst:

“Alsdan spreken die den Heere vreezen, een ieder tot zijnen naaste: De Heere merkt er toch op en hoort, en daar is een gedenkboek voor zijn aangezicht geschreven voor degenen die den Heere vreezen en voor degenen die aan zijnen naam gedenken”.

“En zij zullen, zegt de Heer der heirscharen, te dien dage dien Ik maken zal, Mij een eigendom zijn, en Ik zal ze verschoonen gelijk als een man zijnen zoon verschoont die hem dient”.

We moeten allen verschijnen

Als gelovigen van de huidige bedeling, waarover de apostel Paulus geen twijfel laat bestaan, zal er een oordeel zijn waarbij zij moeten verschijnen om hun leven als christen te verantwoorden. Onder andere zegt hij:

“Want wij zullen allen voor den rechterstoel van Christus gesteld worden” (Rom.14:10).

“Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus” (2Kor.5:10).

“Zoo dan een iegelijk van ons zal voor zichzelf rekenschap geven” (Rom.14:12).

Hij spoort de gelovige dienstknechten aan om van harte te dienen “als den Heere en niet den menschen”, toevoegende:

“wetende dat gij van den Heere zult ontvangen de vergelding der erfenis; want gij dient den Heere Christus” (Kol.3:23 en 24).

En tegen hun gelovige heren zegt hij:

“Gij heeren, doet uwen dienstknechten recht en gelijk, wetende dat ook gij eenen Heere hebt in de hemelen” (Kol.4:1).

Dit, na de verklaring van:

“Maar wie onrecht doet, die zal het onrecht dragen dat hij gedaan heeft, en er is geene aanneming des persoons” (Kol.3:25).

Deze laatste verklaring van Paulus is voldoende antwoord aan degenen die tot in het extreme gaan aangaande de bedelingen en die veronderstellen dat de rechterstoel van Christus geen enkele relatie heeft met ons omdat Paulus alleen het woord “bema” gebruikt in zijn vroege brieven.

Zoals we reeds hebben verklaard zijn de zonden van de gelovigen, van wieg tot graf, reeds geoordeeld in Christus en zijn wij “begenadigd in den Geliefde”. De grote vraag voor de rechterstoel van Christus is dan ook niet: “wat te doen met uw zonden?” maar “Hoe heeft u het gedaan als christen?”. Het heeft niets te maken met het door God aangenomen zijn maar veeleer met de graad van heerlijkheid die beleefd gaat worden in het toekomstige leven.

Eén aspect van onze verantwoordelijkheid als christen is natuurlijk onze dienst voor Christus als bouwers van de Kerk. Vandaar dat bij de rechterstoel van Christus er een onderzoek zal zijn naar de kwaliteit van onze kundigheid.

De kwaliteit van ons werk wordt onderzocht

Als Gods onderwezen “meesterbouwer” legde de apostel Paulus het fundament voor de Kerk van de huidige bedeling en waarschuwt zijn medewerkers er acht op te geven hoe ze op dat fundament gaan bouwen (1Kor.3:10). Ook in deze Kerk is Jezus Christus het fundament; er kan geen andere zijn (1Kor.3:11) maar het is nu Jezus Christus, uitgebeeld en bekend, op een andere manier dan waarin Hij eerder werd gekend. Voor Petrus en de elfen was Hij “de Christus [Hebr., de Messias] de Zoon van de levende God” (Matth.16:16). Het was op de erkenning van de koninklijke aanspraken, het Messiasschap van Christus, dat de Duizendjarige Kerk gebouwd zou worden.

Maar de Kerk van deze bedeling is gebouwd op het erkennen van de verworpen Christus als Heer en de Grote Uitdeler van genade aan een wereld die in vijandschap is met Hem (Rom.10:9-13).

Dit is het fundament waarop wij moeten bouwen. We kennen nu niet langer “Christus naar het vlees” (2Kor.5:16) en ook niet om Zijn aanspraken, om op de aarde te regeren, te verkondigen. Wij moeten Hem kennen in Zijn huidige heerlijkheid, “ver boven alles” en Zijn genade, onvermengd en onvervalst, verkondigen.

Het was “door de genade van God” dat Paulus dit fundament heeft gelegd, en het is om Gods tempel van genade onbedorven te houden dat hij de gelovigen waarschuwt acht te geven hoe ze op dit fundament gaan bouwen (1Kor.3:10). Met het oog op het feit dat de grote ‘Gebouwen Inspekteur’ op een gegeven dag het gehele gebouw gaat onderwerpen aan een grondige inspectie.

Helaas zijn er slechts weinigen van God's dienaren die acht hebben geslagen op deze waarschuwing! De meerderheid heeft materiaal van Petrus genomen en daarmee op het fundament van Paulus gebouwd. Ze praten over “het bouwen van het koninkrijk” en trachten tevergeefs om de “grote opdracht” (Matth.28:19) uit te voeren die gegeven was aan Petrus en de elfen. Ze hebben de wet, de doop, de tongen, genezingen en tekenen, uit de tijd van een andere bedeling, genomen en ingebracht in de bedeling der genade van God, totdat de Kerk zo verward en verdeeld is dat niemand meer weet wat hij moet geloven. Aldus is de tempel van God bedorven en daarvoor zullen de bouwers rekenschap moeten geven (1Kor.3:17).

Beloning of verlies

De gehele vraag is hier één van kwaliteit van kundigheid. Sommigen bouwen op het fundament van Paulus met goud, zilver en kostbare stenen; en anderen met hout, hooi en stoppelen (1Kor.3:12) maar.....

“eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven”.

“Zoo iemands werk blijft, dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen”.

“zoo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch alzoo als door vuur”.

“Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en de Geest Gods in ulieden woont?”.

“Zoo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden; want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt”.

We doen een verzoek aan alle christelijke leiders en aan allen die deel nemen in het bouwen van de huidige Kerk om zichzelf af te vragen hoe het hun zal vergaan als ze het gebouw gereed hebben en de goddelijke ‘Gebouwen Inspekteur’ hun werk onderzoekt.

Goede motieven zullen geen verdediging blijken te zijn in die dag, want God heeft ons, door Zijn apostel Paulus, de plannen en specificaties gegeven om die te volgen. Wat zal er dan van de bouwer gezegd worden die dat negeert en op zijn eigen manier heeft gebouwd?

Niemand kan ontkennen dat de Kerk bedorven is, ook is God niets te verwijten voor de huidige conditie van de Kerk. De bouwers zijn te berispen. Het is een feit dat velen van hen het druk hebben om “de dingen gaande te houden” dat er geen tijd overblijft voor het bestuderen van het Woord van God.

Soms wordt er gezegd dat, ondanks het falen om het Woord der waarheid recht te snijden, er zielen gered worden, maar zullen de bouwers van de Kerk dan niet wakker worden aangaande het feit dat het opsteken van handen of de mensen naar voren laten komen niet de maatstaf is van het succes van hun werk? Blijft hun werk bestaan? En meer in het bijzonder: Zal het de vurige test voor de rechterstoel van Christus doorstaan? Dat is de vraag.

Laten we God danken dat we in 1Kor.3 de belofte hebben dat zelfs de meest ontrouwe heilige gered zal worden, redding is geheel door de genade van God, maar het zal een schandelijk en bittere ervaring zijn voor ieder kind van God om in die dag verlies te lijden terwijl anderen beloningen krijgen; om zijn werk in vlammen op te zien gaan terwijl hij zelf “als door vuur” gered wordt; om met lege handen, en berispt, voor Hem te staan die zijn bloed gaf om hem te redden; om verteld te worden, misschien na veel en ijverig bouwen, dat hij aan dienst aan zijn medemensen, weinig tot niets heeft gedaan omdat hij geen acht gaf hoe hij moest bouwen op het fundament dat gelegd is door de apostel Paulus volgens de Schrift. In die dag zullen er naast schaamte en tranen ook blijdschap zijn, en de uitdrukking “gered door genade”zal een nieuwe betekenis krijgen.

Christen lezer, laat ons de schaamte nu reeds dragen; laat ons nu reeds schreien, dan hoeven we dan niet beschaamd hoeven te staan en schreien. Dit is het wat Paulus bedoelt toen hij aan de Korinthiërs schreef: “en zijt gij nog opgeblazen, en hebt niet veelmeer leed gedragen” (1Kor.5:2).

Veel christenen die nu “opgeblazen” zijn, zullen dan vernederd worden, om al zijn vrome woorden en daden te zien verbranden als hout, hooi en stoppelen. Moge God ons dan helpen om niet alleen ijverig te zijn maar ook een gehoorzaam en verstandig arbeider; een arbeider waaraan Hij zijn goedkeuring kan geven, die niet beschaamd hoeft te staan. En er is slechts één weg:

“Benaarstig u om uzelf Gode beproefd voor te stellen, een arbeider die niet beschaamd wordt, die het woord der waarheid recht snijdt” (2Tim.2:15).

Een terugblik op onze houding

Maar er zijn morele en ook geestelijke zaken die aan de orde komen voor de rechterstoel van Christus. In 1Kor.9:24 en 25 verwijst de apostel ons naar de deelnemers aan de Griekse spelen. Zij zijn “matig” in alle dingen” zegt hij. Zij disciplineren zichzelf; zij oefenen zelfbeheersing uit; zij onthouden zich van werelds plezier en onderdrukken de vleeselijke verlangens, en hier zouden wij een les uit moeten leren, want hij zegt:

“Dezen dan doen wel dit opdat zij eene verderfelijke kroon zouden ontvangen, maar wij een onverderfelijke” (1Kor.9:25).

De apostel, evenals de Griekse atleet, had een prijs in gedachten – alleen een veel grotere en één die nog veel meer zelfdiscipline waart was om die te winnen. Dus vervolgt hij:

“Ik loop dan alzóó, niet als op het onzekere; ik kamp alzóó, niet als de lucht slaande;

“maar ik bedwing mijn lichaam en breng het tot dienstbaarheid, opdat ik niet eenigszins, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde”.
(1Kor.9:26 en 27).

De apostel had hier niet in gedachten dat hij verloren zou gaan na anderen gepredikt te hebben. Hij verwijst naar de strijd van de christen. Het Griekse woord dat hier vertaald is als “verwerpelijk” is precies het tegenovergestelde als dat van “beproefd” in 2Tim.2:15. De ene is negatief, de andere positief. Zijn angst was dat, na anderen gepredikt te hebben aangaande het winnen van de strijd en het winnen van de prijs, hijzelf zou worden afgekeurd en falen zou om de prijs te winnen. Dus rende hij, besloten om te winnen, en bedwong zijn lichaam om het te onderwerpen, opdat hij geen slaaf van zijn lichaam zou worden en, zoals een atleet, die vet en zorgeloos zou leven, hij ook de race voor de prijs zou verbeuren.

In 2Kor.5:9-11 spreekt de apostel over de rechterstoel van Christus, besprekende de morele kwesties, en hier maakt hij het duidelijker dan ooit dat dit oordeel niet alleen een uitdeling van beloningen is, maar dat het gehele christelijke leven bezien zal worden, waar het goede en het kwade behandeld zal worden.

“Daarom zijn wij ook zeer begeerig, hetzij inwonende hetzij uitwonende, om hem welbehaaglijk te zijn”.

“Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage hetgeen door het lichaam geschiedt, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed hetzij kwaad”.

“Wij dan wetende den schrik des Heeren, bewegen de mensen.....” (2Kor.5:9-11).

Dit aspect, van het oordelen van gelovigen, is zeer belangrijk. Een mens kan de boodschap van genade kennen en ijverig zijn in het verkondigen van “de prediking van Jezus Christus naar de openbaring van de verborgenheid”, en dat door zijn levensstijl ontkennen. Hij kan spreken over gekruisigd en

begraven zijnde met Christus, en toch voor zichzelf leven. Hij mag praten over opgestaan zijn met Christus en het met Hem zitten in de hemelse gewesten, en niet “wandelen in nieuwhed des levens”. Hij kan praten over Gods grenzeloze genade voor zondaren, en toch zijn aardse goederen opsparen of verkwisten alsof hij zich geen zorgen maakt of anderen dat wel of niet horen. Voor al deze dingen moeten de gelovigen zich verantwoorden.

Wetende “de schrik des Heeren” tracht de apostel degenen te overtuigen van de dwaasheid van hun ingeslagen weg. Het is nodig dat velen van Gods mensen heden ten dage acht slaan op deze waarschuwing; er zijn velen die de waarheid weten en het zelfs aan anderen bekend maken maar falen om zelfdiscipline en zelfopoffering te oefenen, ze konden dienstbaarder zijn voor Christus en anderen als ze dat wel deden, ze moeten er acht op geven daar ze anders een plezierig en comfortabel leven hebben geleid hier op aarde en later schande en verlies lijden.

Laat de ontrouwe gelovige niet veronderstellen dat het te lijden verlies voor de rechterstoel van Christus alleen negatief qua kwaliteit zal zijn, want daar, waar de liefde en het offer van Christus voor ons meer gewaardeerd zal worden, daar zal het berispen voor het falen scherper gevoeld worden.

Beloningen voor het lijden

Door trouw te zijn aan ons christelijk getuigenis, of het nu geestelijk of moreel is, of dat het lijden met zich meebrengt, zullen hiervoor rijke beloningen worden gegeven. Paulus, door de Geest, heeft hierover veel te zeggen. We citeren enige passages:

“...zoo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met hem verheerlijkt worden”.

**“Want ik houd het daarvoor, dat het lijden dezès tegenwoordigen tijds niet is te waardeeren tegen de heerlijkheid die aan ons zal geopenbaard worden”
(Rom.8:17 en 18).**

“Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, werkt ons een gansch zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid” (2Kor.4:17).

“indien wij verdragen, wij zullen ook met hem heersen.....” (2Tim.2:12).

Het is alleen in dit leven dat we het voorrecht hebben om te zwoegen, ons op te offeren en te lijden voor onze gezegende Heer. Of we nu leven tot de tijd dat de Heer ons komt halen of dat we door de dood deze wereld verlaten, mogen we, net als Paulus, in staat zijn om te zeggen:

“Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëidigd, ik heb het geloof behouden”.

“voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid.....” (2Tim.4:7 en 8).

Hoofdstuk - 9

De grote witte troon

“En ik zag eenen grooten witten troon, en dengene die daarop zat, van wiens aangezicht de aarde en de hemel weglood, en geene plaats is voor die gevonden.

“En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken.

“En de zee gaf de dooden die in haar waren; en de dood en de hel (hades) gaven de dooden die in hen waren, en zij werden geoordeeld een iegelijk naar zijne werken.

“En de dood en de hel (hades) werden geworpen in de poel des vuurs; dit is de tweede dood.

“En zoo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd geworpen in de poel des vuurs” (Op.20:11-15).

Dit oordeel, waarnaar we alreeds hebben verwezen, staat tussen het voorbijgaan van de huidige hemel en aarde en de verschijning van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Het is het oordeel waarin al de overgebleven doden, al de ongelovige doden, staan zullen voor de Zoon van God om zich te verantwoorden voor hun zonden.

Verschrikkelijk als is het om dit te overdenken, het is het beslissende oordeel der eeuwen. Met de woorden van Dr. Lewis Spencer Chafer, het is “het laatste woord van een heilig God aangaande zonde en alle ongerechtigheid”.

Niet een algemeen oordeel van allen

Degenen die geloven dat het oordeel voor de grote witte troon een “algemeen oordeel” over alle mensen zal zijn, hebben dit verward met het oordeel van de levende volken door onze Heer omschreven in Matth.25:31-46. Maar deze twee oordelen kunnen onmogelijk dezelfde zijn. In de omschrijving van onze Heer aangaande het oordeel over de levende volken wordt verwezen naar ‘schapen’, ‘bokken’ en ‘broeders’, het oordeel wordt gehouden op de aarde en het gaat om de bejegening van de Joden, terwijl, ter vergelijking, het oordeel voor de grote witte troon alleen de ongelovigen betreft, de aarde zal weggevlucht zijn en met al de zondige werken zal afgehandeld worden. Bovendien kon er geen opstanding zijn van de levende volken, omdat mensen uit de dood zijn opgestaan om te staan voor de grote witte troon.

Ook kan het idee van een algemene opstanding en oordeel de Berea test (Hand.17:11), in het licht van andere gerelateerde Schriftplaatsen, niet doorstaan.

Hetgeen we lezen in Dan.12:2 is waar, dat: “sommigen zullen ontwaken ten eeuwige leven” en “sommigen tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing”, en in Hand.24:15 dat “er eene opstanding der dooden wezen zal, beide der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen”, maar geen van deze passages zegt dat de opstanding en het oordeel van de gelovigen en de ongelovigen op hetzelfde tijdstip zal plaatsvinden. Ze verklaren alleen dat beide zullen worden opgewekt en geoordeeld.

Jesaja 61:2 en 3 bevat een voorzegging aangaande “het jaar van het welbehagen des Heeren, en den dag der wrake onzes God” in één zin, maar na het lezen van het eerste gedeelte, in de synagoge van Nazareth, maakte onze Heer het meer dan duidelijk dat dit niet gelijktijdig zou gebeuren. Het eerste gedeelte betrof de dag waarin Hij sprak, maar het tweede gedeelte betrof een toekomstige dag. Nu weten we inderdaad dat “de dag der wrake Gods” niet direkt achter “het jaar van het welbehagen des Heeren” aan kwam. Zo zit het met de twee passages waarnaar hierboven verwezen wordt. Ze zeggen alleen dat beide, de rechtvaardigen en de onrechtvaardigen opgewekt en geoordeeld zullen worden, maar er moeten andere Schriftplaatsen geraadpleegd worden voor meer licht met betrekking tot de tijdstippen waarop, etc.

De woorden van onze Heer in Joh.5:28 en 29 geven reeds aan dat allen “die het kwade gedaan hebben” zullen opstaan “tot de opstanding der verdoemenis” en zo wordt dit dus onderscheiden van “de opstanding des levens”.

Mocht dit worden tegengesproken omdat onze Heer in verbinding hiermee van een “ure”sprak (vers 28) dan is ons antwoord daarop dat Hij in vers 25 ook sprak over een “ure”, beide, ‘komende’ en ‘huidige’, een ‘ure’ die al meer dan negentien honderd jaren duurde. De taal is in beide gevallen duidelijk idiomatisch (= taaleigen).

Bovendien, hoe kan er een algemene opstanding en oordeel zijn als 1Kor.15:22-24 ons een duidelijk omschreven volgorde geeft van de opéénvolgende opstandingen, en wanneer 1Thess.4:16-18 over een opstanding spreekt waaraan alleen “de doden in Christus” deel zullen hebben en wanneer Op. 20:5 spreekt van een “eerste opstanding” welke plaats zal vinden voor aanvang van het duizendjarig vrederijk en verklaart dat “de overigen der dooden werden niet weder levend, totdat de duizend jaren geëindigd waren”.

Geen oordeel over de gelovigen

Eén annihilist beweert aangaande de grote witte troon dat “het een oordeel van gelovigen is” omdat “degenen die het leven niet hebben niet kunnen opstaan voor het oordeel”. Dezelfde schrijver ziet geen bewijs in, dat “de goddelozen op zeker moment zullen opstaan uit de dood en zich moeten verantwoorden hetgeen ze hebben gedaan”.

Deze aanmoediging tot goddeloosheid wordt gegeven ondanks het feit dat de passage zelf expliciet verklaart: “ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God” (Op.20:12).

Het is een feit dat de Schrift duidelijk leert dat alleen de ongelovigen, en niemand van de gelovigen, dit oordeel ondergaan. De gelovigen “komen niet in de verdoemenis” voor de zonde, maar zijn alreeds “uit de dood overgegaan in het leven” (Joh.5:24). “Zoo is er dan nu geene verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn” (Rom.8:1). Inderdaad: “Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?” (Rom.8:33).

Aangaande de veronderstelde onmogelijkheid dat de goddelozen opgewekt zullen worden omdat ze “geen leven hebben”, hoe kunnen ze dan opgewekt worden van de doden als ze in leven waren, als ze niet gestorven waren? En de passage in Op.20 verklaart niet alleen: “Ik zag de dooden.....staande voor God”; het gaat verder met te beschrijven hoe de zee en de dood en de hades de dooden gaven die in hen waren.

Aangaande de gelovigen: zij zullen reeds meer dan duizend jaren zijn opgewekt voordat het oordeel voor de grote witte troon begint. Dit is duidelijk uit 1Kor.15:23, waar ons wordt gezegd dat “die van Christus zijn” zullen opgewekt worden “in zijne toekomst”. Bij de opname van de Kerk van deze bedeling zullen alleen “die in Christus gestorven zijn” opstaan (1Thess.4:16). Dan, na de “grote verdrukking” die op de aarde plaats vindt, zullen de andere heiligen opgewekt worden in de “eerste” opstanding. “Maar de overigen der dooden” zullen niet opgewekt worden “totdat de duizend jaren geëindigd waren” (Op.20:5,6).

Bovendien nog de verklaring: “Zalig en heilig is hij die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht” dit geeft duidelijk aan dat degenen die wachten op de volgende opstanding, om te staan voor de grote witte troon, alleen de ongelovigen zijn over wie de “tweede dood” wel macht zal hebben.

De passage betrekking hebbende op de grote witte troon zelf bewijst ook dat alleen de ongelovigen daar zullen verschijnen.

Ten eerste is het gehele beeld zodanig dat het schrik aan zou moeten jagen aan een ieder, behalve aan misleide en verharde harten, en de apostel Johannes zegt, door inspiratie: “En ik zag de dooden, klein

en groot, staande voor God” (Op.20:12). Niet één zal ontsnappen aan het rechtvaardige oordeel over zijn zonden. Prestige en positie uit het verleden of macht zal daar niets waard zijn, want de Rechter ziet de persoon niet aan.

De ongelovigen zullen nauwgezet geoordeeld worden volgens “hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken” (vers 12). Let op dat ze niet geoordeeld werden uit “het boek des levens” maar uit het verslag van hun werken. Hoe kan iemand van de gelovigen hier in beeld zijn? Hoe zou iemand stand kunnen houden voor het oordeel uit deze boeken? En denk er aan dat dit niet een oordeel is die betrekking heeft op beloningen voor christelijke dienstbaarheid. Niet één woord wordt hier gezegd over beloningen of het toekennen van de één of andere zegen.

Het is een oordeel waarin de poel van vuur of het daaraan ontsnappen ter zake is.

Opnieuw lezen we:

“En de dood en de hel (hades) werden geworpen in den poel des vuurs: dit is de tweede dood” (vers 14).

Nu kunnen ‘dood en hades’ als zodanig natuurlijk niet geworpen worden in de poel van vuur en een tweede dood ondergaan. Zelfs als, zoals sommigen veronderstellen uit 1Kor.15:26, dat dit zou betekenen “de dood van de dood”, dan zou dat de eerste dood van de dood zijn, niet zijn tweede. Dit is duidelijk de tweede dood voor mensen die reeds voor de eerste keer gestorven waren, en de passage geeft duidelijk aan dat de onderdanen en de bezitters van dood en hades in de poel van vuur geworpen zullen worden.. Dat “de tweede dood” eerder mensen betreft dan dingen is duidelijk uit de passage ”over deze heeft de tweede dood geen macht” (Op.20:6).

Het uiteindelijke oordeel van de ongelovige doden

De grote witte troon is duidelijk het uiteindelijke oordeel over de ongelovige doden. Zijn doel is echter niet om de schuld vast te stellen van degenen die er vóór staan – dat was lang geleden reeds besloten – maar eerder om de zonde openbaar te maken en er tenslotte mee af te rekenen, want het vuur van de poel des vuurs is alreeds ontstoken in de hades.

De rijke man in de hades sprak van “ik lijd smarten in deze vlam” (Lukas 16:24) en verzoekt om zijn broeders te redden van “deze plaats der pijniging” (vers 28). Dit verklaart op welke manier “dood en hades” in de poel van vuur geworpen zullen worden.

Inderdaad, terwijl er van “gehenna”gesproken is als een synoniem van de poel van vuur, spreekt onze Heer herhaaldelijk dat zijn hoorders zullen, als ze opstandig zijn, in zijn vlammen geworpen worden bij hun dood – dit om het simpele feit dat het vuur reeds ontstoken was. Vandaar Zijn waarschuwingen betreffende “gehenna (SV~hel)” (Matth.5:29,30; 10:28; etc) “eeuwige vuur” (Matth.25:41) “het eeuwige vuur”(Markus 9:43-49; en “onuitblusselijk vuur” (Lukas 3:17).

De plaats van handeling omschreven

Wat kan nog verschrikkelijker zijn dan het uiteindelijke oordeel over de goddelozen te overpeinen, waar de Zoon van God, die de mensen voldoende lief had om in schande en ongenade te sterven voor hun zonden, degenen die geweigerd hebben Zijn naam aan te roepen, rechtvaardig zal gaan behandelen; waar zondaren moeten verschijnen voor de verheven majesteit van Hem die op de grote witte troon zit; waar hun lang verborgen zonden blootgesteld zullen worden aan het witte licht van Zijn heiligheid.

De troon, Die er op zit, en degen die er voor staan

De troon wordt “grote” genoemd, waarschijnlijk vanwege de grootheid van zijn Rechtspraak. Daar zullen, van de aarde, de miljarden ongelovigen verzameld worden, van iedere historische bedeling en ieder volk van de wereld.

Het wordt “wit” genoemd omdat zijn verblindende glans niet, zoals bij aardse gerechtshoven, beoedeld zal worden door partijdigheid, oneerlijkheid of wreedheid. Het zal een troon zijn van perfecte en absolute gerechtigheid.

Maar al is de troon groot en verblindend, zoveel temeer Degene die op die troon zit. Hij wordt niet omschreven. Hij kan niet omschreven worden want Hij verschijnt in de oneindige heerlijkheid van Zijn eeuwige Godheid en van voor Zijn aangezicht vluchten de aarde en de hemel en voor hen werd geen plaats gevonden. De menigten die voor Hem staan zouden ook wel weg willen vluchten, maar ze kunnen niet. Hij houdt de centrale plaats en eist de onverdeelde aandacht van allen. Tenslotte zullen hier de zondaren zichzelf blootgesteld vinden aan de doorzoekende blik van Hem die “Gij zijt te rein van oogen dat Gij het kwade zoudt zien” en die “en de kwelling kunt Gij niet aanschouwen” (Habakuk1:13). Tenslotte zullen hier hun zonden openbaar worden in het ware licht, als volslagen vervloekt en alleen de meest te vrezen vergelding waardig. Op het eerste gezicht lijkt het alsof er geen getuigen zijn. Maar de Grote Getuige zit op de troon. Een tweede getuige is in het hart van ieder mens, en de derde in het aangezicht van iedere naaste, en al het getuigenis is in de “boeken”.

De troon van Op.4:2-6 en degene die daarop zit zijn omgeven door de regenboog der belofte, maar hier niet, want er zal daar geen hoop meer zijn, alleen vervloeking en ondergang.

“En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God” (Op.20:12).

Daar staan ze dan, de grootsten, die eens aannamen dat hun rijkdom aan geleerdheid of wereldse prestige hen plaatste in een positie van speciaal voorrecht – en de kleinen, die zonde verwarden met misstappen en veronderstelden dat God dezulken als hen niet verantwoordelijk zou houden. Daar staan ze dan, de kleinen en de groten, en nu allemaal op hetzelfde nivo, om Hem, die zonder aanzien des persoons is, te antwoorden.

De “boeken” en het “boek”

“En de boeken werden geopend.....en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hunne werken” (Op.20:12).

Dit kan maar één ding betekenen: Er zijn complete verslagen gemaakt van de werken van de mensen. Hoe? Van wat soort? Om één ding, de moderne natuurkunde heeft ontdekt dat er in de natuur niets verloren gaat, of het nu geluid of licht of beweging betreft. Gooi een steen in een vijver en zijn rimpels gaan uit naar het einde en komen eindeloos weer terug, ze worden kleiner en kleiner, maar ook sneller, en laten hun invloed achter op alles waarmee ze in contact komen. Licht en geluid reizen ook eindeloos in de ruimte en zijn verweven in het samenstel van de dingen. Of we het nu mooi vinden of niet, de woorden die we spreken worden opgenomen en de juiste instrumenten leggen ze vast. Edison leerde dat en Jozua was ongetwijfeld meer wetenschappelijk korrekt dan hij zelf wist toen hij tegen de kinderen van Israël zei:

“Zie, deze steen zal ons tot een getuigenis zijn, want hij heeft gehoord alle de redenen des Heeren die Hij tot ons gesproken heeft; ja, hij zal tot een getuigenis tegen ulieden zijn, opdat gij uwen God niet liegt” (Jozua 24:27).

Ook al verdwijnen mechanische muziek en foto opnamen, maar God heeft toch een dagboek van ieder mens zijn loopbaan, en ook een verslag, van wat soort dan ook, van de verborgen gedachten en

motieven. De biografie van zondaren zal exact en compleet zijn, met overvloedig en overweldigend bewijs van schuld.

Voor de grote witte troon zal de grote bibliotheek geopend worden voor nauwkeurig onderzoek, voor herinnering, voor bewustwording, en de goddelozen zullen geoordeeld worden volgens.

De grondslag van het oordeel

“de dag wanneer God de verborgene dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, naar mijn Evangelie” (Rom.2:16).

Hoe rechtvaardig zijn de oordelen van God!

Omdat hier duidelijk wordt verwezen naar het oordeel van de ongelovigen voor de grote witte troon, legt de apostel de redelijkheid en de rechvaardigheid uit van dat oordeel. Laat ons deze passage zorgvuldig overdenken.

“God zal de verborgene dingen der mensen oordelen”. In menselijke gerechtshoven zijn er regelmatig “gerechtelijke dwalingen” omdat alle feiten niet aan het licht zijn gebracht. Bij de grote witte troon zal hiervan geen sprake zijn. Op de troon zal Iemand zitten voor wie geen geheim verborgen kan blijven.

“en daar is geen schepsel onzichtbaar voor Hem, maar alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen desgenen met wien wij te doen hebben” (Hebr.4:13).

“God zal alle verborgen dingen der mensen oordelen door Jezus Christus”. Dit is ook gedaan zodat het oordeel volledig en rechtvaardig zal zijn. Wanneer God alleen de Rechter zou zijn, en niet ook een mens, dan zou tegengeworpen kunnen worden dat zo'n oordeel nauwelijks zuiver zou zijn, maar het is nu zo dat de mensen voor de grote witte troon geoordeeld zullen worden door Iemand die ze voldoende lief had om één van hen te worden zodat Hij ze kon begrijpen, hen helpen, en voor hun zonden is gestorven om hen te redden.

“...naar mijn evangelie”. Maar hoe, zal men zich afvragen, kan het rechtvaardig zijn om mensen van voorbijgaande eeuwen te oordelen op basis van een boodschap die ze nimmer hebben gehoord? Als het waar is dat het evangelie van Paulus dat “van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest” (Rom.16:25) totdat het aan hem is geopenbaard door de verheerlijkte Heer, hoe kan het dan rechtvaardig zijn om alle mensen van alle eeuwen te oordelen naar zijn evangelie?

Het antwoord is dat we in de Paulinische openbaring hebben “de verborgenheid des evangelies” (Ef.6:19) – dat is de verborgenheid van al Gods goede nieuws door de eeuwen heen. En nu is het geopenbaard hoe – en op welke basis – Abel, Noach, David en andere Oud Testamentische heiligen werden gered; omdat Christus zou sterven konden ze gered worden door tot God, in geloof, te naderen op de manier die Hij omschreef. Dus wanneer, bijvoorbeeld, belijders van de Mozaïsche bedeling voor de grote witte troon verschijnen, zullen ze niet worden veroordeeld voor de onvolkomenheden in hun offers die ze offerden, of bijzonderheden in de wet van Mozes die ze faalden in acht te nemen. Ze zullen veroordeeld worden omdat hun offers en religieuze werken niet tot God werden gebracht in geloof. De werken waarvoor de mensen in die dag veroordeeld zullen worden zullen voor het grootste deel de vruchten en het bewijs zijn van hun ongelooft, hetzij “goede” of “slechte” werken.

Veronderstel dat God in die dag de mensen zou oordelen op basis van de wet van Mozes in plaats van op basis van het evangelie der genade Gods. Niemand anders dan Christus is in staat geweest om de wet van Mozes te houden. Hoe zou het dan rechtvaardig kunnen zijn om mensen verantwoordelijk te houden voor iets dat ze onmogelijk konden bereiken? De enige manier waarop de wet ingebracht zal worden in het oordeel over de ongelovigen, die leefden van Mozes tot Christus, is daarom de reactie

van de mens op de geopenbaarde wil van God, altijd het bewijs van zijn geloof of ongeloof, gehoorzaamheid of rebellie (Rom.2:11-15).

Dit is de reden waarom het oordeel voor de grote witte troon voortgang zal vinden op basis van het goede nieuws gepredikt door Paulus, dat, omdat de dood van Christus voor de zonde, redding is, en altijd is geweest, alleen door genade, door geloof – dat nimmer, in welke eeuw dan ook, redding is geweigerd aan één enkel persoon die God op Zijn Woord genomen heeft en tot Hem kwam op de wijze die God voor dat moment had voorgeschreven.

Tussen de ongelovigen onderling zijn er natuurlijk ook graden van goddeloosheid. Dus, terwijl de uitdrukking “alle mensen” van Op.20:13 aangeeft dat er geen aanzien des persoons zal zijn voor de grote witte troon, de uitdrukking “naar hunne werken” geeft aan dat de veroordeling niet willekeurig zal zijn; dat de straf af zal hangen van de overtreding en de verantwoordelijkheid. Dit stemt overeen met zulke passages als in Matth.11:20-24 en Lukas 12:47,48. De boeken zullen inderdaad geopend worden zodat ieder mens voor zichzelf kan zien wat hij gedaan heeft en erkennen dat het oordeel rechtvaardig is.

Het boek des levens

“en een ander boek werd geopend, dat des levens is (Op.20:12).

We herhalen dat de doden niet vanuit dit boek geoordeeld zullen worden. De andere boeken bevatten niets anders dan gedachten, woorden en daden; dat andere boek bevat alleen namen.

Maar waarom moet dan het boek des levens worden geopend in die tijd? Blijkbaar als een controle tegen de andere boeken. Degenen die zijn veroordeeld door de boeken moeten ook zien dat hun namen niet worden gevonden in het boek des levens.

Een vraag die vaak wordt gesteld: Wat is dan boek des levens? Deze uitdrukking, of de daarmee overeenkomende uitdrukkingen, wordt in meerdere Schrift passages gevonden, zowel in die van Paulus als van anderen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat dit boek genoemd wordt: “het boek des levens des Lams” (Op.13:8; 21:27). Ten tweede moet worden opgemerkt dat er namen uit dit boek gewist kunnen worden (Ex.32:32; Op.3:5; 22:19). Dit betekent uiteraard niet dat de gelovigen opnieuw verloren kunnen gaan want ‘redding’ is het werk van God, en zelfs de Oud Testamentische heiligen waren even zeker als wij, echter wisten ze dat niet.

Hoe konden er dan namen uit dit boek uitgewist worden? Blijkbaar is het antwoord hierop dat van origine het boek de namen van alle mensen bevat omdat “En hij is eene verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der geheele wereld” (1Joh.2:2). Er is, als u mij toestaat, om mee te beginnen, gereserveerd voor allen, zodat het uitwissen van namen uit dit boek niet aangeeft dat de geredden opnieuw verloren kunnen gaan, maar eerder dat degenen waarvoor voorzieningen waren getroffen het recht hebben om te accepteren dat hun naam is uitgewist, dat is dus de zaak aangaande degenen die in ongeloof sterven. Dit maakt de verklaring, die volgt op de omschrijving van het oordeel, belangrijker en sluit het beeld af: “En zoo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd geworpen in den poel des vuurs” (Op.20:15).

De uitvoering van het vonnis

“En de dood en de hel (hades) werden geworpen in den poel des vuurs; dit is de tweede dood.

“En zoo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd

geworpen in den poel des vuurs” (Op.20:14 en 15).

Dr. Joseph A. Seiss zegt hiervan: “Wat die ‘poel des vuurs’ is kan ik niet vertellen, ik weet het niet en ik bid God dat ik daar ook nooit achter kom”.

Wat ook het karakter van het vuur in de poel des vuurs is, of tot in hoeverre het temaken heeft met de tweede dood, het is uit deze passage, alleen in Openbaring, meer dan duidelijk dat degenen die dit laatste oordeel ondergaan geheel en al gescheiden zijn van God en de straf voor hun eigen zonden moeten dragen.

Met de woorden van Panton: “De donder is ernstig: maar in welke verhouding staat het tot het geraas van tienduizenden donders, die de doden opwekt, en de diepste afgronden opent, tot het bulderen van verdwijnende werelden? De aardbeving is ernstig.... maar in welke verhouding staat het tot de beroering die de zwaartekracht zal breken, het universum uit elkaar zal doen vallen, en die een miljoen werelden in het niets stuurt vanwaar ze ook gekomen zijn? O zondaar, u mag dat Gezicht nu niet vrezen: maar wanneer al de werelden terugdeinzen van voor Zijn aangezicht.....wanneer iedere ziel die zichzelf vergiftigd heeft.... wanneer er niet één objekt overblijft in het universum van God behalve die ene glinsterende witte troon, door alle ogen gezien, met niets er tussen – dan zult u Hem vrezen. Want de Aanklager is God; het bewijs, het aan het licht brengen van de feiten, het is God; de jury, die de zaak beslist, is God; de Rechter is God; en de uitvoerder is God”.

Dank God dat het voor geen enkele lezer van dit boek nodig zou zijn om te staan voor de grote witte troon, want “de rechtvaardigheid Gods” wordt genadiglijk verleend “aan allen die geloven” en ze worden “om niet gerechtvaardigd uit zijne genade door de verlossing die in Christus Jezus is” (Rom.3:22 en 24).

Eeuwigdurende straf

Nagenoeg iedereen is het er over eens dat God een oneindig Wezen is. Zelfs los van de Schriften zijn ze hiervan overtuigd. Door het gebruik van hun microscopen en telescopen zien ze de bewijzen van Zijn wijsheid en kracht in de schepping en konkluderen terecht dat Hij oneindig is. Maar hoe weinigen hebben daaruit de konklusie getrokken dat Hij daarom oneindig is op elk gebied en in al Zijn eigenschappen.

Als Gods oneindige wijsheid en kracht bewijzen dat Hij een oneindig Wezen is, dit laatste feit, bewijst andersom, dat Hij oneindig is, niet alleen in wijsheid en kracht, maar ook in liefde en barmhartigheid en genade, in heiligheid en rechtvaardigheid en waarheid, en in Zijn toorn tegen de zonde.

Een ernstige overdenking van de ontzaglijke waarheden verbonden met de poel des vuurs laten iemand sprakeloos, en toch is het ongeloof en dwaasheid dat dit ons tot de konklusie leidt dat “het waarschijnlijk niet zo slecht is als het klinkt”.

Als Gods genade boven ons eindig begrip is volgt daaruit dan niet logischerwijs dat dit ook zo is met betrekking tot Zijn toorn? Hoort dit alles niet bij elkaar dat, als we verbaast staan vanwege Zijn genade, we ook ontzet zouden moeten zijn van Zijn toorn? Zouden we zwelgen in Zijn oneindige liefde en barmhartigheid maar Zijn wraak verminderen tot de maatstaf van ons eindig begrip?

Wat de mensen ook mogen zeggen als ze in oordeel staan voor Hem, Hij presenteert Zichzelf als “de Vader der barmhartigheden” en “de God van alle genade” naar de Zijnen, maar spreekt van “wraak doende” in “vlammend vuur” over Zijn vijanden (2Thess.1:8) en zegt:

“Vreselijk is het, te vallen in de handen des levenden Gods” (Hebr.10:31).

Dat de poel van vuur een plaats is van de eeuwige straf voor de verlorenen is niet alleen duidelijk uit de passages die er naar verwijzen, maar ook van andere, gerelateerde, passages.

Er kan geargumenteed worden dat Op.20:15 niet zegt dat degenen die in de poel van vuur geworpen worden eeuwig zullen lijden, maar Op.20:19 zegt ook niet dat het komende “beest” en de “false profeet” daar voor eeuwig zullen lijden.

Evenals met de goddeloze doden van Op.20:15 wordt eenvoudig gezegd dat ze daar in geworpen worden. Op.20:10 werpt meer licht hierop als het zegt:

“En de duivel die hen verleidde, werd geworpen in den poel van vuur en sulfere, alwaar het beest en de valsche profeet is; en zij zullen gepijnigd worden dag en nacht in alle eeuwigheid”.

Dan leren we in vers 15 dat de goddelozen daar ook in worden geworpen, klaarblijkelijk om hetzelfde noodlot te ondergaan; er wordt tenminste geen indicatie gegeven dat hun zaak anders zal zijn.

Tenslotte, na de profetie betreffende het verdwijnen van de tranen, dood, droefheid, geschrei en pijn, in Op.21, lezen we dat de goddelozen....

“hun deel is in den poel die brandt van vuur en sulfere, hetwelk is de tweede dood” (Op.21:8).

Dit alles komt overeen met andere gerelateerde passages.

In Matth.25:41 zegt onze Heer dat de “vervloekten” (tussen de levende volken) het noodlot zullen ondergaan dat bereid is voor “den duivel en zijnen engelen”, terwijl Hij in vers 46 hierover spreekt als “de eeuwige pijn” en stelt daar tegenover “het eeuwige leven”.

Verder zegt Joh.3:36 van de ongelovige dat “de toorn Gods blijft op hem” en stelt opnieuw daar tegenover “het eeuwige leven” voor de gelovige. Dan opnieuw in 2Thess.1:9 waar we lezen dat de ongelovigen zullen “tot straf lijden het eeuwige verderf”.

Tenslotte lezen we in Op.14:10 en 11 dat de aanbidders van het beest “die zal ook drinken uit den wijn van den toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is in den drinkbeker zijne toorns”. En wat is de beker waaruit ze moeten drinken? Het antwoord is: “En de rook van hunne pijniging gaat op in alle eeuwigheid, en zij hebben geene rust dag en nacht”.

Ongelovigen mogen hier vraagtekens bij zetten maar ze kunnen niet bewijzen dat het niet zo is. Ze mogen hun ogen er voor sluiten, maar dat neemt de verschrikkelijke werkelijkheid er van niet weg. Deze ernstige verklaring uit het Woord van God zou hen tot nadenken en overweging moeten stemmen.

De zonde van het afzwakken van deze Schriftplaatsen

Annihilisten en Alverzoeners verdraaien beide de duidelijke Schriftplaatsen aangaande de eeuwige straf. De eerstgenoemden beweren dat eeuwigdurende marteling onrechtvaardig zou zijn. God, zeggen ze, zal de ongelovigen vernietigen na een gepaste straf te hebben ondergaan. De laatstgenoemden lossen het probleem op door te concluderen dat, na een gepaste tuchting te hebben ondergaan, God ze met Zichzelf zal verzoenen.

Eén feit komt echter naar voren voor degenen die alleen in het Woord van God zoeken naar de waarheid, geen van beiden, annihilisten of alverzoeners hebben vanuit de Schrift gekonkludeerd dat de eeuwigdurende straf niet wordt geleerd. Zij hebben deze conclusie getrokken uit hun eigen

redeneringen. Ze redeneren dat eeuwigdurende straf onrechtvaardig zou zijn en gebruiken dan alleen bepaalde Schrift passages, sommigen gedeeltelijk citerende en anderen worden verdraaid, om hun argumenten te ondersteunen.

Wannemacher, in zijn “Ondergang van de ongelovigen”, begint zijn argumentatie door te verwijzen naar “de zo onredelijke leer van die van de eindeloze kwelling van de ongelovigen”. Knoch, de Alverzoener pleit er voor dat het van God onrechtvaardig en immoreel zou zijn om toe te laten dat één van Zijn schepselen eindeloos zou moeten lijden.

Maar wij vragen ons af wie van ons gevallen ras is bekwaam om hierover te beslissen- of is in een positie om zo te handelen? Zal de crimineel de rechter zijn van zijn eigen schuld of beslissen over de veroordeling die hij krijgt toegemeten?

Als Paulus, met betrekking tot Gods uitoefenen van Zijn soevereine wil, zegt: “Maar toch, o mensch! Wie zijt gij die tegen God antwoordt?”. (Rom.9:20) Hoeveel temeer passend kan dit worden gezegd waar het de gerechtigheid van God betreft!

Verwijzing naar Op.20:10, argumenteert Wannemacher:

“Hier wordt gezegd dat de duivel dag en nacht voor eeuwig en eeuwig gepijnigd zal worden, dit wordt niet gezegd van ongelovige menselijke wezens.....De hoofden en horens van het beest en de valse profeet (Op.13:1,11) identificeren hen niet als menselijke wezens, maar systemen.....die delen in de verdoemenis van de duivel – Matth.25:41”.

Hoe een theoretisch systeem in de poel van vuur geworpen kan worden, waar de duivel foltering ondergaat, is meer dan deze schrijver kan bevatten, maar afgezien daarvan zijn Wannemachers dwalingen in zijn bewering dat de Schrift niet zegt dat de ongelovigen dag en nacht voor eeuwig en eeuwig gepijnigd zullen worden. Van de passage die we in verbinding hiermee alreeds geciteerd hebben vragen we opnieuw aandacht voor Op.14:10,11, waar geschreven staat dat de toekomstige aanbidders van het Beest:

“die zal ook drinken uit den wijn van den toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is in den drinkbeker zijne toorns; en hij zal gepijnigd worden.....in alle eeuwigheid, en zij hebben geene rust dag en nacht.....”.

Kan iets nog duidelijker zijn dan dit?

Mr. Wannemacher leert natuurlijk voorwaardelijke onsterfelijkheid en de uiteindelijke vernietiging van de ongelovigen, maar Mr. A. E. Knoch, de alverzoener, volgt een geheel andere benadering in zijn poging de waarheid te neutraliseren aangaande de poel van vuur. Er mee instemmend dat de ongelovigen de tweede dood moeten sterven, zegt hij:

Het middel hiervoor is de poel van vuur. Laat niemand krimpen van afgrijzen bij dit feit, alsof het buitensporig lijden en doodstrijd met zich meebrengt. De dood door vuur is niet noodzakelijkerwijs pijnlijk..... De poel van vuur wordt niet aangeduid als een plaats van lijden, maar een plaats van dood, en staat in verbinding met het oordeel voor de grote witte troon. Ieder gerechtshof heeft middelen om een extreme straf op te leggen, zoals ophanging, of elektrocuteren. Ze gebruiken het minst pijnlijke middel. De poel van vuur is de uitvoerder van de grote witte troon. De dood moet ogenblikkelijk en pijnloos zijn.

Hier maakt Mr. Knoch de dood in de poel van vuur plezierig klinkend, zoals de dokter tegen het kind zegt: “Wees maar niet bang; je zult het nauwelijks voelen”. Dit is in het geheel niet de indruk die een eerlijke onderzoeker zou krijgen als hij leest wat er staat geschreven aangaande de poel van vuur, het is zo bezijden de waarheid als het oosten is verwijderd van het westen.

Hoe onuitsprekelijk goddeloos om zo te handelen met zo'n ernstige waarheid uit Gods Woord, een waarheid beladen met zulke gewichtige konsekwenties. Als ik onverschillig zou kijken naar een vriend die bleek wordt als hij de op handen zijnde dood door vuur onder ogen ziet en hem zou vertellen dat hij niet moet "krimpen van afgrijzen" met in gedachten dat zijn dood waarschijnlijk "onmiddellijk en nagenoeg pijnloos" zal zijn, zou ik minder schuldig zijn dan Mr. Knoch en met degenen die, samen met hem, de ernstige waarschuwingen van God verdraaien en de verschrikkelijke gevolgen van de tweede dood minimaliseren.

Klaarblijkelijk is Mr. Knoch niet helemaal zeker geweest wat precies de de poel van vuur is. Hij brengt vele argumenten naar voren om te bewijzen dat het een letterlijke dood is, zijn konklusie is: "Dit kan alleen *als* de poel van vuur de letterlijke dood is". Maar in een uitgave van "Onnaspeurlijke rijkdommen" die later is uitgegeven, zegt hij: "Het is geen letterlijke dood, maar de veroorzaker van de dood".

Hoe het ook zij, denkende aan de dood als vergetelheid, zegt Mr. Knoch: "...het woord dood is hier gekozen als een omschrijving van de poel van vuur", maar als we denken aan de ernstige waarschuwingen in de Schrift aangaande de poel van vuur en zelfs aan de hades, vragen we ons af waar deze man aan gedacht heeft. De poel van vuur is "niet een plaats van lijden", zegt hij, "maar een plaats van dood". We hebben daarstraks al gezien dat de duivel, het Beest, de valse profeet en de aanbidders van het Beest daar allen moeten lijden. In Mark.9:43-48 vinden we de herhaalde waarschuwing van onze Heer tegen "het onuitblusselijk vuur" en waar "hun worm niet sterft". Ook in Lukas 16:24, betreffende de hades, het voorportaal van de poel van vuur, vinden we de rijke man "ik lijd smarten in deze vlam", in ieder geval is het vuur en foltering. Nergens wordt de waarschuwing verzacht of het gevaar geminimaliseerd. We zouden hier zorgvuldig acht op moeten geven in het licht van het feit dat Mr. Knoch de waarschuwingen *wel* verzacht en de gevaren minimaliseert, door ons te vertellen niet te "krimpen van afgrijzen" omdat de dood in de poel van vuur "niet noodzakelijkerwijs pijnlijk" is, zelfs zou het "onmiddellijk en nagenoeg pijnloos" zijn.

Maar als Mr. Knoch gelijk heeft, hoe kan de poel van vuur Gods oordeel voor zondaren zijn? Dat is het niet, zegt hij. "De poel van vuur is niet hun oordeel". Maar wat is hun oordeel dan wel? Dit kan Mr. Knoch ons niet vertellen, omdat hij beweert dat hun veroordeling wordt uitgevoerd voor de balie van het gerecht zelf; niet in de poel van vuur. "Dan en daar" zegt hij, wordt de straf toegebracht, en "niet in de poel van vuur" en weer: "De doden zullen geoordeeld worden voor de grote witte troon, en niet in de poel van vuur" Op.20:12.

Mr. Knoch was natuurlijk in deze positie gedwongen, want het is duidelijk dat er geen Schriftelijke onderbouwing is voor hetgeen hij hier beweert. Omdat hij gelooft dat de dood de vergetelheid is, zou de geschiedenis van de ongelovigen er als volgt, volgens zijn uitleg, uitzien: een goddeloos leven, dan vergetelheid (de eerste dood) dan opstanding ten oordeel; de straf: vergetelheid (de tweede dood) en tenslotte opstanding ter verzoening! Het is duidelijk dat dit de grote witte troon tot een bespotting maakt, met niets meer dan vredevolle vergetelheid als straf voor de zonde. Mr. Knoch was gedwongen om het uitvoeren van de veroordeling te plaatsen voor de poel van vuur, dus voor de troon zelf, ofschoon hij niet één regel uit de Schrift kan aanwijzen om zijn bewering te onderbouwen, of ook maar een flauw vermoeden heeft van het karakter van de straf.

Dit is zeer duidelijk een redmiddel, een "verklaring" waarvan hij hoopt dat het hem zal redden uit een onmogelijke situatie. Zeker honderd van de honderd mensen, gewone, eenvoudige mensen, die Op.20 zouden lezen, zouden tot de konklusie komen dat de poel van vuur de straf is waartoe de goddelozen zijn veroordeeld. En dit is opnieuw één van de grote bewijzen dat de dood niet is "vergetelheid" of "ondergang" van het bestaan. Mr. Knoch geeft zelf toe dat het Beest, de valse profeet en de aanbidders van het Beest veroordeeld zullen worden tot de poel van vuur.

En dit zegt hij nadat hij heeft beweerd dat de poel van vuur niet wordt voorgesteld als een plaats van lijden maar als een plaats van dood en vergetelheid!

“We *veronderstellen* dat het een plaats van marteling is” zegt Mr. Knoch, maar vervolgt met: “dit is de tweede dood....In de dood is er geen gewaarwording van wat dan ook....We zullen de poel van vuur nooit begrijpen of Gods doel er mee totdat we.....eenvoudig geloven dat het de vergetelheid is, dood, in welke alle gewaarwording stopt en alle bewustzijn van tijd en plaats verdwijnt”.

Dan wijkt Mr. Knoch nog verder af van zijn verhaal wanneer hij zegt:

“.... het resultaat van dit oordeel is algemene verzoening”.

“De mensen zijn nu verblind door Satan”, zegt hij, “maar wanneer alle gordijnen aan de kant worden geschoven en ze zichzelf en hun medemensen en Christus zien zoals ze werkelijk zijn, zal er niet één verloren gaan voor de grote witte troon. Allen zullen behouden worden”.

Hoe ver kan iemand gaan in het tegenspreken van Gods Woord terwijl hij er aanspraak op maakt dat hij het onderwijst. Waar in de Schrift is er maar één aanwijzing te vinden dat dit oordeel zal eindigen in algehele verzoening? Het is geen wonder dat iemand die zo losjes omgaat met de Schriften zeggen kan: “Leer is niet het goddelijk fundament voor gemeenschap. Dat is leven en houding”.

Terwijl sommigen hun oren sluiten voor Gods waarschuwingen voor het komende oordeel en anderen Zijn Woord verdraaien, laat ons dan geloven wat Hij heeft gezegd over beide, oordeel en genade en, zoals Paulus, bewijzen dat we het geloven, door ons in te spannen, ons op te offeren en te lijden om de verlorenen te winnen voor Christus, en wel speciaal omdat we niet weten hoe weinig tijd we nog over hebben om de rijkdom van Zijn barmhartigheid en genade bekend te maken.

Hoofdstuk - 10

Alverzoening

Onze tegenstander, de duivel, verschijnt niet altijd als “een brieschende leeuw.....zoekende wien hij zoude mogen verslinden” (1Petr.5:8). Soms “verandert hij zichzelf in eenen Engel des lichts” (2Kor.11:14), valse hoop gevende aan de verwerpers van Christus en zoekende, indien het mogelijk ware, om de uitverkorenen te verleiden.

Als hij ooit is verschenen als een engel des lichts dan is het wel door de leer van de universele verzoening (alverzoening). In warme, tedere bewoordingen wordt uitgelegd dat God de zonde heeft ontworpen en in de wereld geïntroduceerd heeft als “een genadig middel voor een glorieus einde”, zodat Hij uiteindelijk iedereen met Zichzelf kan verzoenen – zelfs de duivel. Dit, zo wordt gezegd, zal de glorieuze voltooiing zijn van Gods overvloedige genade.

Maar geloof deze leugen en u wordt onmiddellijk in een wirwar van zielsvernietigende ketterijen geworpen, *want er is niet één fundament van het geloof welke alverzoeners niet ontkennen in woord of in daad.*

Zonde toegeschreven aan God

Als er iets is als ‘moreel kwaad’ dan hebben de Alverzoeners hun volgelingen in de meest verschrikkelijke en goddeloze godslastering geleid, want ze schrijven ‘moreel kwaad’ aan God toe.

De basis van de filosofie van de Alverzoeners is datgene wat wij zonde noemen – moreel kwaad – zijn oorsprong vindt in het hart en de gemoed van God, dat Hij het bedacht en ingebracht heeft voor ons bestwil en Zijn glorie.

Natuurlijk beweren de Alverzoeners niet dat God louter een goddeloos wezen is. Zo’n aanklacht kan de duivel niet verkopen. Zijn filosofie is, zoals we hebben gezegd, dat God de zonde introduceerde “voor Zijn eigen genadig doel”. Alverzoeners lijken de eer van God te verdedigen zoals aangegeven in hun verklaring dat God “niet alles lief heeft, tenzij Hij een plan heeft te vervullen die het doen van kwaad rechtvaardigt”.

Dus met honigzoete en behoedzame bewoordingen leert het dat liegen, stelen, wreedheid, ontucht en alle moreel kwaad van origine is bedacht in het hart van God als deel van Zijn “genadig plan” en dat de eruptie daarvan onder de mensen slechts de uitwerking van Zijn wil is. Het konstante aandringen dat dit alles uit God is, is bedoeld om de mensen te overtuigen dat de zonde “van God uit” is gegaan; zijn voortdurende bevestiging dat God “alle dingen werkt naar den raad van zijnen wil” (Ef.1:11) is bedoeld om de mensen te overreden dat de zonde slechts de uitwerking van Zijn wil is en daarom, uit de aard der zaak, Hij tenslotte allen met Zichzelf moet verzoenen.

Dat dit inderdaad de leringen van de Alverzoeners zijn kan gezien worden uit de volgende citaten van zijn belangrijkste vertolker van de afgelopen jaren, Mr. A. E. Knoch. Mr. Knoch zegt:

“God heeft de zonde in de wereld geïntroduceerd”.

“Zijn plan vereist de aanwezigheid van zonde. Hij maakt het een middel – de lasteraar – om het virus te injecteren in de schepping. Hij red Zijn schepselen en wint hun genegenheid”.

En dit is het waarom hij zegt dat indien ongelovigen tenslotte niet gered worden: “wij wanhopen – niet voor de ongelovige.....Wij wanhopen aan het karakter van God”.

Enige jaren geleden, toen we een gedicht van de Alverzoeners vonden, aangaande Judas Iscariot, wisten we dat we alles gezien hadden. Als titel ISCARIOT is het als volgt geschreven:

De sterren die die nacht uw verraderskus zagen,
Zagen eeuwen geleden, dat u hiervoor geboren was.
Voor deze rol koos de Schepper u toen
Als deel van Zijn verlossingsplan voor de mensen.

De aankoopprijs van Hem die u hebt verraden
Smeet u neer aan hun voeten, zonder hoop, verslagenheid.
Droefheid verstikte u met sterke koorden van wroeging
Terwijl zelfvoldane Farizeeërs uw daad bevestigden.

Gehuld waren zij met grote haat, (tot Christus).
Blij dat de Galileër zijn lot had ontmoet.
Nu door de eeuwen wordt hun soort nog steeds genoemd
Die daad aan u, en tot het eeuwig vuur
Niet alleen aan u toe te schrijven, maar aan de val,
Allen die geloven dat God dit alles heeft ontworpen.

Denk hier over na! Een gedicht om het verraad van Christus, door Judas, te verdedigen! We citeren het hier om de neerwaartse weg te laten zien waartoe Alverzoening leidt. Judas kon het niet helpen dat hij zijn Meester verried. Zijn verraad was slechts een deel van Gods onveranderlijke plan! Het was de speciale dienst waarvoor God hem had gekozen!

Maar zie opnieuw naar het gedicht. Was Judas in deze zaak dan wel een verrader als hij slechts de onweerstaanbare wil van God uitvoerde? Draagt dit gehele gedicht niet de gedachte uit dat God, in plaats van Judas, deze gemene daad heeft bedreven? (niet alleen toegestaan), En als Judas “geboren” was en “gekozen.....voor deze rol”, was het dan niet uitermate onterecht van onze Heer om te zeggen: “De Zoon des menschen gaat wel henen gelijk van hem geschreven is, maar wee dien mensch door welchen de Zoon des menschen verraden wordt!” (Matth.26:24).

Bovendien, als Judas voor deze rol geboren was, waren dan de Farizeeërs niet geboren voor hun rol? Waarom veroordeelt de schrijver van dit gedicht hen voor hun “haat” naar Christus toe? En waarom

ons veroordelen voor “het noemen van de daad” van Judas? Zijn wij niet voor onze rol geboren evenals Judas voor de zijne?

Was het verraden van Christus alleen een toneelstuk, waarin er geen werkelijk verraad was en niemand echt schuldig was? Vraag de Zoon van God, die de last van de zonde droeg. Vraag Pilatus, Kajafas, de centurion, de apostelen. Vraag Judas zelf, want hij, anders dan dit misleidende gedicht, was tenminste niet schuldig door God te beschuldigen voor zijn eigen verantwoordelijkheid voor zijn zonde. Veelmeer, gedreven door een schuldig geweten, keerde hij terug naar de regeerders, bitter belijdende: “Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed” (Matth.27:4). En naar aanleiding van hun antwoord gooide hij het geld in de tempel, ging weg en verhing zich.

We hebben ons uitvoerig bezig gehouden met deze zaak om te laten zien wat het gevolg is van des mensen eeuwenoude inspanning om zichzelf te bevrijden van zijn verantwoordelijkheid en schuld en om zijn eigen rechtvaardiging tot stand te brengen.

Dit alles is niet alleen strijdig met het geschreven Woord van God zelf, maar in werkelijkheid maakt het God tot de enige zondaar in het gehele universum, de leiders van de Alverzoeners zijn natuurlijk voorzichtig door dit niet te noemen, en aldus omarmen velen deze ketterij zonder zich te realiseren wat deze leer betekent. Het is begrijpelijk dat de Alverzoeners systematisch zullen vermijden dit feit onder ogen te zien, want het is de kroon op hun godslastering, en gelijktijdig de zwakste schakel in hun zwakke ketting van argumenten.

De konklusie dat de Alverzoeners God tot de enige zondaar in het universum maken is onontkoombaar, want als God de zonde bedenkt en het uitwerkt door de mensen, dan is God, en niet de mens, de zondaar. Het gevolg hiervan is, als oneerlijkheid het produkt is van Zijn hart, hoe kan ik Hem dan vertrouwen? Als Hij het was die wreedheid bedacht, hoe kan ik Hem liefhebben?

We zijn ons er goed van bewust dat sommige Alverzoeners de zaak trachten te verwarren door er op te wijzen dat de wezenlijke betekenis van bepaalde Hebreeuwse en Griekse “originelen” betekenen dat “zonde” betekent “het missen” of “het doel missen”. Vandaar dat de mens een “doel-misser” zou zijn, begaande moreel kwaad, maar God niet, want Hij had bedacht dat de mens “het doel zou missen” en zo de veroorzaker zou zijn van de mens die het doel mist. En zo trachten ze de konklusie te ontwijken dat ze God tot zondaar hebben gemaakt. Maar als de mens heeft gezondigd, of zijn doel mist door het begaan van moreel kwaad dan moet het doel moreel juist zijn – rechtvaardigheid, heiligheid. Daarom, wat zou er gebeuren als God het zo bedacht heeft dat de mens het doel mist door moreel kwaad te begaan, betekent dat dan dat God daardoor Zijn doel heeft bereikt? Hij zou zeker niet het moreel doelwit hebben bereikt! De Alverzoeners mogen argumenteren dat, door mensen te laten zondigen, God het doel raakt waarop Hij richtte. Ja, maar Hij mist het doel nog steeds – heiligheid – en daarom zondigde Hij, als tenminste de veronderstelling van de Alverzoeners korrekt is. Logischerwijs kunnen ze Hem niet de auteur van de zonde maken zonder Hem tevens de belangrijkste zondaar te maken.

Aanvullend op de Schriftpassages waaruit de Alverzoeners de gevolgtrekking halen dat God de auteur is van de zonde, citeren ze regelmatig Jesaja 45:7, waar God feitelijk zegt: “Ik maak den vrede en schep het kwaad”, ze beweren dat dit inclusief moreel kwaad is. Maar ze zijn verkeerd, want terwijl het waar is dat het Hebreeuwse woord ‘ro’ regelmatig verwijst naar moreel kwaad of op zijn minst de gedachte daaraan insluit, verwijst het veelvuldig ook naar toegebracht kwaad en dat doet het zeker in deze tekst waar het in contrast gezet is met “vrede”, en niet met rechtvaardigheid.

Het hele argument van de Alverzoeners verdedigt natuurlijk de zaak van de zondaar tegenover een heilig God. Het spreekt logischerwijze de mens vrij van alle verantwoordelijkheid en rekent zonde, alle zonde, toe aan God.

Het doet iemand huiveren om te denken dat zelfs goddeloze mensen, laat staan belijdende gelovigen, de heilige naam van God zouden kunnen verbinden met zonde, of Hem daarvan de auteur noemen, de

schepper, de bedenker er van. “Zonde is een schande voor ieder mens”; hoeveel te groter zou de schande zijn om Hem de zonde toe te rekenen!

Wat zegt God er zelf van?

Maar wat zegt God hier zelf van? Door te zeggen “alle dingen zijn uit God” en dat Hij “alle dingen werkt naar den raad van Zijnen wil” (Ef.1:11) Sluit Hij dan de zonde daarbij in?

Tegengesteld hieraan lezen we in Gen.6:5,6:

“En de HEERE zag dat de boosheid des menschen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.

“Toen berouwde het den HEERE dat Hij den mensch op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem aan zijn hart”.

Klinkt dit alsof God de zonde bedacht heeft en het geïntroceerd heeft in de wereld voor enig genadiglijk doel? Wat kan een Alverzoener doen met zo’n passage? Of wat kunnen ze doen met Jer. 7:31, waar God van Zijn volk zegt:

“Zij hebben gebouwd de hoogten van Tofeth,.....om hunne zonen en hunne dochteren met vuur te verbranden: hetwelk Ik niet heb geboden noch in Mijn hart is opgekomen”. (Zie ook Jer.32:35).

Een Alverzoener vroeg botweg of het waar is dat de zonde ongewild door God in de wereld is gekomen. De voornoemde passage geeft voldoende antwoord aangaande deze vraag. Een ander antwoord wordt gevonden in Ef.5:6:

“Dat u niemand verleide met ijdele woorden; want om deze dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid”.

Om te zeggen dat de verantwoordelijkheid van de mens en de soevereiniteit van God onverenigbaar lijken te zijn is één ding. Om te zeggen dat ze dat wel zijn is geheel iets anders. Dat is de menselijke redenering verheffen boven de goddelijke openbaring.

De volgende kwestie waarnaar deze redenaars vragen is: “Waarom stond God dan toe dat de zonde in de wereld of in het universum kwam?”. Ons antwoord is dat we dat niet geheel zeker weten. God zegt en doet vele dingen die wij niet begrijpen, maar als we Hem volledig konden begrijpen zouden we aan Hem gelijk zijn. De juiste houding voor ons is in geloof te buigen voor Zijn heilig Woord en zeggen: “Ik geloof”.

Er zijn vele dingen die God zegt maar die Hij niet wenst, en toch, in Zijn soevereine wijsheid toestaat: “Zoude Ik enigszins lust hebben aan den dood des goddeloozen? Spreekt de Heere HEERE”. (Ez.18:23). En toch sterven de goddeloozen. Opnieuw: “want Hij plaagt en bedroeft des menschen kinderen niet van harte” (Klaagl.3:33). En toch worden de mensen kinderen gekweld en bedroeft.

Betekent dit dat we twijfelen aan de soevereiniteit van God? De rest van dit boek zal voldoende bewijzen leveren dat dat op geen enkele manier het geval is.

Er zijn ongetwijfeld vele vragen zijn, die onze gedachten binnenkomen, naar de oorsprong van zonde, maar de onschriftuurlijke oplossingen waartoe de Alverzoeners hun toevlucht hebben genomen roepen eerder grotere vragen op dan dat ze licht werpen op deze zaak, waardoor ze tegen het karakter van God ingaan – het fundament van ons vertrouwen in Hem.

Zonde en de menselijke verantwoordelijkheid

De uitdrukking “het doel missen” heeft een onschuldige klank, en toch houden de Alverzoeners vol dat dit de juiste betekenis is van op zijn minst sommige woorden die oorspronkelijk vertaald zijn met “zonde” in de Bijbel. Maar al was “het doel missen” ook de werkelijke betekenis, de eerste afleiding van alle Hebreeuwse en Griekse woorden voor “zonde” zouden op geen enkele manier bewijzen dat het woord “zonde”, zoals gebruikt in de Schrift, verwijst naar “het doel missen”. De afleiding van een woord beslist niet noodzakelijkerwijze zijn ware betekenis, want door de jaren heen kan het gebruik van een woord een andere betekenis krijgen.

Sir Robert Anderson schreef aangaande dit: “...het is het gebruik van een woord die zijn betekenis beslist; maar om je te laten leiden door zijn afleiding is even onwijs als het zou zijn om een man van zestig jaar te accepteren op het karakter die hij had toen hij een schooljongen was”.

Zonde is veel meer dan “het doel missen” zoals de Alverzoeners het graag noemen. Het is moreel kwaad, dat door het karakter van God verafschuwd wordt. In de Schrift komt overvloedig getuigenis voor aangaande dit feit. God haat de zonde. Zijn heilig karakter is er door bedroefd en vertoornd. Zijn rechtvaardigheid moet het veroordelen en bestraffen. Christus stierf voor onze zonden. De poel van vuur spreekt hiervan. En zullen de mensen ons nu vertellen dat God de zonde oorspronkelijk in Zijn hart bedacht en het in zijn schepselen inbracht voor hun bestwil en Zijn glorie? En trachten ze dat vanuit de Bijbel bewijzen?

Door het Bijbelvers uit Rom.5:12 naar zijn eigen leer te corrigeren beweert Mr. Knoch: “...het is niet waar dat zonde de bron is voor de dood van de nakomelingen van Adam”. “Het was de dood die de mens een verstokte zondaar maakte”. De mens wordt dus opnieuw vrijgesproken van zijn verantwoordelijkheid voor zijn zonde. Hij kan het niet helpen dat hij zondigt omdat hij zwak is vanwege het proces van het “het beroven van levenskracht” door de dood. En toch is het de gemeenschappelijke ervaring dat de mensen dikwijls zeer aanmatigend worden in hun zonde en opstand wanneer ze op hun sterkst en vol zelfvertrouwen zijn. En wie kan de waarheid ontkennen van Gods Woord aan Paulus: “mijne kracht wordt in zwakheid volbracht” en de reactie van Paulus: “Zoo zal ik dan veel liever roemen in mijne zwakheden....want als ik zwak ben, dan ben ik machtig” (2Kor.12:9 en 10). Wie van ons heeft dit niet ervaren? Als we sterk zijn worden we vrij gauw vol van zelfvertrouwen; als we zwak zijn zullen we des te meer bidden en op Hem steunen – en daarin ligt onze werkelijke sterkte.

Stel je voor dat Rom.5:12 zodanig wordt verdraaid dat het leert dat de dood de zonde veroorzaakt in plaats van de zonde de dood; stel je voor dat geleerd wordt dat de zonde niet de oorzaak is van de dood van Adam's nakomelingen, wanneer de Schrift toch zo duidelijk leert dat “het loon van de zonde is de dood” (Rom.6:23); dat “de zonde, voleindigd zijnde, baart den dood” (Jac.1:15) en dat “Christus gestorven is voor onze zonden” (1Kor.15:3).

Alverzoeners gaan verder dan dit door de mens vrij te spreken van zijn schuld en rekenen de verantwoordelijkheid voor de zonde aan God toe. Dit betekent dat God willens en wetens de boom van goed en kwaad geplant heeft in de hof om de mens te verleiden tot zonde. Het antwoord hierop wordt gevonden in Jac.1:13:

“Laat niemand als hij verzocht wordt, zeggen: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hijzelf verzoekt niemand”.

God heeft de verboden boom niet in de hof geplaatst om de mens te verleiden door er van te eten, maar om de relatie tussen Hem en de mens te benadrukken als dat van een schepsel tot zijn Schepper, als een dienstknecht tot zijn Heer.

Eén ding is zeker: als Adam op een wettige manier vrijgesteld zou kunnen worden voor zijn eerste zonde, dan dan alle mensen vrijgesteld zouden moeten worden voor al hun zonden en dan zou de grote witte troon niet meer nodig zijn.

Maar noch Adam, noch wij zullen zo licht vrijgesproken worden van onze verantwoordelijkheid. Welk argument er ook ter eigen verdediging gebruikt mag worden, de Bijbel zegt dat we in onze ongelovige staat “kinderen der ongehoorzaamheid” zijn en daarom “van nature kinderen des toorns” (Ef.2:2 en 3). Maar als het nu Gods bedoeling was dat de mensen zouden zondigden, en dat Hij alle dingen, als zodanig, werkt naar Zijn wil, hoe kan er dan iemand ongehoorzaam zijn? Als de operator het weefgetouw bediend, zijn dan niet de schietstoelen die terugwaarts gaan even gehoorzaam als die welke vooruit gaan? En waarom zouden we dan nog praten over toorn? Welke reden zou God hebben om boos te zijn over zonden, die Hij zelf gewild en bedacht heeft, om te begaan?

Verder, als God het heeft gewild en veroorzaakt dat mensen zonden begaan had Adam niet een perfect alibi toen hij zijn zonde toeschreef aan “De vrouw, die Gij mij gegeven hebt”, gelijk ook Eva toen ze verklaarde: “Die slang heeft mij bedrogen” (Gen.3:12 en 13). En was God dan niet onrechtvaardig door hen beiden te veroordelen?

De Alverzoeners hebben de eenvoudige leringen van de Schrift vervangen door menselijke filosofieën en zullen de veroordeling oogsten van hen die ze geleid hebben tot: “die hun gehoor van de waarheid afwenden.....tot fabelen” (2Tim.4:4).

Als er niet zoiets is als moreel kwaad, dan is het dwaas om over schuld en genade te praten, of over veroordeling en rechtvaardiging. Maar als er wel zoiets als moreel kwaad in de wereld is dan is het de vraag, wie pleegt het? God zegt: “de mens”; de Alverzoeners zeggen: God! Zonder blikken of blozen leggen ze de gehele verantwoordelijkheid neer bij Hem.

Zoals we dus hebben aangeduid zijn de Alverzoeners reeds schuldig aan een tweetal ketterijen, door de gehele verantwoordelijkheid voor de zonde bij God te leggen verdedigt en ontlast dat de zondaar. Mr. Knoch zegt in een opmerking aangaande Joh.12:39:

“Buiten de Schrift om horen we veel over de menselijke verantwoordelijkheid, en dat degenen die het licht verwerpen het oordeel verdienen die ze zelf hebben uitgelokt. Hier moeten we even pauzeren. Deze mensen (uit Joh.12:39) hadden de meest krachtige van alle predikers gehoord en de meest verbazingwekkende van alle wonderwerks gezien, en toch wordt ons duidelijk verteld dat ze niet konden geloven. De reden is dat de Schrift vervuld moest worden. Gods doel vereiste een zekere mate van ongeloof alswel van geloof....Om deze mensen, die niet konden geloven, te veroordelen met onherstelbaar en onherroepelijke ondergang is ondenkbaar van God.

Hier is een voorbeeld hoe Alverzoeners de Schriften verbuigen en verwarren om ze te laten overeenstemmen met hun eigen leringen.

Wij durven te zeggen dat niet één gewone lezer de konklusie uit bovenstaande passage zou trekken dat het God was die veroorzaakte dat deze Joden Christus verwierpen opdat Hij de profetie van Jesaja zou vervullen. De gedachte is eerder dat Gods Woord, uit de aard der zaak, perfect en accuraat is in zijn voorzeggingen, de zaak kon niet anders aflopen. Deze passage van Joh.12 verschaft zeker geen ondersteuning om God te beschuldigen voor het feit dat de mensen Christus verwierpen – en als het dat wel deed dan zou het tegengesteld zijn aan vele Schriftplaatsen zoals Joh.3:36, die zegt: “die de Zoon niet gelooft.....de toorn Gods blijft op hem”.

Wat ons het meest verbaast is dat de Alverzoeners maar doorgaan met argumenteren voor de onschuld van de mens, terwijl de Wet, die de scepter zwaaide gedurende vijftien honderd jaar, gegeven is met een speciaal doel:

“opdat alle mond gestopt worde en de geheele wereld voor God verdoemelijk zij”

(Rom.3:19).

Laat de lezer, in verband hiermee, ons niet beschuldigen voor de dubbele tong van de Alverzoeners, want het is bekend dat dezelfde schrijver die beweert dat de dood de zonde veroorzaakt, in plaats van de zonde de dood, de verantwoordelijkheid voor alle zonde toeschrijft aan God – ook verklaart dezelfde schrijver:

“Overtreding is zondigen tegen een bekende wet, die niet alleen de gebruikelijke straf met zich meebrengt, maar het toegevoegde ongenoegen van God tegen degene die Zijn voorschriften trotseert”.

Waarom er ongenoegen of straf zou zijn voor zonden waarvan het de bedoeling is dat mensen ze begaan begrijpen we niet. We weten alleen dat zulke tegemoetkomingen ongetwijfeld worden gemaakt omdat de Schrift daar te duidelijk over is om het te verdraaien, Mr. Knoch verwacht de zaak en geeft de oppervlakkige lezers de indruk dat hij achteraf gezien misschien nog niet zo ‘ongezond’ is in de leer.

Maar het grootste gewicht van de argumenten van de Alverzoeners legt de zonde rechtstreeks aan de deur van God. Het spreekt van “de gezegende resultaten wanneer de genade groeit in de vruchtbare grond van zonde” en zegt “zonde is....indirekt belangrijk voor de voldoening van Zijn liefde. Liefde kan niet besteed worden aan degenen die het verdienen”.

Maar, zo vragen we, heeft God Zijn Zoon dan niet lief? Hij zondigde nooit.

Het antwoord van de Alverzoeners is: De genegenheid van de Vader voor de Zoon.....is niet de liefde die uitgaat naar degenen die het het minst verdienen.....Het is eerder voorkeur dan liefde”

Dus houdt God van zondaren en heeft genegenheid voor Zijn Zoon! Wat een godslastering! En dat wanneer de voornaamste woorden voor liefde (agape en phileo) gebruikt worden om ons te vertellen dat “De Vader heeft den Zoon lief” (Joh.3:35; 5:20). De Schriften benadrukken, op vele manieren, het feit dat de Zoon het allerkostbaarste is voor het hart van de Vader.

Laten de Alverzoeners proberen om zichzelf en het mensdom te bevrijden van de last van de zonde en de verantwoordelijkheid voor zijn aanwezigheid te plaatsen bij God, maar Hij maakt het zo helder als kristal dat Hij de aanklacht niet accepteert. Hij haat de zonde en stelt de mens voor het begaan er van aansprakelijk (Ef.2:1-3). Hij verklaart hem schuldig (Rom.3:19). Hij vordert een straf en verklaart dat ze “des doods waardig” zijn (Rom.1:32; 6:23).

Het is, Gode zij dank waar, dat Hij, in eeuwige genade, de plaats van de zondaar heeft ingenomen in Christus, zodat wij kunnen worden “om niet gerechtvaardigd uit zijn genade door de verlossing die in Christus Jezus is” (Rom.3:24). Maar deze kosteloze gift kan alleen door ‘**geloof**’ worden ontvangen nadat we hebben toegegeven schuldige zondaars te zijn voor wie Hij stierf om ons te redden.

Het standpunt van de Alverzoeners

aangaande

De verantwoordelijkheid voor de zonde

We hebben gezien dat in hun poging om aan de schuld van de zonde te ontkomen de Alverzoeners niet aarzelen om Eén Persoon aan te klagen als de enig verantwoordelijke voor alles wat er plaats vindt in het universum. Alleen God, zo beweren ze, is verantwoordelijk.

Eén passage waarnaar ze steeds weer terugkeren als bewijs voor hun bewering is Ef.1:11, waar we lezen dat God “alle dingen werkt naar den raad van zijnen wil”.

Vanuit hun uitleg van deze passage zou moeten blijken dat God de aangelegenheden van de mensen zo manipuleert zoals iemand een machine bestuurt, zich keren tegen heiligen, zondaren, helden, schurken, predikers, dronkaards, zoals het Hem uitkomt, om ze later allen met Zichzelf te verzoenen.

Dit is natuurlijk ver bezijden de waarheid. Degenen die zo eenzijdig de wil van God benadrukken zouden zich moeten herinneren dat God de mens naar Zijn eigen beeld heeft gemaakt en naar Zijn eigen gelijkenis (Gen.1:26). Hij schiep iemand die, als Hijzelf, een eigen wil bezat; iemand waarmee Hij gemeenschap kon hebben, of, iemand die die gemeenschap kon verbreken door ongehoorzaamheid en zonde.

Dit beeld is geschonden, maar niet uitgewist, want in 1Kor.11:7 lezen we nog steeds dat de man is “het beeld en de heerlijkheid Gods”. Vergelijk hem met de hoogste vorm van dierlijk leven en u zult zien dat dit waar is.

Aldus lezen we dat onze Heer, met Zijn machtige engelen komen zullen “met vlamvend vuur wraak doende over degenen die God niet kennen, en over degenen die het Evangelie onzes Heeren Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.....daarom zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden”, terwijl Hij aan de andere kant verheerlijkt zal worden in Zijn heiligen, zoals Hij zegt: “overmits onze getuigenis onder u is geloofd geworden” (2Thess.1:8,10; 2:10).

Teksten die uit hun kontekst worden genomen worden veelvuldig gebruikt als voorwendsel en dat is zeker zo met het gebruik van Ef.1:11 door de Alverzoeners; in zijn kontekst blijkt Ef.1:11 een boemerang te zijn voor hun theorieën.

De voorafgaande kontekst informeert ons hoe het met Gods “uitverkorenen” gegaan is: “Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in hem vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde; die ons tevoren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus in Zichzelven, naar het welbehagen van Zijne wil” (Ef.1:4 en 5), en dat Hij “ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van zijnen wil,.....om in de bedeeing van de volheid der tijden wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is en dat op de aarde (niet “onder” de aarde als vermeld in Fil.2:10) is” (Ef.1:9 en 10), en dat wij, de uitverkorenen, een erfenis verkregen hebben “in hem in welken wij ook een erfdeel geworden zijn, wij die te voren verordineerd waren naar het voornemen desgenen die alle dingen werkt naar den raad zijnen wil” (Ef.1:11).

Klinkt vers 11 nu, in deze kontekst, als een argument dat God de auteur is van alles – zelfs van de zonde? Benadrukt het niet veel eerder Zijn soevereine controle over alles om Zijn eigen doelen uit te voeren? God is niet de veroorzaker van alles, maar overheerst, en op een wonderbaarlijke wijze zorgt Hij er voor dat alles wordt uitgevoerd volgens Zijn plannen.

Aldus lezen we in Rom.8:28:

“En wij weten, dat dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar zijn voornemen geroepen zijn”.

Alle dingen zijn op zichzelf niet goed voor degenen die God liefhebben, maar Hij beheerst alles zodanig dat *alle dingen* uiteindelijk tesamen ten goede medewerken.

Gods soevereiniteit, onderscheiden van Zijn beweerde direkte verantwoordelijkheid voor alle dingen, wordt ook naar voren gebracht door Oud Testamentische passages zoals:

“Hij vangt de wijzen in hunne arglistigheid, dat de raad der verdraaiden gestort wordt” (Job 5:13).

“Want de grimmigheid des menschen zal U loffelijk maken, het overblijfsel der grimmigheden zult Gij opbinden” (Psalm 76:11).

Maar zijn er geen concrete bewijzen dat God alle dingen – zelfs de zonde – tot stand heeft gebracht? Schiep Hij niet, bijvoorbeeld, de duivel en verharde Hij niet het hart van Farao?

Schiep God de duivel?

De Alverzoeners leren dat God speciaal een goddeloos wezen heeft geschapen om de zonde te introduceren in de wereld, zodat Hij de slachtoffers kon redden en hun toewijding winnen. Dit wordt verondersteld een demonstratie van Zijn genade te zijn. We hebben reeds vele passages, van gelijke strekking, van leidinggevende Alverzoeners, geciteerd.

Als bewijs brengen ze zulke passages naar voren als Joh.8:44, waar we lezen van “de duivel” die “een mensenmoorder was van den beginne”. Het begin van de loopbaan van Satan als “duivel” en “lasteraar” was niet het begin van persoonlijk bestaan. Dit moet toch vanzelf sprekend zijn.

Joh.8:44 verwijst niet naar het begin van Satan’s persoonlijk bestaan, zoals Lukas 1:2 of Joh. 15:27 niet verwijzen naar het begin waarvan gesproken wordt in Gen.1:1. De eenvoudige bedoeling is dat de duivel *een moordenaar was vanaf het begin van zijn loopbaan als zodanig*.

Dat de duivel niet is geschapen als moordenaar is duidelijk uit vele passages in de Schrift.

Jesaja 14:12-20 opent met een uitroep die alleen op Satan kan slaan: “Hoe zijt gij uit den hemel gevallen, o morgenster”. De passage vervolgt door de val en oordeel te laten zien die het resultaat zijn van zijn ambitie om zijn troon te verhogen “boven de sterren Gods” en om “den Allerhoogste gelijk te worden”.

Dit is ongetwijfeld waar Paulus, door de Geest, naar verwijst als hij waarschuwt tegen het aanstellen van een nieuweling tot opziener, “opdat hij niet opgeblazen worde en in het oordeel des duivels valle” (1Tim.3:6).

Ezechiël 28:11-19 kan tenslotte ook alleen maar op Satan worden toegepast. Van welk ander geschapen schepsel kon gezegd worden: “Gij verzegeelaar der som, vol van wijsheid en volmaakt in schoonheid, gij waart in Eden, Gods hof.....Gij waart een gezalfde, overdekkende cherub, en Ik had u alzo gezet; gij waart op Gods heilige berg.....gij waart volkomen in uwe wegen van den dag af dat gij geschapen zijt: *totdat er ongerechtigheid in u gevonden is*”.

De oorspronkelijke val van Satan kan het moment zijn waarnaar onze Heer verwijst in Lukas 10:18, toen Hij zeide: “Ik zag den Satan als een bliksem uit den hemel vallen”Het is zeker dat de Satan in de Schrift wordt voorgesteld als een gevallen wezen, niet als iemand die reeds slecht was toen hij geschapen werd. Als Satan inderdaad geschapen is als een slecht wezen, hoe kon er dan enige rechtvaardigheid zijn in zijn “veroordeling” (Joh. 16:11) of in het “triumferen” van onze Heer over hem en zijn horden op Golgotha? (Kol.2:15).

De duivel was dus van oorsprong geschapen als “morgenster” en was tot zijn val perfect, maar wanneer we de Alverzoeners er aan herinneren dat uit de aard der zaak iedere schepping van God perfect moet zijn, antwoorden ze “Natuurlijk! Door Satan te schapen schiep God een perfecte duivel!”. Aldus beweegt de boosdoener de mensen om hem te excuseren – en zichzelf – en de verantwoordelijkheid voor de zonde wordt aan de voeten van God Zelf gelegd.

De duivel wordt in de Schrift gepresenteerd als een vijand van God – en als onze vijand. Als het niet zo was dan zou het ijdel en oneerlijk zijn van God om Zijn volk te waarschuwen:

“Zijt nuchteren en waakt; want uwe tegenpartij de duivel gaat om als een briesschende leeuw, zoekende wien hij zoude mogen verslinden” (1Petrus 5:8).

Om zo'n waarschuwing uit te vaardigen, na de Satan speciaal er voor geschapen te hebben om de mensen te leiden in zonde en moeilijkheden, zou even vals zijn alsdat ik een boosaardige hond zou loslaten, en hem een signaal zou geven om u aan te vallen en dan schreeuwen: "kijk uit voor de hond".

De Alverzoeners zijn er natuurlijk zeker van dat God een goed doel voor ogen had door Satan te schapen om de mensen tot zonde te bewegen, maar waarom zouden we dan voor hem gewaarschuwd worden? God laat Zich niet in met dubbelzinnigheid.

De verharding van het hart van Farao

Maar zeggen de Schriften dan niet dat God het hart van Farao verharde? Vertelde God Mozes niet van tevoren dat Hij dat zou doen?

Jazeker, maar hieruit moeten we niet de konklusie trekken dat die "arme, lieve Farao" een gevoelig en getrouw hart had die dan vervolgens door God verhard zou worden.

De uitleg van de Alverzoeners, aangaande het verharden van Farao's hart, betreft God in oneerlijkheid, want Hij wordt verondersteld Mozes en Aáron naar Farao te hebben gezonden om te zeggen: "Laat Mijn volk gaan"; Dan als het ware in Farao's oor fluisteren: "Doe het niet!" . Dit verweekt God inderdaad in zowel oneerlijkheid als onrechtvaardigheid, want, volgens deze theorie zond God Mozes en Aáron naar Farao om te zeggen: "Laat Mijn volk gaan"; om daarna Farao te beïnvloeden om ze niet te laten gaan en hem dan straffen omdat hij ze niet heeft laten gaan.

De waarheid is dat God het hart van Farao alleen indirekt en door tussenkomst verharde. Hij kende de hooghartige trots van degene die zou zeggen: "Wie is de HEERE, wiens stem ik gehoorzamen zoude om Israël te laten trekken?" (Ex.5:2) en Hij moest hem nu dwingen om niet zo'n hoge toon aan te slaan. Hij wist dat pestilentie en verademing, oordeel en barmhartigheid, Farao's arrogant hart alleen maar zouden verharden, maar hij zond deze:

- 1)-om Zichzelf te rechtvaardigen. (er kon nauwelijks meer worden gedaan om Farao te overreden).
- 2)-om de wereld te laten zien wat er gebeurt met degenen die Hem weerstaan.
- 3)-om Zijn kracht te tonen om de Zijnen te bevrijden.

Zoals een opmerking in de Scofield Bijbel het terecht zegt:

"Door tussenkomst (dus niet rechtstreeks of in één keer) verharde God het hart van Farao door hem te noodzaken tot een zaak waartegen hij zijn eigen hart verharde door te weigeren om het te doen". De harten van vele criminelen zijn op dezelfde manier verhard door beide, oordeel en barmhartigheid. Zullen wij dan degenen beschuldigen die deze maatstaf (oordeel en barmhartigheid) hebben gebruikt, dat door hun toedoen de harten van de criminelen zijn verhard?

Ook leren Ex.9:16 of Rom.9:17 niet dat God Farao verwekt heeft om zijn hart te verharden en zodoende de wereld Zijn kracht te tonen. Hij verwekte hem om Zijn kracht aan de wereld te tonen, en dat is een geheel andere zaak.

Er worden drie vormen van spreken gebruikt aangaande de verharding van Farao's hart: "God verharde Farao's hart", "Farao verharde zijn eigen hart" en "Farao's hart werd verhard". We nemen aan dat alle drie dezelfde handeling omschrijven, want terwijl Farao zijn eigen hart verharde tegen de eis van God, was het God die eiste, aldus de omstandigheden creëerde in welke Hij wist dat Farao zijn eigen wil zou laten gelden, en aldus werd Farao's hart indirekt (niet rechtstreeks) verhard.

Wat is dan de grote les in het verhaal van Farao: Dat God het hart van sommige mensen verhard voor hun eigen bestwil? Het verslag zal tevergeefs worden onderzocht voor zo'n gedachte. Is het dan zo dat God het hart van sommige mensen verhard voor het bestwil van anderen, in Zijn alomvattend plan, en

dat beide evenzeer in Zijn wil zijn? Dit is ver van hetgeen de Bijbel leert. Het leert zelfs niet hetgeen het extreem Calvinisme vooronderstelt: dat we ons alleen maar gelukkig mogen prijzen als God ons niet verhard. Het moraal is dat God soeverein is; dat Hij ieder geschil wint, almachtig in beide, in het oordelen van Zijn vijanden en in het bevrijden van de Zijnen.

En er is nog een andere les, en dat is dat God nimmer kan worden aangeklaagd voor onrechtvaardigheid. Terwijl de Alverzoeners het voorval met Farao gebruiken om God te beschuldigen van misdaad, gebruikt Hij het zelf om Zich te rechtvaardigen. Veronderstel dat God geen oordelen had gezonden naar Farao in toenemende gestrengheid. Veronderstel dat Hij geen barmhartigheid had getoond na ieder oordeel, met uitzondering van de laatste. Farao zou dan nooit een zo volledig excuus hebben.

We hebben eenzelfde geval met de verharding van Israël. God wist dat die afvallige generatie verhard zou worden door de bewijzen en het pleiten na

Pinksteren en aldus verharde Hij hen indirekt door nog steeds met hen te handelen nadat ze Christus hadden gekruisigd. Maar veronderstel dat Hij hen in plaats daarvan direkt had afgesneden. Ze zouden dan nooit zo een groot excuus hebben gehad voor hun verwerping van Christus. Nu was hun schuld compleet, want door oordeel en barmhartigheid, door overweldigende bewijzen en hartstochtelijke verzoeken, had Hij Zijn handen de gehele dag uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegensprekend volk (Rom.10:21).

Hoe ziekelijk en lasterlijk, in het licht van dit alles, zijn de argumenten van de Alverzoeners aangaande de verharding van Farao en hun verdere argumenten met betrekking tot de ongelovigen, dat "Ze zijn niet gered omdat God hen niet heeft gered, en om geen andere reden, hoe dan ook".

We geloven in goddelijke en soevereine verkiezing, maar niet in willekeurige en onredelijke verkiezing, en al helemaal niet in algehele verzoening. In aanvulling op, en verenigbaar met de soevereine wil van God, is er nog een andere zeer belangrijke reden waarom er mensen zijn die ongelovig blijven. Dat zijn degenen die op zekere dag de Antichrist zullen aanbidden, ons wordt verteld dat "...daarom dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden. En daarom zal God hun zenden eene kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden gelooven; opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid" (2Thess.2:10-12).

De heiligheid van God betwist

We zijn het er natuurlijk mee eens dat God heeft toegestaan dat de zonde het universum is binnengekomen en dat Hij daarvoor de volle verantwoordelijkheid neemt, maar de Alverzoeners betogen dat Hij de zonde heeft bedacht en het in de wereld heeft gebracht door Satan teneinde genade te kunnen betonen, dat is echter lasteren tegen Zijn heiligheid.

We lezen dat in Zijn tegenwoordigheid de serafs riepen "Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heerscharen" (Jesaja 6:3). Habakuk zegt "Gij zijt te rein van oogen dan dat gij het kwade zoudt zien" (Habakuk 1:13).

In 1Petrus 1:15 lezen we: "Maar gelijk Hij die u geroepen heeft heilig is, zoo wordt ook gijzelve heilig in al uwen wandel".

Paulus vermaant ons, door de Geest, dat we niet moeten omgaan met christenen die in zonde leven; "met zodanigen....niet zult eten" (1Kor.5:11). Hij vermaant ons: "dat gij u onttrekt van een iegelijk broeder die ongeregeld wandelt" en vervolgt met: "teekent dien, en vermengt u niet met hem" (2Thess.3:6,14).

Hoe kunnen zulke vermaningen van enig gewicht zijn als God Zelf, in Zijn hart, de zonde bedacht heeft, en het dag in dag uit beschikbaar stelt door mensen en engelen die Hij dan manipuleert, totdat zelfs de ongoddelijken er misselijk van worden? En hoe erg worden de fundamentele feiten aangetast door te zeggen dat Hij dit alles doet als “een genadig middel tot een glorieus einde?”. Dit staat zeer ver af van de genade die de Schrift verkondigt.

Nee, zonde kan nooit met recht worden toegeschreven aan God, en het is juist de zonde die de boodschap van genade zo verhoogt. Het is genade, pure genade, bewerkt door een heilig God, in Christus, door de verantwoordelijkheid voor de zonde op Zich te nemen door de straf er voor Zelf te betalen, “de Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen”. We zouden ons onophoudelijk moeten verwonderen dat voor de schuldigen, de afkeurenswaardigen, veraf en dichtbij, de drieënige God ons aanbiedt: “de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade” (Ef.1:7) en dat we nu in het oor van de gemeenste zondaar kunnen fluisteren dat degene die gelooft: “en worden om niet gerechtvaardigd uit zijne genade door de verlossing die in Christus Jezus is” (Rom.3:24).

Het standpunt van de Alverzoeners

aangaande

De rechtvaardigheid van God in de eeuwigdurende straf

Eén van de belangrijkste argumenten van de Alverzoeners tegen de eeuwigdurende straf is hoe zij denken over de rechtvaardigheid van God.

Een “God” die ongelovige zondaars zou straffen in de poel van eeuwig vuur, terwijl Hij de zonde Zelf gewild en bedacht heeft – zo’n “God” zou een monster zijn en nog erger dan de duivel. Zo is het argument van de godslasteraars.

Maar dit argument is niet zo sterk als het op het eerste gezicht lijkt.

In de eerste plaats, beide, de Schrift en logisch denken vertellen ons dat het niet waar is dat een rechtvaardig God de zonde gewild en bedacht heeft.

Ten tweede, wie zijn de gevallen, bedorven en verdoemde zonen van Adam om voorbij te gaan aan de oordelen en veroordelingen van een heilig en eeuwige God? En zal iemand wiens hart is “bedriegelijk boven alle dingen en hopeloos verdorven” geroepen zijn om Gods karakter te evalueren?

Zal de veroordeelde crimineel zijn mening worden gevraagd van de juistheid van het over hem uitgesproken oordeel? F. W. Grant, in zijn “De mens en de toekomstige toestand” antwoord terecht: “Grant....de mens heeft een wil dat zijn oordeel bederft, lusten die zijn verstand verleidt: erkennende dat het toegeven aan zonde het geweten afstompt en het bederft het hart nog meer (en dit zijn lessen die we elke dag ervaren); erkennende dat hij een overtreder is en niet een onpartijdige rechter is in zijn eigen zaak”.

Maar de Alverzoener antwoordt zichzelf in deze zaak, want, het is onrechtvaardig voor God om de veroorzaker te zijn dat ongelovige zondaren eeuwig lijden op grond van het feit dat Hij de zonde Zelf heeft gewild en bedacht heeft, dan, om dezelfde reden is het onrechtvaardig om ook maar iemand te straffen. Waarom zouden ze gestraft worden of zelfs gekastijd voor het vervullen van de onweerstaanbare wil van God?

Het standpunt van de Alverzoeners

aangaande

De liefde van God in de eeuwige straf

Maar een God van eeuwige liefde zou zeker niet één van Zijn schepselen voor eeuwig straffen, zo argumenteert de Alverzoener, vergetende het feit dat Gods liefde oneindig is en ook de oorzaak is om te branden in verschrikkelijke toorn tegen degenen die het met verachting afwijzen, en zelfs de beschouwingen over liefde terzijde gelaten, God moet nog steeds rechtvaardig zijn

“Argumenteer toch niet zo”, zegt Mr. Robert Anderson, “laat ons denken aan koninklijke kleine kinderen in de koninklijke kinderkamer pratende over het lot van sommige beruchte criminelen, hun beslissing was dat ze hun vader zo goed kenden dat ze wisten dat hij niet ‘kon’ en niet ‘wou’ tekenen een “volmacht tot de dood”.

En opnieuw: “Het leerstuk van de Alverzoeners” zegt dezelfde schrijver, “hangt geheel af van de aanneming dat de liefde van God onverenigbaar is met het verderven van goddeloze mensen – een aanneming die geheel berust op onze eigen onwetendheid.....”.

De hier gegeven verklaringen van Anderson zijn bijna korrekt, maar niet geheel, want de aanneming van de Alverzoeners rust niet geheel op menselijke onwetendheid maar ook op de menselijke verdorvenheid, want we zijn eigenlijk geen onwetende kinderen! Inderdaad is zelfs de meest vrome heilige, met een goede reputatie in Christus, in zijn huidige staat geheel ongeschikt om voorbij te gaan aan de gerechtigheid of liefde van God in het straffen van de goddelozen.

Eén feit is helder: de Schrift leert de eeuwige straf van de goddelozen. We hebben reeds vele passages uit de Schrift geciteerd die dit nadrukkelijk bevestigen. Maar God heeft voor altijd de monden gesloten van degenen die dit zouden tegenspreken, in beide gevallen op grond van zowel gerechtigheid als van liefde, door in de wereld te komen en één van ons te worden, om onze beproevingen te smaken, ons lijden en onze smarten – om vervolgens als een crimineel, in onze plaats, terecht en gedood te worden.

Dus de gelovigen: “..worden om niet gerechtvaardigd uit zijne genade door de verlossing die in Christus Jezus is” (Rom.3:24).

Het bloed en de rechtvaardigheid van Christus zijn nu verkondigd “opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene die uit het geloof van Jezus is” (Rom.3:26).

En aangaande Zijn liefde: “Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden”(Joh.15:13) maar “God bevestigt zijne liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is als wij nog zondaars waren” (Rom.5:8) en inderdaad: “Want indien wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood zijns Zoons” (Rom.5:10).

Alverzoeners, in het algemeen, geloven natuurlijk niet dat Christus God is – een ernstige ketterij, en toch leren ze dat allen tenslotte gered zullen worden. Maar de Schriften bewijzen dat Christus God is zelfs daar waar zijn dood op Golgotha ter zake is, want Hand.20:28 verwijst naar “de gemeente Gods..... welke hij verkregen heeft door zijn eigen bloed”.

Het standpunt van de Alverzoeners

aangaande

De werkzaamheid van Golgotha

Het kruis van Christus, zo beweert de Alverzoener, zal allen verlossen. Zeggen de Schriften niet: “Hij is voor allen gestorven” (2Kor.5:15) en “En hij is eene verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der geheele wereld” (1Joh.2:2).

Ja, dat is waar, maar dat bewijst niet dat allen gered zullen worden, want na de verklaring in 2Kor.5 dat Christus stierf voor allen en dat God Hem voor ons tot zonde heeft gemaakt opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in hem. (2Kor.5:15, 21) gaat Paulus, door de Geest, verder met te zeggen:

“En wij als mede arbeidende, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben.

“...zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag der zaligheid” (2Kor.6:1,2).

Maar, zo wordt verder beweerd, dat, als de meerderheid, of slechts sommigen van Adam's geslacht, verloren zijn, zou dat een overwinning voor Satan zijn.

Maar hangt de overwinning, van Christus op Satan, af van wie de meeste volgelingen heeft? Het vergelijkenderwijs geringe aantal geredden bepaald niet zijn overwinning maar zijn nederlaag. Het was niet zijn doel dat de mensen in de poel van vuur zouden worden geworpen, nog veel minder dat hij daar zelf in zou worden geworpen. Hij verlangde de plaats van God in te nemen, met mensen en engelen onder zijn heerschappij.

Dus Paulus, aan wie “de prediking van het kruis” was toevertrouwd, kon zeggen:

“En Gode zij dank, die ons allen tijd doet triomfeeren in Christus, en den reuk zijner kennis door ons openbaar maakt in alle plaatsen.

“Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen die zalig worden en in degenen die verloren gaan:

“dezen wel een reuk des doods ten doode, maar genen een reuk des levens ten leven. En wie is tot deze dingen bekwaam?” (2Kor.2:14,15 en 16).

Als de eeuwige verdoemenis van sommigen een nederlaag voor Christus betekenen zou, zou het natuurlijk ook een nederlaag voor Paulus zijn, want die verkondigde Christus dood voor allen. Paulus echter, door de Geest, bevestigt hier duidelijk dat door Christus te prediken hij altijd zegeviert en door dat te doen was hij voor God “een goede reuk van Christus”, in beide “in degenen die zalig worden en in degenen die verloren gaan”, in beide gevallen wordt het volledig bewijs gegeven van de rechtvaardigheid en de liefde van God.

Laat de lezer van deze regels zich herinneren dat zoveel als wij, in onze gevallen staat, verlangen mochten enige rechtvaardiging te vinden in het accepteren van sommige argumenten van de Alverzoeners, bedenk dan dat alleen wat God zegt er toe doet, en Zijn Woord verklaart, herhaaldelijk en eenvoudig, het grote alternatief:

“Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem” (Joh.3:36).

De belangrijkste snaren op de harp van de Alverzoener

Er is één argument dat de Alverzoeners meer dan enig ander gebruiken. Het is het volgende:

God zegt dat allen tenslotte met Hem verzoend zullen worden, en *allen* betekent ook *allen*, niet *sommigen*, dus waarom zullen we er nog verder over redeneren? Waarom het niet in geloof aannemen?

Een goed en onverkort Engels woordenboek zal bewijzen dat, tenminste in die taal *allen* niet altijd betekent *zonder uitzondering*. Ook kan het niet betekenen allen *zonder onderscheid* tenzij aangeduid door een woord als *soort* of *wijze*, of uitgedrukt in het aangaan van verwantschap.

Het kan betekenen alle *zonder uitzondering*, als in “Ze waren allen aanwezig”. Of er kan mee worden bedoeld *de grootst mogelijke*, als in *Kom met alle spoed*. Het kan betekenen *zo veel*, als in *Waarom al die opschudding?* Het kan gebruikt worden in figuratieve zin, als in *Ze waren allen nerveus*. Of het kan worden gebruikt in een meer algemene manier van een gezamenlijk aantal, als in *Alle dames zijn aan het winkelen*.

In niet één dan alleen in de eerste van bovenstaande zinnen betekent allen, allen *zonder uitzondering*, en zelfs daar wordt het aangeduid met het woord “ze”.

En hoe staat het met de woorden die vertaald zijn met *allen* in onze Bijbels? Moeten we naar de universiteit gaan voor de definities van dat woord? Of zullen we gedachtenloos zijn uitleg accepteren dat “*alles* betekent *alles*?”. Dat doen we niet. We zullen ons als Bereeërs (Hand.17:11) gedragen en ons direkt tot de Schrift wenden om te zien of deze dingen zo zijn. Als we dan de kontekst onderzoeken en Schrift met Schrift gaan vergelijken leren we, in ieder apart geval, de bedoeling van de Geest.

Laat ons dan gaan naar zulke Schrift passages die hierop betrekking hebben en de meeste van deze passages noemen de Alverzoeners zelf om te bewijzen dat *allen* tenslotte gered zullen worden.

Mattheüs 17:11

“Doch Jezus antwoordende, zeide tot hen: Elía zal wel eerst komen, en alles weder oprichten”.

Terwijl deze passage, door de verdedigers van de Algemene Oprichting, jaren geleden werd gebruikt, wordt het nu niet meer algemeen gebruikt door de Alverzoeners. Waarom niet?

In Kol.1:20 lezen we dat God “alle dingen” tot Zichzelf zal verzoenen. De Concordant Vertaling vertaalt dit met “de wereld” en geeft aan dat deze passage Alverzoening leert. In Matth.17:11 lezen we dat Elía zal komen om weder op te richten “alle dingen”, dezelfde vertaling vertaald het gewoon met “alles” en verbind het met Hand.3:21, waar we de verklaring vinden: “Het heeft geen verwijzing naar menselijke bestemming...”. Maar waarom niet? Als de verzoening van “alle dingen” in Kol.1:20 algehele verzoening leert, waarom leert dan het wederoprichten van “alle dingen” in Matth.17:11 geen algehele verzoening?

De uitgevers van de Concordant Vertaling werden gedwongen tot deze inconsequentie omdat anders Matth.17:11 het herstel van alle dingen zou leren, zonder uitzondering, door Elía, en dat dan voor de wederkomst van Christus, het duizendjarig vrederijk en de grote opstand die daarop volgt.

Johannes 12:32

“en ik, zoo wanneer ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot mij trekken”.

Ten eerste leert deze passage niet dat onze Heer alle mensen naar Zich toe zal trekken om ze te redden. Degenen die ongelovig dit leven verlaten zullen voor Hem komen te staan voor de grote witte troon.

Het is duidelijk dat “allen” hier wordt gebruikt in algemene zin voor een gezamenlijk aantal. In Joh.6:44 lezen we dat niemand tot Christus kan komen tenzij de Vader hem “trekt”. En het is door Christus, verhoogd aan het kruis, dat Hij hen trekt. Alleen degenen die in geloof Zijn dood, als betaalmiddel voor hun zonden aannemen, zijn gered.

Handelingen 3:21

“Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen”.

Dit is een andere passage die gebruikt werd door de verdedigers van “universeel herstel”, maar het vers gaat verder met: “...wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van alle zijne heilige profeten van alle eeuw”.

Hoeveel van de profeten hadden de wederoprichting of verzoening voorzien van allen? Niet één! Hoe kan dan deze wederoprichting of herstelling, gesproken door alle de profeten, dan verwijzen naar een universele wederoprichting van mensen tot God? Deze “wederoprichting” moet inderdaad worden aangemerkt als de ondergang van degene die in opstand komen (vers 23). Hoe kan dit vers dan verwijzen naar de behoudenis van allen?

Deze passage verwijst naar de “wederoprichting” of ‘de zaken recht zetten’, van die dingen die fout zijn gegaan door Israëls ongeloof en afval – en dat is het thema van profetie.

Romeinen 11:26

“En alzóó zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen, en zal de goddeloosheden afwenden van Jacob”.

Deze passages wordt eveneens gebruikt door sommige Alverzoeners. Het “geheel” hier, zeggen ze, leert duidelijk dat niet één, die ooit een lid is geweest van het uitverkoren geslacht, verloren gaat.

Opgemerkt moet worden dat deze behoudenis van “geheel Israël” plaats zal vinden wanneer “De Verlosser uit Sion komen zal”. Dit is nauw verwant aan hetgeen we lezen in Hand.3:20-23 met betrekking tot de “wederoprichting aller dingen” bij de terugkomst van Christus. En daar wordt uitdrukkelijk verklaard dat “alle ziel die dezen Profet niet zal gehoord hebben, uitgroeid zal worden uit den volke” (Vers 23).

Hoe kan Rom.11:26 dan leren de redding of verzoening van alle Israëlieten die ooit hebben geleefd? Wat het wel leert is de redding van Israël als volk, geheel Israël in de tijd dat Christus verschijnt uit Sion om “de goddeloosheden afwenden van Jacob”.

Toen onze Heer op aarde was waarschuwde Hij Zijn verwerpers: “zoo wie gelasterd zal hebben tegen den Heiligen Geest, die heeft geene vergeving in eeuwigheid” (Mark.3:29) en het verslag in Handelingen toont aan hoevelen er die onvergeeflijke zonde hebben begaan. Zo zei onze Heer ook van Judas: “het ware hem goed zoo die mensch niet geboren ware geweest” (Matth.26:24) en bij een andere gelegenheid noemde Hij hem: “de zoon der verderfenis” (Joh.17:12). Hoe kan Rom.11:26 dan de behoudenis leren van alle Israëlieten die ooit hebben geleefd?

1Korinthiërs 15:22, 28

“Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzóó zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.

“.....opdat God zij alles in allen”.

Vers 22 schijnt voor Alverzoeners een tekst te zijn die hun leer volkomen omarmd. De opmerking in de Concordant Vertaling leest: “De algemeenheid van de dood, door Adam, is buiten kijf, dus wordt ons verteld: “in Christus zullen allen levend gemaakt worden”.

Maar hun probleem is dat, terwijl de Schrift duidelijk leert dat alle mensen “in Adam” waren en van hem afkomstig zijn, zij in het geheel niet leren wie “in Christus” zullen zijn.

Als 1Kor.15:22 alleen verwijst naar lichamelijke opstanding, dan heeft het woord “in” een behulpzame betekenis. Allen sterven ter wille van Adam: allen zullen allen opgewekt worden ter wille van Christus. Dit ontkennen wij niet en de Alverzoeners ook niet.

Maar in 1Kor.15:22 betreft het ook duidelijk de opstanding van hen die “in Christus” zijn, want vers 23 gaat verder met: “Maar een iegelijk in zijne orde: de eersteling Christus, daarna die van Christus zijn in zijne toekomst”. Let op dat de tekst niet vervolgd met te spreken van de opstanding van hen die niet “in Christus” zijn. Het handelt alleen over de opstanding van degenen die “in Christus” zijn. Zij waren “in Christus”, ze “slapen in Jezus” en zullen “levend gemaakt worden” in Hem.

Dus is de bedoeling van vers 22 is als volgt: “Als in Adam allen (die in hem zijn) sterven, zo zullen allen in Christus (die in Hem zijn) levend gemaakt worden”. We voegen dus geen woorden aan de Schrift toe, maar leggen de bedoeling uit dat als iets duidelijk is dan is het dit wel, terwijl we aan de ene kant de dood hebben van degenen die in Adam zijn, en aan de andere kant hebben we het levend maken van hen die “van Christus zijn”, die “in Hem” zijn. Dit laatste kan niet gezegd worden van degenen die opgewekt worden om voor de grote witte troon te verschijnen.

Het is “daarna” (vers 24-28), na het levend maken van degenen die van Christus zijn, dat God zij “alles in allen”, en dat door oordeel, niet door verzoening. God wordt alleen “alles in allen” na dat “alle dingen aan Hem (Christus) onderworpen zullen zijn”.

Filippenzen 2:9-11

“Daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd, en heeft hem eenen naam gegeven welke boven *allen* naam is,

“opdat in de naam van Jezus zich zoude buigen *alle* knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn,

“en *alle* tong zoude belijden dat Jezus Christus de Heere is tot heerlijkheid Gods des Vaders”.

Het woord “alle” (in de KJV, vertaald met: “iedere”) in ieder van de genoemde verzen is van hetzelfde Griekse woord dat dikwijls wordt vertaald als “allen” op andere plaatsen. De Alverzoeners zijn er zeker van dat het leert dat allen tenslotte gered zullen worden.

Leert Rom.10:9 niet, zeggen ze, dat “indien gij met uwen mond zult belijden den Heere Jezus.....zoo zult gij zalig worden”. En leert Fil.2:11 niet dat “alle tong” zal op een dag “belijden dat Jezus Christus de Heere is”?

Het antwoord is: Nee. In Rom.10:9,10 is belijdenis gekoppeld met geloven met het hart. In Fil.2:9-11 is dat niet zo. Hier is het eerder gekoppeld aan het buigen van allen, zelfs inclusief duivelse wezens, voor Christus. Wanneer dit gebeurt is het met het hart geloven dat God Christus heeft opgewekt uit de dood niet meer ter zake, want Zijn opstanding zal dan vanzelfsprekend zijn.

Rom.10:9,10 is duidelijk een zich voornemen. Fil.2:9-11 is een voorzegging. Belijdt nu Christus als Heer in waar geloof, en volgens Rom.10:9,10 zul je dan gered worden. Door dit te weigeren zul je volgens Fil.2:9-11 op een dag gedwongen worden om het te doen.

*Aldus leert Fil.2:9-11 algehele onderwerping en **geen** algehele verzoening.*

Efeziërs 1:9,10

“ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van zijnen wil, naar zijn welbehagen,

hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelven,

“om in de bedeeing van de volheid der tijden wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is en dat op de aarde is”.

Deze passage, evenals de voorgaanden, bewijst geen algehele verzoening, want de uitdrukking “alles tot één te vergaderen” betekent eenvoudig “samenvoegen”. In Rom.13:9, waar vele geboden in één zin worden opgesomd, is deze zelfde uitdrukking vertaald met “als in eene hoofdsom begrepen” en zelfs de “Concordante vertaling” vertaalt het met “samenvoegen” in Ef.1:10.

Het feit dat zelfs heden ten dage onze Heer Hoofd is over alle overheid en macht (Kol.2:10) inclusief de overheden en machten in de hemelse gewesten waartegen de gelovigen nu worstelen (Ef.6:12) zou dat genoeg bewijs moeten zijn dat het toekomstige samenvoegen in Christus niet de verzoening van allen kan betekenen.

Ef.1:10, leert eenvoudig dat er een dag zal zijn dat God alle dingen samen zal voegen in Christus. In elk geval zijn alleen de dingen “in de hemel” en “op aarde” hierbij inbegrepen.

Kolossenzen 1:19,20

“Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in hem al de volheid wonen zoude;

“en dat Hij door hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, door hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zoude tot Zichzelven, hetzij de dingen die op de aarde zijn, hetzij de dingen die in de hemelen zijn”.

Hier moet nauwkeurig worden gelet op de nadruk in deze passage. Vanuit de verklaringen van de Alverzoeners zou iemand bijna veronderstellen dat de woorden “alle dingen” twee keer worden herhaald, terwijl dit in feite het geval is met de woorden “door Hem”.

Deze passage verklaart niet dat de Vader alles met Christus zal verzoenen, maar veeleer dat het des Vaders welbehagen was dat er vrede gemaakt was door het bloed van Zijn kruis, om alles tot Zichzelf te verzoenen “door Hem”, en om dat te benadrukken wordt het “door Hem” twee keer herhaald.

Er is, met andere woorden, maar één weg voor verzoening van allen: ”door Christus”. Er is geen andere weg, want het is door het bloed van Zijn kruis dat de Vader vrede heeft gemaakt.

Het is waar dat in Kol.1:16 twee keer de term *ta panta* wordt gebruikt waar gezegd wordt dat “alle dingen” door Hem geschapen zijn, maar de term *ta panta* zelf betekent niet noodzakelijkerwijs “allen” zoals bijvoorbeeld in 1Kor.15:27, want daar verklaart de passage zelf dat het geheel duidelijk is dat God is uitgesloten. Inderdaad, het duidelijk omschreven punt in deze term, “de allen” brengt dat herhaaldelijk naar voren. Ook ligt de nadruk in Kol.1:20 niet op de algemeenheid van de verzoening, maar veeleer op des Vaders welbehagen betreffende de enige weg tot verzoening: “door Hem”.....”door Hem, zeg Ik”.

1Timotheüs 2:4-6

“welke wil dat alle menschen zalig worden en tot kennis der waarheid komen.

“Want daar is één God, daar is ook één middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus Jezus,

“die zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd”.

De Alverzoenders beweren hier dat als God de redding verlangt van allen, maar **“het niet kan”** volbrengen, dan is Hij niet almachtig, en als Christus Zichzelf heeft gegeven als een rantsoen voor *allen* maar *allen* worden niet gered, dan heeft Hij niet bereikt hetgeen Hij wou bereiken.

Dit argument mag overtuigend klinken totdat we ons realiseren dat het hier om verlossing van de zonde gaat, en niet om louter tegenspoed.

Dus **“het niet kan”** krijgt een nieuwe betekenis. Hij kan, moreel gezien, ongelovigen redden en, ofschoon het het verlangen van Zijn hart is om ze te redden, zal Hij het niet doen.

Omgekeerd zijn er dingen die God zegt die Hij niet verlangt, en die toch plaats vinden zoals we gezien hebben. “Zoude Ik eenigszins lust hebben aan den dood des goddeloozen? Spreekt de Heere HEERE” (Ez.18:23). En toch sterven er goddelozen. En opnieuw: “want Hij plaagt en bedroeft des menschen kinderen niet van harte” (Klaagl.3:33). En toch worden de mensen kinderen gekweld en bedroefd.

Er moet speciale aandacht gegeven worden aan 1Tim.2:4-6 in zijn kontekst. Een vermaning voor alle mensen te bidden wordt gevolgd door de bewering dat God wil dat allen gered worden en dat Christus Zichzelf gaf als een rantsoen voor allen. Omdat God de redding van allen verlangt en omdat Christus Zichzelf gaf als een rantsoen voor allen, zouden wij, Zijn volk, een gelijk verlangen moeten hebben en daarom bidden voor allen.

1Timotheús 4:10

“....God, die een behouder is aller menschen, maar allermeeft der gelovigen”.

Het is altijd moeilijk voor ons om te begrijpen hoe Alverzoeners de woorden van de Geest hier gebruiken en trachten te bewijzen dat tenslotte allen gered zullen worden. Als God allermeeft de Behouder is van hen die geloven, dan is Hij niet de Behouder van gelovigen en ongelovigen op gelijke wijze.

Als Hij allermeeft de Behouder van degenen was die niet geloven, de Alverzoeners beweren vanuit deze passage dat het waar is, dan zou dat blijken een groot wonder te zijn als Hij op enige dag zelfs de ongelovigen zou gaan redden. Maar er wordt duidelijk gezegd dat Hij allermeeft de Redder is van hen die geloven. De voor de hand liggende betekenis is dat terwijl Hij *potentieel* de Behouder van allen is, Hij *daadwerkelijk* de Behouder is van degenen die geloven, zoals de reddingboei die op de wal ligt potentieel de redder is van allen die daar zijn, is hij daadwerkelijk de redder van degenen die aan het verdrinken is.

Allen zullen niet gered worden

Maar u kunt nog steeds gered worden

In het licht van dit alles is de bewering dat “*alles* betekent *alles*” slechter is dan het af te doen met onbeduidend. God geeft overvloedige genade aan allen die het accepteren, maar laat niemand veronderstellen dat Hij tenslotte allen red ongeacht hun houding naar Zijn Zoon en Zijn volbrachte werk. Laat de mensen praten wat ze willen, het ernstige Woord van God blijft er bij dat er zijn, - en helaas teveel – “welker einde is het verderf” (Fil.3:19). Ja, “welk zal het einde zijn dergenen die het Evangelie Gods ongehoorzaam zijn?” (1Petrus 4:17).

Tot onze ongelovige vrienden zeggen we dan ook:

“En wij als medearbeidende, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben.

“Want Hij zegt: In den aangenamen tijd heb Ik u verhoord, en in den dag der zaligheid heb Ik u geholpen: zie, nu is het de dag der zaligheid” (2Kor.6:1 en 2).

“Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden” (Hand.16:31).

Grootschalige ketterij

Wij geloven dat we reeds voldoende hebben aangegeven dat de moderne Alverzoenings leer niet alleen ongezond is op één of twee punten van de leer; het is ketterij op grote schaal.

Het ontkent praktisch alle fundamenten van het geloof door duidelijk omschreven verklaringen of directe gevolgtrekkingen. Onder de grote leerstukken uit de Schrift die ze, feitelijk of in uitwerking, verwerpen zijn de volgende:

De heiligheid van God. Eén van de eerste, huidige, vertegenwoordigers van de Alverzoeners aarzelt niet om te verklaren dat alleen God uiteindelijk verantwoordelijk is voor de zonde omdat Hij het liet ontstaan. In zijn aantekeningen op Johannes 8 en 9, in de “Concordant Vertaling”, zegt hij: “God heeft de zonde geïntroduceerd in de wereld”. “Zijn doel vereist de aanwezigheid van zonde. Hij heeft een middelaar gemaakt – de Lasteraar – om dat virus te injecteren in de schepping. Dan red Hij zijn schepselen en ontvangt hun genegenheid”.

Dus onderdrukking, hebzucht, haat, lust, etc, waren oorspronkelijk door God bedacht, niet in het hart van Satan maar in het hart van God, en God, en niet Satan, wordt “de vader van de leugen”. Kan er nog een gemener aanval worden gedaan op de heiligheid van God?

De afvalligheid van Satan. Dit wordt ook ontkent. Een passage in 1Joh.3:8 welke verklaart dat “de duivel zondigt van den beginne” wordt gebruikt om te bewijzen dat God opzettelijk een goddeloos iemand heeft geschapen om de zonde in de wereld te introduceren.

Menselijke verantwoordelijkheid. Het ontkennen van dit feit volgt logischer wijze. In een aantekening op Joh.12:39 verklaart de “Concordant Vertaling” dat “Buiten de Schriften om horen we veel over menselijke verantwoordelijkheid”, maar dat er tenslotte sommigen waren die “niet konden geloven”, omdat “Gods doel een zekere mate van ongeloof vereist”. Om de man die niet kon geloven te veroordelen, zo wordt ons verteld “is ondenkbaar voor God”.

Zoals we hebben gezien leert de onderhavige passage in geen geval dat God de veroorzaker is dat deze Joden Christus verwierpen, maar veeleer dat Zijn geïnspireerde voorzeggingen over hen niet onjuist waren.

Menselijke schuld. Ook dit wordt in feite ontkend. Als zonde zijn oorsprong vindt in het hart en gedachten van God en Hij speciaal een goddeloos wezen heeft geschapen om “het virus te injecteren” in het menselijk ras, en Hij uiteindelijk alleen verantwoordelijk is voor de aanwezigheid van de zonde, hoe kan de mens dan schuldig worden gehouden? Waarom was het van Adam dan verkeerd door zich te verdedigen met: “De vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt” en Eva voor haar antwoord: “Die slang heeft mij bedrogen”? (Gen.3:12,13). En waarom zou Satan niet mogen antwoorden: “U heeft mij zo geschapen?”. En zou God in zo’n geval niet volkomen onrechtvaardig zijn geweest door over alle drie een vloek uit te spreken?

In Mr. Knoch’s “Overdracht van zonde” wordt verder stilzwijgend de ontkenning van menselijk schuld aangevoerd als hij zegt: ”...is het niet waar dat de zonde de oorzaak is van de dood van de nakomelingen van Adam.....het was de dood die de mens een zondaar maakte”. Verwijzende naar het “proces van levensberoving” door de *dood*, en niet de zonde, beweert hij: “Ze zijn geboren om te sterven, en dat is wat ze belet om rechtvaardig te handelen”. “Zonde is een bijproduct van sterfelijkheid”.

Om door zulke pogingen te ontkomen aan de schuld door de zonde antwoord Gods Woord ons dat de Wet speciaal is gegeven “opdat alle mond gestopt worde en de geheele wereld voor God verdoemelijk zij” (Rom.3:19). Rom.8:33 zegt: “Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?”. Als de beweringen van de Alverzoeners terecht zijn zou er moeten staan: “Wie zal ook maar iets ten laste leggen aan een ander?”.

Zonde. Zelfs de kracht van het woord zonde zelf wordt geneutraliseerd door de Alverzoeners. Eerder wijzende op alleen zijn wezenlijke betekenis dan tot hetgeen er werkelijk van wordt gezegd, zonde wordt simpel verondersteld te zijn een missen van het doel. In plaats van “moreel kwaad”, zijn ware naam, “zonde” te geven, laat Mr. Knoch spoedig zien wat zijn opvatting van moreel kwaad is, want hij vervolgt met te zeggen: “Gebrek om zich te schikken in enige standaard”, zelfs niet aan de natuurlijke wetten, “dat is zonde”. Doordat hij zonde “een misser, een fout, een gebrek” noemt beschrijft hij een voorval waardoor hij denkt een lijn te gooien over de boomtak, en beweert: “we belijden dat we vele malen zondigden voordat de taak was volbracht”. “Volwassen overweging” zegt hij: “ontkent niet dat sommige zonden veel meer zijn dan slechts een vergissing maar deze zijn slechts verergerde vormen van de centrale gedachten. Als God allen aanklaagt voor de zonde beweert Hij niet dat allen schuldig zijn aan de gruwelijkste overtredingen.....maar dat allen fout zijn”.

Dit is zijn opvatting over zonde. Geen wonder dat hij zich van de term “moreel” wil ontdoen in deze discussie en beledigd is omdat wij het gebruik ervan volhouden.

Ongehoorzaamheid. In Ef.2:2 worden ongelovigen genoemd “kinderen der ongehoorzaamheid”, maar de Alverzoeners zwakken dit af door uit te leggen dat “alles uit God is”, en “dat God het universum bestuurt in overeenstemming naar den raad van Zijnen wil” en door te vragen: “heeft er iemand Zijn bedoeling weerstaan?”. Maar als deze passage de uitleg van de Alverzoeners ondersteunt hoe kan er dan zoiets zijn als ongehoorzaamheid of hoe kan er iemand buiten de wil van God zijn, want vervullen niet de moordenaar, evenals de man van God, beide de bedoeling en de wil van God? Of was de dader van de moord God zelf?

Genade. Alverzoeners hebben heel veel te zeggen over genade, maar, als zonde niet de zonde is die de Bijbel veroordeeld, dan is genade niet de genade die de Bijbel aanbiedt. Zoals we hebben gezien in Ef.2:2-5, is genade Gods grote barmhartigheid en liefde naar de schuldigen, de afkeurenswaardigen. Als God bedoelde en veroorzaakte dat wij zouden zondigen is het slechts rechtvaardig als Hij ons van al zijn effecten bevrijdt.

Vergeving. Ef.1:7 verzekert de gelovigen dat ze “de vergeving der misdaden, naar den rijkdom zijner genade” hebben. Maar als de theorieën van de Alverzoeners waar zijn, kan de ongelovige terecht protesteren: “Vergeving! Waarvoor? God bedoelde dat ik zou zondigen; Hij is de veroorzaker dat ik zondig. Hij bewerkt de zonde door mij om Zijn plannen te volbrengen. En nu zou Hij me vergeving moeten schenken?”

Rechtvaardiging is een andere Bijbelse leer die, ofschoon in woord verkondigt, wordt de uitwerking er van in feite ontkent door de Alverzoeners. Als het Gods bedoeling was dat de mens zou zondigen, en door de mens de zonde uitwerkt, waarvan moet de mens dan gerechtvaardigd worden? Zou hij dan niet veeleer antwoorden aan God: “Hoe kan ik U rechtvaardigen voor het mij in zonde en ongerechtigheid trekken en mij er vervolgens van te verlossen?”.

Verlossing door genade en door geloof. “Door de eeuwen heen”, zegt Knoch: “zal het geloof niet belangrijk zijn voor Verlossing”. “Degenen die geloven zijn gered door Zijn genade.....degenen die niet geloven worden gered door Zijn oordelen....”. De redding van de ongelovige zal zijn door “zien” en niet door geloof.

Dit wordt gezegd, ondanks dat Hebr.11:6 verklaart dat “zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen” en ondanks Joh.3:36 degene waarschuwt die niet gelooft: “die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem”.

Het belangrijkste onderscheid tussen de Geredden en de Verlorenen. Voor de Alverzoeners is het zo dat allen potentieel gezien zijn gered. Het mag voor sommigen iets langer duren, dan voor anderen, om in het bezit te komen van behoudenis, maar God zal ze daar onvermijdelijk heen leiden.

Maar waarom zegt Rom.8:28 dan niet dat God alle dingen doet meewerken ten goede “voor alle mensen?”. En waarom verteld Rom.8:30 ons dat: “die Hij tevoren verordineerd heeft.....dezen heeft Hij ook verheerlijkt?”. Waarom staat er niet dat Hij allen zal verheerlijken?

Gebeden. Wat valt er, volgens de filosofie van de Alverzoeners, nog te bidden? Waar moet iemand voor bidden? Zou hij bidden voor de onbekeerde dronkaard? Waarom, als God hem in die toestand heeft gebracht voor Zijn eigen genadig doel? Zal hij bidden dat hij, voordat hij sterft, behouden zal worden? Waarom, als hij toch wel gered wordt en nog meer aardse vreugde aan zijn behoudenis beleven zal door langer in zonde te leven? Deze filosofie moet, uit de aard der zaak, iemands gebedsleven ondermijnen en laat hem nauwelijks enige reden om te bidden.

Evangelisatie. De apostel Paulus gaf zichzelf over aan een leven vol lijden, zwoegen en tranen om mensen voor Christus te winnen, maar waarom? Waarom missionarissen naar de heidenen zenden als meer zonde en leed tenslotte onvermijdelijk een grotere zegen en vreugde brengen? We vragen ons in alle ernst af, waarom laten we hen niet naar Christenloze graven gaan en naar de grote witte troon zodat hun behoudenis tenslotte meer glorieus zal zijn?

De toorn van God. Steeds maar weer lezen we in de Bijbel van de toorn van God over zonde en zondaren, maar waarom? Als Hij het plan had en de veroorzaker is om de mensen te laten zondigen, zou het dan niet onredelijk zijn van Hem om daarover dan kwaad te zijn?

De oordelen van God. Deze, vertellen de Alverzoeners ons, zijn meestal disciplinair en helend. Maar waarom dan ook maar enig oordeel, want tucht is toch een familie kwestie? “Want dien de Heere lief heeft, kastijdt Hij, en Hij geeselt een iegelijk zoon dien Hij aanneemt” (Hebr. 12:6) in zulke gevallen komt er geen rechtbank aan te pas.

Het is veelbetekend dat de Alverzoeners in het algemeen ook de fundamenten van het geloof ontkennen die verband houden met de Heilige Geest en de Persoon en het werk van Christus. Mr. Knoch en degenen die met hem verbonden zijn ontkennen dat de Heilige Geest een onderscheiden lid is van de Godheid, ze ontkennen de godheid van Christus en spreken van een “mystieke drieëenheid”. Ze ontkennen de maagdelijke geboorte van Christus, Zijn plaatsvervangende dood of Zijn lichamelijke opstanding niet maar hun filosofie ontkent de belangrijkheid van dit alles, want van welke belangrijkheid, bijvoorbeeld, is Zijn dood voor de zonde als Hij God niet is? Hoe kan een mens, of zelfs een engel, betalen voor de zonden der wereld?

Bij het sluiten van dit gedeelte aangaande Alverzoening smeken we met zowel de geredden als voor de ongeredden dat we niet verleid worden. De grote vraag van de menselijke bestemming is niet op te lossen door het bepalen van de wezenlijke betekenis van slechts enkele woorden als *allen*, *eeuw* en *hel* (Hades). Zinnen en paragraven hebben ook betekenissen en in de Schrift worden hemel en de poel van vuur gepresenteerd als alternatieven, en de bestemmingen van de geredden en de ongeredden staan lijnrecht tegenover elkaar. “Want alzóó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe” (Joh.3:16). “Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem” (Joh.3:36).

Maar aangezien de woorden van de Schrift hun belangrijkheid hebben, laten we er acht op slaan hoe God het woord *telos*, of *einde* gebruikt in verbinding met de ongelovigen:

“.....van welke het einde zal zijn naar hunne werken” (2Kor.11:15).

“welker einde is het verderf.....” (Fil.3:19).

“....welker einde is tot verbranding” (hebr.6:8).

**“.....welk zal het einde zijn dergenen die het Evangelie Gods ongehoorzaam zijn?”
(1Petrus 4:17).**

Als de beweringen van de Alverzoeners gezond waren zou iemand toch verwachten dat de Schriften zouden besluiten met een glorieuz tafereel waarin allen gered zijn, maar dat is ver bezijden de waarheid. Het sluit eerder met een waarschuwing en een dringend pleidooi:

**“...Zie, Ik maak alle dingen nieuw.....Maar den vreesachtigen, en ongelovigen.....hun deel is in den poel die brandt van vuur en zwavel, hetwelk is de tweede dood”
(Op.21:5-8).**

“Zalig zijn zij die zijne geboden doen.....maar buiten zijn de honden.....” (Op.22:14,15).

“En de Geest en de Bruid zeggen: Kom. En die het hoort, zegge: Kom. En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet” (Op.22:17).

De apostel Paulus doeld er ook duidelijk op dat er een dag zal komen die niet de welaangename tijd zal zijn om behouden te worden, hij pleit:

“Zie, nu is het de welaangename tijd, zie, nu is het de dag der zaligheid” (2Kor.6:2).

Hoofdstuk - 11

Voorwaardelijke onsterfelijkheid

Zullen de goddeloze doden ophouden te bestaan?

We hebben reeds die gedeelten van de leer, van “Voorwaardelijke Onsterfelijkheid” en “Vernietiging”, overwogen die temaken hebben met de ziel, leven, dood, het bewustzijn, etc. Dezen hebben veel gemeenschappelijk met Alverzoening. Beide (“*Voorwaardelijke onsterfelijkheid*” en “*Vernietiging*”) ontkennen het bewustzijn in de dood. Beide ontkennen de erkende betekenis van de termen die vertaald zijn met “eeuwigdurend” en “voor altijd en eeuwig”. Beide stellen dat God onrechtvaardig zou zijn om de goddelozen voor eeuwig te straffen.

Maar geen van beide heeft vanuit de Schrift vastgesteld dat eeuwigdurende straf daar (*in de leer van “Voorwaardelijke onsterfelijkheid” en “de leer van “Vernietiging”*) niet wordt geleerd.

Ze hebben dat vastgesteld door hun eigen beredenering en hebben daarna bewijs gezocht, uit bepaalde Schriftgedeelten, om hun konklusie te bewijzen. Door echter zo te doen zijn ze gedwongen om, zoals de Heilige Geest deze termen gebruikt, te ontkennen, en om de duidelijke verklaringen in het Woord van God te verdraaien.

Het wijdverspreid meningsverschil onder degenen die er aan vasthouden dat de goddelozen zullen ophouden te bestaan.

In het kamp van degenen die vasthouden dat de goddelozen tenslotte zullen ophouden te bestaan is er een groot verschil in meningen. De meesten van degenen die zich aan de leer van de “*Voorwaardelijke Onsterfelijkheid*” vasthouden, geloven dat de mens, sterfelijk zijnde, uit de aard der zaak, bestemd is om zijn aards bestaan te verlaten, en dat hij alleen door de vereniging met Christus de zogenoemde “onsterfelijkheid” kan verkrijgen.

Degenen die vasthouden aan *Vernietiging* geloven dat de goddelozen uitgeroeid zullen worden of dat hun bestaan beëindigd wordt. Dit is echter een zeer algemeen onderscheid, want, zoals we zeggen, het verschil van meningen in deze richting zijn veel en groot.

Sommigen geloven dat er een éénmalige handeling van Vernietiging zal zijn, anderen geloven in een proces van ondergang; sommigen denken dat het een straf zal zijn, anderen een genadige bevrijding van straf; sommigen dat de goddelozen ophouden te bestaan na hun eerste dood, anderen dat dit niet eerder plaats vindt dan na de tweede dood. Maar deze laatsten verschillen onderling of de tweede dood zijn slachtoffers onmiddellijk zal vernietigen of, eerder of later, na voldoende straf.

Sommigen geloven dat in het geval van de goddelozen de mens als zodanig op zal houden te bestaan bij zijn dood maar weer levend zal worden om veroordeeld en vernietigd te worden in de tweede dood, terwijl anderen het er voor houden dat, (volgens hun theorie) omdat de goddelozen ophouden te bestaan bij hun dood, er geen opstanding meer is voor hen.

Weer anderen houden het er voor dat “de ziel de dood van het lichaam overleeft tot de oordeelsdag, wanneer God beide, lichaam en ziel van de goddelozen, zal vernietigen in de poel van vuur”.

Waarom deze leringen een beroep doen op de ongelovigen

De leer van “voorwaardelijke onsterfelijkheid” en “vernietiging” doet op de ongelovige mens ongetwijfeld een groter beroep dan de leer van de Alverzoeners.

Ten eerste doen deze leringen meer een beroep op zijn begrip van rechtvaardigheid. Hij weet dat hij een zondaar is. Een gevoel van het berispelijk zijn heeft hem zijn hele leven nagejaagd en de theorie van de Alverzoeners dat God het heeft bedoeld dat hij zo moest zijn raakt hem niet.

Ten tweede wenst de ongelovige mens niet in de nabijheid van God te zijn. Gelijk zijn vader, Adam, vlucht en verstopt hij zich voor God. Kol.1:21, dat inderdaad verwijst naar onze vroegere ongelovige staat, zegt: “u...waart...vijanden door het verstand in de booze werken...”. De ongelovigen zijn ongelukkig en voelen zich niet thuis in de samenkomsten van de gelovigen; hoeveel te meer zouden ze zich evenzo in de hemel voelen! Aldus geven de meeste ongelovigen er de voorkeur aan om in de zonde te blijven als ze er maar van verzekerd zijn dat, welke straf er ook in het verschiet ligt, ze tenslotte niet meer zullen bestaan.

In verbinding met al deze theorieën, inclusief die van de Alverzoeners, is het droevige feit dat in veel gevallen dat wat mensen denken wat de Schrift behoort te leren hen verblind om te verstaan wat de Schrift werkelijk leert.

De etische vraag

De grote vraag in de gedachten, van allen die de eeuwigdurende straf ontkennen, is hoe een rechtvaardig en liefdevol God het toe kan staan dat één van Zijn schepselen eeuwig moet lijden, hoe kan Hij het kwaad toestaan een eeuwige plaats te hebben in het universum.

Maar God sluit voor altijd de monden van allen die Zijn rechtvaardigheid en liefde aan de kaak stellen wanneer Hij, op Golgotha, boven alle twijfel, toonde dat Hij oneindig is in beide; ook kan

Aangaande het laatste deel van deze vraag: dat God toestaat dat het kwaad voor eeuwig een plaats krijgt in het universum is een niet moeilijker vraag, etisch gezien, dan dat Hij zou toestaan dat het waar dan ook een plaats heeft, zoals het reeds zo vele eeuwen heeft gehad.

De theorie dat de goddelozen tenslotte niet meer zullen bestaan lost deze problemen niet op; het werpt nog maar meer vragen op.

Als God de goddelozen toch vernietigd zou het dan niet gevoelloze wreedheid zijn om ze ook voor maar iets te straffen? Verder, als, zoals sommigen geloven, vernietiging de straf voor de zonde is, dan kan Christus niet hebben betaald voor de straf, want Hij leed een onnoemelijke zielestrijd voor onze

schuld. Maar als, aan de andere kant, vernietiging een genadevolle bevrijding is voor verdere betaling voor de schuld, waarom was het nodig dat Christus betaalde voor de zonden van *alle* mensen? Als God voorbij kan zien aan de zonden van degenen die Christus verwerpen, hoeveel te meer geldt dit voor Christus Zelf? Natuurlijk geloven sommigen dat vernietiging geen van beide is, niet voor de straf van de zonde en ook geen genadevolle bevrijding van verdere betaling. Zij houden het er op dat, nadat de ongelovige volledig heeft betaald voor zijn zonden, hij vernietigd zal worden. Sr. Robert Anderson geeft hierop antwoord in zijn boek:

“Er wordt dus van ons gevraagd om in een God te geloven die Zijn macht alleen gebruikt om Zijn schepselen ‘bestaande’ te houden tot “de laatste penning” voor de straf is gevorderd, en die dan, als aan iedere rechtvaardige eis is voldaan, Zich vervolgens van hen afkeert om hun aan hun lot over te laten. En dit ook nog onder het voorwendsel dat God een God van liefde is!”.

Onder degenen die aan deze theorie aanhouden is er altijd de tendens om zonde te beschouwen vanuit de ogen van de zondaar en het zodoende te minimaliseren. Inderdaad is niemand van ons in staat, in onze huidige toestand, zonde te bezien zoals God het ziet. Bovendien, apart van het karakter of de kenmerken van de zonde zelf, wordt zonde nog meer “overvloedig zondig” in verhouding tot de positie van degene waartegen wordt gezondigd. Om mijn broeder zonder aanleiding te slaan zou een overtreding zijn. Door mijn moeder te slaan zou een grotere overtreding zijn; om de heerser van het land te slaan, zou een nog grotere overtreding zijn. Het is dan duidelijk dat iedere zonde tegen God oneindige proporties aanneemt.

Het moet echter worden opgemerkt dat er een verschil is tussen het begaan van zonde en het verwerpen van genade. Voor de eerste heeft God voorzieningen getroffen, maar niet voor de laatste. Ook vandaag, en onder degenen tot wie Gods openbaring is gekomen, is het niet langer een kwestie van de zonde maar een kwestie van de Zoon waaraan de behoudenis verbonden is.

“maar God bevestigt zijne liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is als wij nog zondaars waren” (Rom.5:8).

“in welken wij hebben de verlossing door zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom zijner genade” (Ef.1:7).

Aan zonde toegeven is één ding; maar om dan de verlossende genade met verachting af te wijzen is geheel iets anders.

Wat aangaande de heidenen?

Maar dit leidt ons tot een andere etische vraag die de voorstanders van *voorwaardelijke onsterfelijkheid* en de *vernietigers* samen beweren, maar in gebreke blijven om te beantwoorden: Wat aangaande de miljoenen heidenen die nog nimmer van Christus hebben gehoord? Wat zal hun lot zijn?

Laat het ten eerste gezegd zijn dat de Bijbel niet geschreven is om onze nieuwsgierigheid te behagen. Het is geschreven om ons Gods plan en het offer voor onze redding te brengen, hoe het ook met de heidenen gaat, wij zijn verantwoordelijk voor het accepteren of verwerpen van dat offer op het moment dat het ons bereikt, en hij die het offer niet accepteert, verwerpt het.

Als God dus zegt dat: *“Die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem” (Joh.3:36)* is het duidelijk dat degene tot wie deze boodschap komt op, deze basis geoordeeld zal worden.

Met de heidenen die dit niet hebben gehoord is het natuurlijk niet zo. Zij hebben dit offer niet geaccepteerd of verworpen omdat de boodschap hen niet heeft bereikt. Zoals Rom.10:14 het zegt:

“...En hoe zullen zij in hem gelooven, van welken zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij hooren, zonder die hun predikt?”.

Maar hieruit moeten we niet de konklusie trekken dat de heidenen, naar God toe, niet verantwoordelijk zijn voor alles, want terwijl het ongetwijfeld van toepassing is dat wij als verlore zondaren, die vaak ontrouw zijn in onze verantwoordelijkheid naar de verlorenen, zouden verwijzen naar die heidenen in de duisternis als “arme heidenen”. Beschrijft de Schrift hun toestand als niet alleen beklagenswaardig maar berispelijk.

“Want de toorn Gods wordt geopenbaard van den hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen, als die de waarheid in ongerechtigheid onder houden:

“overmits hetgeen van God kennelijk is, in hen openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard.

“Want zijne onzienlijke dingen worden van de schepping der wereld aan uit de schepselen verstaan en doorzien, beide zijne eeuwige kracht en Goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zijn” (Rom.1:18-20).

Vandaar dat de heidenen die niet van Christus hebben gehoord, ja, “die de wet niet hebben” lezen:

“Want zoovelen als er zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan” (Rom.2:12).

En dit, zegt Paulus, zal plaats vinden:

“in den dag wanneer God de verborgene dingen der menschen zal oordelen door Jezus Christus, naar mijn Evangelie” (Rom.2:16).

Het Evangelie dat aan Paulus is toevertrouwd is uniek. Het wordt genoemd “de verborgenheid” of “het geheimenis”. Eén onderdeel van dit geheimenis is de grote waarheid, ontvouwt in de brieven van Paulus, dat de mensen nimmer zijn of konden worden gered door religie of door werken en dat nu eens en voor altijd de verlost en verlost zijn door genade en door geloof in wat God hem heeft geopenbaard. (Rom.3:19-28; men vergelijk Hebr.11:4,5,6,7,39).

Dat de menigten heidenen de aan hen gegeven openbaring niet geaccepteerd hebben is duidelijk uit Romeinen 1. En toch zullen ze niet delen in de grotere schuld van hen die het offer is aangeboden en die het verworpen hebben: “de verlossing die er is in Christus Jezus”.

Onze Heer verklaarde dit principe toen Hij zei:

“En een iegelijk wien veel gegeven is, van dien zal veel geëischt worden” (Lukas 12:48).

Hetzelfde principe wordt naar voren gebracht in Matt.11:20-24, Op.20:12,13 en in nog andere Schriftplaatsen.

Er is veel dat we niet weten van het lot van de heidenen, maar er zijn enige fundamentele feiten waarvan we absoluut zeker mogen zijn:

1)—Ze zullen worden verdoemd zonder gehoord te zijn (Op.20:11-15).

2)—Ze zullen worden berecht: “een iegelijk naar zijne werken” (Op.20:13).

3)—Er zal rechtvaardig met hen gehandeld worden: “zou de de Rechter der gansche aarde geen recht doen?” (Gen.18:25).

Dit is alles wat ons is verteld. In verbinding hiermee zegt Sir Robert Anderson:

“Wat ons aangaat is het niet de theorie betreffende de straf voor de zonde, maar om er acht op te slaan dat we ontkomen aan de meer “ernstiger straf” van het verachten van de genade. Het zou anders zijn als de Christenheid diegenen, die het verwerpen, het alternatief gaf om terug te vallen naar de positie van allen die de openbaring nimmer heeft bereikt. Maar dat is niet onze keus”.

Bewijsvoering vanuit de Schrift

Met betrekking tot *Voorwaardelijke onsterfelijkheid* en *Vernietiging* is het belangrijk dat de argumenten, die hun voorstanders uit de Schrift halen, meestal éénzijdig, te doen hebben met de interpretatie van individuele woorden en uitdrukkingen. Sommige van dezen hebben we reeds overwogen, maar er zijn nog anderen die er ook direct bij betrokken zijn.

“Leven”

Onder degenen die er aan vasthouden dat de ongelovigen tenslotte op zullen houden te bestaan is er veel verwarring en misverstand over de verschillende woorden vertaald met “leven” in onze Bijbels.

Sommigen, die de schepping van de mens in herinnering brengen, wijzen er op dat God heeft: “in zijne neusgaten geblazen den adem des levens: alzoo werd de mensch tot eene levende ziel” (Gen.2:7). Dit leven, zeggen ze, is verbeurd door de zonde, zodat God dat terugneemt bij het sterven en de enige manier waarop het terug kan worden verkregen is door geloof in Christus. Er zijn echter vele variaties op deze theorie.

Maar het leven dat God in de neusgaten van de mens heeft geblazen is niet hetzelfde als het leven dat wordt verkregen door geloof in Christus. We hebben inderdaad reeds gezien dat er in het Grieks twee woorden zijn voor *leven* die het verschil tussen die twee aangeeft. De ene is *psuche*, of *levensadem*. Dit is duidelijk hetgeen God inblies in de neusgaten van de mens, en de gehele mensheid, inclusief degenen die nooit op Christus hebben vertrouwd, bezitten dit leven. De andere is *zoe*, of *werkzaam* leven, welke, terwijl het soms ook wordt gebruikt voor dit tijdelijke leven, het enige woord is dat wordt gebruikt voor het leven dat wordt verkregen door geloof in Christus.

Dit is waarom Mr. Otis Q. Sellers zo verkeerd is geweest door te leren dat het leven in 1Joh.5:12 (Die den Zoon heeft, die heeft het leven) gelijk is aan hetgeen God heeft ingeblazen in de neusgaten van de mens. Dit leven, zegt hij: “komt tot ons met iedere ademtocht”. In de dood, zo verklaart hij verder: “gaat de adem des levens terug naar God van wie het ook kwam”, aanvullende dat: “Aangaande de dood is de mens niet superieur aan de beesten”.

Maar het leven van 1Joh.5:12 komt niet tot ons met iedere ademtocht; het komt alleen tot ons door het geloof in Christus. Door het gebruik van het woord *zoe* zegt onze Heer:

“de woorden die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven” (Joh.6:63).

“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien gij gezonden hebt” (Joh.17:3).

Door ditzelfde woord te gebruiken aangaande de ongelovige mensen, die inderdaad de levensadem bezaten, zegt Hij: “zoo hebt gij geen leven in uzelve” (Joh.6:53), en met betrekking tot de gelovigen zegt Hij:

“die mijn woord hoort, en gelooft Hem die mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven” (Joh.5:24).

Hoe kan dit dan het leven zijn die we met elke ademtocht inademen?

“Onsterfelijkheid”

1Tim.6:6, waar we lezen dat het God is “die alleen onsterfelijkheid heeft”, wordt deze tekst vaak gebruikt om de zogenaamde “onsterfelijkheid van de ziel” te weerleggen. Er wordt beweerd dat, omdat alleen God onsterfelijk is, onsterfelijkheid alleen kan worden verkregen door vereniging met Hem, door Christus.

Maar ook hier verwarren onze vrienden onsterfelijkheid met het eeuwige leven dat alleen wordt verleend aan de verlostten.

Het oorspronkelijke woord, *athanasia*, betekent eenvoudig *onsterfelijkheid*. Het wordt nog twee keer in de Nieuwe Testamentische Schriften gebruikt, in 1Kor.15:53,54, waar ons wordt verteld dat wanneer “dit sterfelijke” zal “onsterfelijkheid” aangedaan hebben. Maar hier is de verwijzing duidelijk gericht op hetgeen plaats zal vinden in onze lichamen bij de opname. “de dooden zullen onverderfelijk opgewekt worden” zegt de apostel “en wij zullen veranderd worden” (vers 52). En om het geheel compleet te maken vervolgt hij: “Want dit verderfelijke [verwijzende naar de doden] moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen” (vers 53). Het zijn dan onze lichamen die onverderfelijk en onsterfelijk zullen worden. In inderdaad alle zes de gevallen waar het equivalent “sterfelijk” wordt gebruikt, wordt er duidelijk verwezen naar het lichaam, zoals in “sterfelijk lichaam”, “sterfelijk vlees”, etc. Maar de ziel wordt nooit *sterfelijk* genoemd. De ziel sterft niet als het lichaam sterft. De ziel is in die zin onsterfelijk dat het in een bewuste toestand blijft voortbestaan.

Het is waar dat alleen God werkelijk onsterfelijk is. Het is “in Hem” dat “wij leven”, en bewegen” en “zijn wij” (Hand.17:28) maar dit bewijst net zo min dat de ziel sterft alsdat de engelen zouden sterven. Gods onsterfelijkheid en wezen zijn onafscheidelijk verbonden; dat van de ziel afgeleid en afhankelijk, maar de ziel is in die zin onsterfelijk als boven omschreven. Zij die “het lichaam dooden.....en de ziel niet kunnen dooden” (Matth.10:28).

Het is op basis van 1Tim.6:16 dat sommigen beweren dat, uit de aard der zaak, ongelovige mensen tenslotte uit hun “bestaan” moeten gaan. De meesten die deze mening aanhangen leren ook dat de goddeloze doden opnieuw zullen worden opgewekt om te verschijnen voor de grote witte troon en moeten lijden in de tweede dood. Maar hetgeen niet meer bestaat kan ook niet worden opgewekt, ook is de tweede dood een natuurlijke wet; het is een goddelijk oordeel.

Anderen beweren, teneinde dit dilemma te ontwijken, dat de verlorenen voor altijd verdwijnen bij de eerste dood. Maar dezen worden gevangen in een nog groter dilemma en zijn gedwongen om onbeschaamd die passages geweld aan te doen die de opstanding van de goddeloze doden voorzeggen. Verwijzende naar de grote witte troon (Op.20:11-15) zegt één van hen: “Het gaat hier duidelijk over het oordeel over gelovigen”. Hoe is het mogelijk! Alsof er ook maar enige gedachte kan zijn aangaande gelovigen die in de poel van vuur geworpen zouden worden! Dezelfde schrijver ontkent dat de verlorenen “een verklaring aan God moeten geven van hun werken” omdat ze dan “de één of andere opstanding zouden moeten hebben”

Volgens deze theorie zouden we Rom.8:1 moeten lezen als: “Zoo is er dan nu gene verdoemenis voor degenen die *buiten* Christus Jezus zijn” en de goddelozen konden doorgaan met zondigen zonder angst te hebben voor een oordeel als dit aardse leven voorbij is. Hoe tegengesteld is dit alles aan de duidelijke woorden in de Schrift:

**“En gelijk het den menschen gezet is éénmaal te sterven, en daarna het oordeel”
(Hebr.9:27).**

“Vernietigen” en “vergaan”

Maar veronderstellen de woorden “vernietigen” en “verdwijnen”, in verbinding met de goddelozen, niet dat de verlorenen tenslotte zullen ophouden te bestaan?

Sommigen beweren dat dat zo is, dat deze woorden aangeven een “absoluut ophouden” van het bestaan. Eén beweert dat “het woord *verdwijnen* voor ons is gedefinieerd in 1Kor.15:18” waar wordt gezegd: “Zoo zijn dan ook *verloren* (verdwijnen) die in Christus ontslapen zijn”.

Een onderzoek naar het gebruik van dit woord vertaald met “verdwijnen of vergaan of omkomen) in 1Kor.15:18 laat ons zien hoe bedrieglijk zulke verklaringen zijn. Verdwenen de zakken uit Matth.9:17? Kwam Christus om degenen te verlossen die niet bestonden (Matth.18:11). Vond de vrouw uit Lukas 15:9 een penning die niet bestond? In ieder van deze passages is het woord *apollumi* vertaald met “verloren” in 1Kor.15:18.

Verscheidene Oud Testamentische woorden die vertaald zijn met “uitroeien” en “ondergang” in onze Bijbels worden door deze leraren verondersteld de leer van *vernietiging* te ondersteunen, maar de woorden die zij noemen beschrijven de uiteindelijke verdoemenis van de goddelozen en worden eveneens gebruikt om tijdelijke oordelen te omschrijven. In alleen uitzonderlijke gevallen kunnen ze ontegenzeggelijk worden gerelateerd aan het laatste oordeel.

Ook ondersteunen de verschillende Nieuw Testamentische woorden, vertaald met “verderven” niet de betekenis van *vernietiging*. Het eten van voedsel ten aanschouwe van een zwakke broeder zal hem niet verderven (Rom.14:15). De “man van de zonde” zal niet worden verdorven als Christus komt (2Thess.2:8) want daarna zal hij folteringën lijden in de poel van vuur (Op.19:20).

Het boek Prediker is misschien de vesting van degenen die leren dat de doden niet blijven bestaan. Het is echter interessant dat de passages die er zijn uitgelicht om dat te bewijzen (Pred.9:5) het tegendeel te kennen geven – dat de doden blijven bestaan. Bovendien is de belangrijkste konklusie van Pred.12:13,14 dat de mens God moet vrezen en Hem moet gehoorzamen omdat Hij ieders werk in het gericht zal brengen. Deze konklusie is zeker niet getrokken uit verklaringen dat de dood een “ophouden van het bestaan” is.

“Eeuwig” en “voorgoed”

Het is waar dat het woord *aion* letterlijk *eeuw* betekent, maar een eindig woord moest noodzakelijkerwijs gebruikt worden om de *oneindige* duur van de tijd te omschrijven; vandaar het taalgebonden gebruik van *aion* in de Schriften.

Het taalgebonden gebruik van *aion* is niet onverenigbaar met zijn letterlijk gebruik in passages waarin duidelijk naar *bijzondere aions* wordt verwezen. Waar er niet wordt verwezen naar een bijzondere *aion*, beschrijft *aionian* eindeloze duur. Het wordt gebruikt voor personen en dingen die van nature zonder einde zijn, als God (Rom.16:26) Zijn glorie (1Petrus 5:10) de Heilige Geest (Hebr.9:14) de door Christus teweeggebrachte verlossing (Hebr.9:12) etc. In 2Kor.4:18 wordt het in contrast gezet met hetgeen “*tijdelijk*” is. Maar de uitdrukking “*van eeuwigheid tot eeuwigheid*” beschrijft vrij zeker *eindeloze duur*. Als de straf van de goddelozen tijdelijk was zou God de duur daarvan nooit hebben omschreven door het gebruik van de woorden *van eeuwigheid tot eeuwigheid* (Op.14:11; Op.20:10) want deze uitdrukking wordt gebruikt om het eindeloze bestaan van God te omschrijven (Op.10:6).

En hoe, vragen wij ons af, kan de eindeloosheid anders worden omschreven? Welke betere uitdrukking kan daarvoor worden gebruikt?

De dag van verlossing

We weten niet alles van Gods bedoelingen met de eeuwigdurende straf van de goddelozen. Zoals “in een groot huis” er vele soorten vaten zijn waarvan “sommigen tot eer” en “sommigen tot oneer” maar allen voor het gebruik zijn, misschien zal dat zo zijn in het universum in de komende eeuwen.

Sir Robert Anderson, uit wiens boek we reeds eerder hebben geciteerd, wijst er op dat:

“God heeft nergens gezegd dat de goddelozen alleen blijven bestaan voor de straf. Door de hele schepping heen, en zelfs in de wereld die de microscoop ons openbaart, lijkt ieder schepsel een opdracht te hebben, waarom zouden we voorwenden dat het in de hel (hades) anders is? Het zou slechts dwaasheid zijn om hier verder op in te gaan en te theoretiseren over de mogelijke bezigheden van de verlorenen; maar mogen we niet veronderstellen dat in de oneindige wijsheid van God, dat Hij een doel heeft waartoe zij moeten dienen?”.

Het is één van de listen van Satan om populair te zijn, door dikwijls de opvattingen over de hel te verminderen, en op te eisen dat zo’n duivelse wreedheid ondenkbaar is voor God. Maar de populaire opvatting van de hel is niet méér Schriftuurlijker dan de populaire opvatting van de hemel.

We weten echter, wat het karakter ervan ook mag zijn, dat de vlammen en kwellingen die de goddelozen te wachten staan, in de Schrift zijn aangegeven in termen van de meest ernstige waarschuwingen. De gedachte aan “de toorn van God” is inderdaad verschrikkelijk om te overdenken.

We danken God dat op het moment dat we dit schrijven Hij nog steeds Zijn liefde en barmhartigheid openbaart. Het is nog steeds de “aangename tijd”, de “dag van verlossing”. Vandaar dat we diegenen smeken die nog niet gered zijn om Christus te vertrouwen als hun Verlosser voordat het te laat is. Ook wij, die eens “kinderen der ongehoorzaamheid” en “kinderen des toorns” waren, evenals de anderen.

“Maar God, die rijk is aan barmhartigheid, door zijne groote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft,

“ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus,

“en heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus,

“opdat Hij zoude betoonen in de toekomstige eeuwen den uitnemenden rijkdom zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus (Ef.2:4-7).

En wat Hij heeft gedaan voor de schrijver wil Hij ook voor de lezer van dit boek doen. Want Hij is: “niet willende dat eenigen verloren gaan (2Petrus 3:9).

“Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden” (Hand.16:31).

Hoofdstuk - 12

De uiteindelijke bestemming van degenen die gered zijn

Als we de uiteindelijke bestemming van degenen die gered zijn overdenken gaan onze gedachten terug naar de begintekst van de goddelijke Openbaring:

“In den beginne schiep God den hemel en de aarde” (Gen.1:1).

Als we de bestudering van geheel de Schrift gedaan hebben totdat we de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, aan het einde, hebben bereikt, is het duidelijk dat God een tweevoudig doel heeft met het universum: één deel is gerelateerd aan de aarde, het andere deel aan de hemel: één voor het Koninkrijk van Christus, de andere voor het lichaam van Christus; de éne: “gesproken door den mond van alle zijne heilige profeten van alle eeuw” (Hand. 3:21), de andere: “die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest” totdat het door openbaring bekend is gemaakt aan de apostel Paulus. (Rom.16:25).

Er wacht degenen die gered zijn een glorieus uitzicht in beide delen van dit tweeledig doel ofschoon in beide gevallen de uiteindelijke bestemmingen niet gelijktijdig worden bereikt.

De Koninkrijks heiligen

We hebben bijvoorbeeld gezien dat degenen die in de voorbije eeuwen gered zijn een opstanding wacht: “ten eeuwigen leven” (Dan.12:2) of zoals Johannes, geïnspireerd, het zegt: “tot de opstanding des levens” (Joh.5:29).

We weten ook dat deze opstanding meer zal zijn dan alleen een wederopleving of opwekking van het lichaam. Er zal een glorieuze verandering plaats vinden. Het uitgeteerde, gebroken lichaam dat in de aarde was begraven in smart en vernedering zal opstaan in glorie en gereed zijn om in de aanwezigheid van God te verkeren.

Dat is waarom Job, als hij verwijst naar zijn eigen opstanding, sprak van wachten “totdat mijne verandering komen zoude” (Job 14:14).

“Want ik weet, mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan;

Note van de vertaler: In de King James luidt het laatste gedeelte van deze tekst als volgt

“And that He shall stand at the latter day *upon the earth*”.

“en als zij na mijne huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vleesch God aanschouwen;

“denwelke ik voor mij aanschouwen zal...” (Job 19:25-27).

Er zou zorgvuldig aandacht moeten worden geschonken aan het feit dat Job hier uitzag naar zijn opstanding in relatie met de terugkomst van Christus naar de aarde, zo deden dat later ook de gelovigen onder het volk Israël.

David, wiens vooruitzicht ook was gericht op de glorieuze regering van zijn “Zaad”, verklaarde:

“Maar ik zal uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen, ik zal verzadigd worden met uw beeld als ik zal opwaken’ (Psalm 17:15).

Daniël zag uit naar een opstanding “ten eeuwigen leven” na de tijd van benauwdheid die over de wereld zal komen en voor de terugkeer van de Messias, en voorzegde dat in die tijd ‘De leeraars nu zullen blinken als de glans des uitspansels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk” (Dan.12:3).

De twaalf apostelen keken zeker ook vooruit naar het regeren van Christus en naar hun prominent deel daarin, want we horen hen vragen: “Heere, zult gij in dezen tijd aan Israël het Koninkrijk wederoprichten?” (Hand.1:6), we moeten niet vergeten dat de Heer kort daarvoor hen had beloofd de “twaalf tronen” in het Koninkrijk (Matth.19:28).

Zelfs de heiligen, die leven zullen gedurende de periode van de grote verdrukking, of ze nu sterven of blijven leven, zullen het vooruitzicht hebben van het glorieus regeren van Christus op aarde. Aldus lezen we in Op.2:26,27:

“En die overwint en die mijne werken tot het einde toe bewaart, ik zal hem macht geven over de heidenen,

“en hij zal ze hoeden met eenen ijzeren staf.....gelijk ook ik van mijnen Vader ontvangen heb”.

Zo lezen we eveneens van de martelaren uit de grote verdrukking in Op.20:4:

“...en ik zag de zielen dergenen die onthoofd waren om de getuigenis van Jezus, en om het woord Gods.....en zij leefden en heerschten als koningen met Christus de duizend jaren”.

En dus horen we het “nieuwe lied” van Op.5:9,10:

“En zij zongen een nieuw lied, zeggende: Gij zijt waardig dat boek te nemen en zijne zegelen te openen; want gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met uw bloed, uit alle geslacht en taal en volk en natie;

“en gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren, en wij zullen als koningen heerschen op de aarde”.

Blijkbaar zal iedere partij in het “konkrijk der hemelen” een grote gedaanteverandering ondergaan in degenen die daarbij betrokken zijn, en, terwijl het waar is dat onze vernederde lichamen veranderd en bekleed zullen worden “opdat het gelijkvormig worde aan zijn heerlijk lichaam”, en dat dit plaats zal vinden wanneer we onze Heer zien bij de opname, twijfelen we er niet aan zoals de apostel van de besnijdenis, Johannes, in 1Joh.3:2 schrijft, en dit is speciaal geschreven voor de gelovigen die op aarde zullen leven nadat de leden van het lichaam van Christus zijn opgenomen, want ook “zij zullen Hem gelijk wezen” wanneer Hij terug komt om te heersen en zij “zullen Hem zien gelijk Hij is”.

Al deze gelovigen behoren behoren bij het profetische doel en verwachten posities en zegeningen op aarde. Voor hen zal de Heer dan, in de volle betekenis van het woord, zijn “Immanuël” -- “God met ons”, en met Zijn komst zullen de lang beloofde “tijden der verkoeling” komen.

Het lijkt er inderdaad op dat zelfs na die duizend jaren van Zijn weldadige regering dezen nog steeds hun plaats op aarde zullen hebben, want Op.21 opent met “een nieuwe hemel en een nieuwe aarde” en “een grooten stem uit den hemel” die zegt:

“...Zie, de Tabernakel Gods is bij de menschen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen en hun God zijn”. (Op.21:3).

De hemel en de aarde zullen dan duidelijk open zijn naar elkaar, want in vers 2 van deze passage zien we de heilige stad, het Nieuwe Jeruzalem, “nederdalende van God uit den hemel”.

Dat de heiligen van de hemel en de aarde zich zullen verheugen in een innig verbonden omgang hetgeen verder aangeduid wordt in de brieven van Paulus, alwaar we lezen dat het de bedoeling is van God....

“...en dat Hij door hem vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises, door hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zoude tot Zichzelve, hetzij de dingen die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn” (Kol.1:20).

“om in de bedeeeling van de volheid der tijden wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is en dat op de aarde is’ (Ef.1:10).

De leden van het lichaam van Christus

Voor degenen die op Christus hebben vertrouwd gedurende deze eeuw van Zijn verwerping laten de brieven van Paulus een zelfs nog glorieuzer uitzicht zien – een hemels vooruitzicht, want in een afwisselend taalgebruik spreekt de apostel van “de hoop die u weggelegd is in de hemelen” (Kol.1:5).

Zoals we reeds hebben gezien is ons direkt uitzicht naar het komen van “de Heer Zelf” om ons weg te nemen om zo voor altijd met Hem te zijn (1Kor.15:51-53; 1Thess.4:13-18). Met betrekking tot deze gebeurtenis verklaart de apostel:

“Zie, ik zeg u eene verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden” (1Kor.15:51).

Aangaande deze verandering wordt verder verwezen naar in Fil.3:20,21, waar de apostel verklaart:

“Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus,

“die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat het gelijkvormig worde aan zijn heerlijk lichaam, naar de werking waardoor hij ook alle dingen zichzelf kan onderwerpen”.

En in 1Kor.15 beschrijft hij deze verandering opnieuw maar dan voor degenen die in Christus gestorven zijn:

“Alzóó zal ook de opstanding der dooden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelijheid, het wordt opgewekt in onverderfelijheid.

“Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht.

“Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt” (1Kor.15:42-44).

“en gelijkerwijs wij het beeld des aarschen gedragen hebben, alzóó zullen wij ook het beeld des hemelschen dragen” (1Kor.15:49).

We zijn er van verzekerd dat onze omstandigheden dan eveneens veranderd zullen zijn, maar het beste van alles is dat wijzelf veranderd zijn, nooit meer strijden met onze boze, gevallen natuur; nooit meer in gebreke blijven en nooit meer onze gezegende Heer te schande maken!

Hierna komt de “rechterstoel van Christus” en het toekennen van beloningen voor de voor Hem acceptabele verrichte dienst. Ofschoon er bij deze gelegenheid sommigen verlies zullen lijden, verzekerd het geopenbaarde karakter van onze Heer ons dat Hij overvloedig de nederigste dienst, ondernomen in oprechtheid en verstand, voor Hem, belonen zal, en eveneens ieder verlangen, gebed en inspanning om Hem te eren, en het eventueel lijden terwille van Hem. Als de gever van “alleen een beker koud water in de naam eens discipels...hij zal zijn loon geenszins verliezen” in het komende koninkrijk (Matth.10:42) hoe edelmoedig zal het Hoofd van het Lichaam Zijn heiligen belonen voor oprechte, misschien stamelende, getuigenissen die worden gegeven om verlorenen voor Christus te winnen, voor Bijbelstudie materiaal die biddend is uitgedeeld, voor verrichte dienst die ondanks vermoeidheid van het lichaam is gedaan, voor gebrachte offers en voor het geduldig dragen van lijden!

Na deze ontmoeting in de lucht en de grote verdrukking op de aarde zal onze Heer naar de aarde terugkeren om te regeren op Davids troon (Jer.23:5; Matth.24:29,30). Zullen wij, Zijn hemels volk, in die tijd van Hem gescheiden zijn? In geen geval!

Koningin Elisabeth is de bezitter van de troon van Engeland, maar hier bedoelen we niet mee dat zij konstant en zonder onderbreking op deze waarneembare troon zit. Zo zal ook de Heer niet steeds op één plaats zijn gedurende de duizend jaar!

Maar zullen wij, de leden van Zijn Lichaam, in die tijd met Hem regeren? Zeker niet op de manier waarop de twaalven, en andere koninkrijks heiligen, met Hem zullen regeren, want ons vooruitzicht is hemels zowel in sfeer als in karakter. We moeten niet vergeten dat de Satan en zijn hemelse legerscharen onzichtbaar over de wereld heersen. Als “de god dezer eeuw” “verblind hij de zinnen der ongelovigen” (2Kor.4:4). Als “den overste van de macht der lucht” “die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid” Ef.2:2) en de overheden en de machten onder hem worden genoemd “de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw” (Ef.6:12).

Vraagt de lezer zich af wat dit te doen heeft met de zaak? Het antwoord is dat de “koude oorlog” die vele eeuwen in de hemel is gevoerd (Zie Job 1:6-12, etc; Dan.10:12,13,20,21; Ef.6:10-17; en anderen) op een bepaalde dag beëindigd zal worden als God Satan en zijn engelen voor eeuwig uit de hemel verbannen zal hebben. (Op.12:7-9). Wij, de leden van het lichaam van Christus, zullen onze plaats innemen en zullen met Christus regeren, niet alleen over elkaar en over engelen, maar over de aarde – en slechts achter de schermen, evenveel als momenteel de kwade overheden en machten, in de hemelse gewesten, heersen. We zullen dus inderdaad deel hebben – een belangrijk deel – aan de duizendjarige regering van Christus.

Schrijvende aan de Korinthiërs aangaande hun eigen toekomst verklaart de apostel niet alleen dat ze engelen zullen oordelen, maar vraagt:

“Weet gij niet dat de heiligen de wereld oordeelen zullen?.....door u de wereld geoordeeld wordt” (1Kor.6:2).

Direkte heerschappij met Christus over engelen en mensen zal echter niet het deel van alle gelovigen zijn; het zal eerder een beloning zijn voor getrouwheid aan Hem. Dus zegt de apostel:

“indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heerschen....” (2Tim.2:12; vergelijk Rom.8:17; Fil.1:29).

Maar buiten dit alles, hoe kan God, aan sterfelijke mensen omschrijven, zelfs wedergeboren mensen, de glorie van Zijn aanwezigheid en dat van de Gezegende die ons heeft liefgehad en zijn majesteit in de hoge verliet om onze schaamte en schande te dragen – ja, de straf voor onze zonden? Hoe kunnen wij, in onze huidige toestand, mogelijkwijs de zegeningen omvatten van de hemel en onze vereniging met de engelen, of de volmaakte gemeenschap met verlost zondaren die ons zijn voorgegaan? We kunnen alleen Gods Woord geloven dat het Zijn doel is:

“opdat Hij zoude betoonen in de toekomstige eeuwen den uitnemenden rijkdom Zijne genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus” (Ef.2:7).

En dit is voor eeuwig! Als we dit overdenken verheugen onze harten zich en zingen met Newton:

“Als we daar tienduizend jaren zijn geweest,
Helder schijnend als de zon,
Hebben we niet minder dagen om Zijn lof te zingen
Dan toen we voor het eerste begonnen”.

Als we de glorie en de lof overdenken die onze gezegende Heer toekomt voor dit alles dan zingen we met Addison:

“door alle eeuwigheid tot U
Zal ik een dankbaar gezang opzenden,
Want de eeuwigheid is tekort
Om al Uw lof uit te spreken”.